JAMES HADLEY CHASE

PUMNALUL CU DIAMANTE

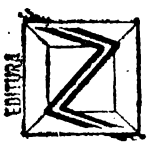

BUCUREȘTI, 1994

Coperta de GH. BALTOC
Editor : ZAMFIR M. RUSU

I.S.B.N. 973-9127-76-2

CAPITOLUL I

ANGAJĂM BODYGUARD. DE PREFERINȚĂ FOST LUPTĂTOR DE COMANDO. VÂRSTA MAXIMĂ — 30 ANI. PUTERNIC ȘI ACTIV. SALARIU INTERESANT, PENTRU O PERSOANĂ CALIFICATĂ, PERSPECTIVE DE VIITOR. TRIMITEȚI SCRISOARE, CURRICULUM VITAE DETAILAT ȘI SITUAȚIA SERVICIULUI MILITAR. OBLIGATORIU RECOMANDĂRI.

— Aș mai bea un păhăruț de gin, dac-ai binevoi să-ți ridici nasul din ziar măcar pentru o clipă, spuse Netta.

— Imposibil. Ascultă, fii fetiță cuminte și servește-te singură ! De altfel, e ginul tău. Așa că nu te jena și lasă-mă naibii în pace. Sunt ocupat.

Eram ocupat, și încă ce ocupat. Tocmai încercam să mă dumiresc cam ce-ar fi putut însemna un salariu interesant și perspective de viitor. M-am întrebat cine o fi persoana care să aibă nevoie de un bodyguard și mai ales de ce. Anunțul ăsta din mica publicitate era genul de anunț pe care doar o singură dată în viață ai ocazia să-l vezi într-un ziar londonez. Salariu interesant, perspective de viitor. Cu perspectivele de viitor, sunt în stare să mă acomodez, nu-i nici o problemă pentru mine ; cât despre bani, reușisem să mă resemnez deja în privința asta.

E nostim, dar acum, când mă gândesc, nu-mi amintesc să fi existat nici măcar un singur moment din existența mea în care să nu fi avut nevoie de bani. Mi se scurg printre degete precum apa printr-o plasă de prins fluturi.

Acum o lună am câștigat două sute de lire. Am mizat o sută pe o pereche de nări albe, și mi-a reușit o lovitură formidabilă, lăsând mult în urmă tot restul plutonului. Dar de atunci, au trecut treizeci de zile. Acum, mă despart de limita mizeriei doar cinci lire, câțiva șilingi, sănătatea mea de fier, și bicepșii. Treizeci de zile. În care am topit aproape șase lire pe zi. N-a fost rău deloc. Să știți că merită

să cheltuiești șase lire pe zi. Pur și simplu nu-ți mai revii. Ce mai, te simți rege de-adevăratelea, asta e ! Iar eu am o slăbiciune pentru senzațiile de genul ăsta. De când am terminat stagiul militar, lunile s-au succedat numai cu suișuri și coborâșuri — fără întrerupere. Iar poimâine, voi fi la pământ, încă o dată. Nu i-am spus nimic Nettei. Își va da cât de curând seama singură. Are un fler infailibil în privința asta, și știu foarte bine ce o să facă. O să-mi deșerte toată poșeta pe genunchii mei — carnetul de cecuri și tot restul.

Recunosc că de-a lungul existenței mele am făcut câteva măgării mărunte, dar până acum, n-am ajuns să tapez de bani o femeie. Și nici n-am intenția s-o fac de acu-nainte. Necazul cu Netta este că ține cu tot dinadinsul să mă întrețină. Cu creierul ei de bibilică, își închipuie că m-ar acapara mai mult dacă aș depinde financiar de ea. De câte ori mă vede cu câte o bancnotă de o liră, cum are o noapte albă. Își imaginează că o părăsesc imediat. Încă nu s-a prins că, cu cât am mai puțini marafeți, cu atât îi scad șansele ca eu să rămân lângă ea. Ori de câte ori ne certăm, e convinsă că e suficient să dea plapuma de-o parte, că totul s-a și aranjat.

M-am mutat la ea acum trei luni. Deja asta-i prea mult : două luni și treizeci de zile. Și încă ceva — când doarme, scrâșnește din dinți. Încercați să dormiți alături de o femeie care face așa. și mai discutăm noi.

Anunțul ăsta părea a fi ocazia mult visată pentru a spăla putina. Ceva îmi spunea că, ar fi suficient, doar să scriu, pentru a și obține slujba. Iar chestia asta ar crea un precedent. Până acum, n-a fost nevoie de nici un demers pentru a obține vreo slujbă. Toate pe care le-am avut, ori mi-au fost propuse, ori mi-au căzut pur și simplu din cer. Cum a fost ziua în care admiram un Rolls în Bond Street și când proprietara mașinii mi-a propus cinci lire pe săptămână să-i fiu șofer, plus casă și masă plătite. Tipa nu menționase nimic despre atribuțiile mele din afara serviciului, dar când m-am prins care erau, am și întins-o. Să giugiulești o femeie de cincizeci de ani, scăpată din Muzeul Groazei, asta în nici un caz nu corespunde concepțiilor mele despre o viață ușoară.

Am fost starter la cursele de mașini, am ținut scorul într-o sală de biliard și tot așa..., dar „gardă de corp", încă n-am fost. Și dacă mă gândesc bine, cred că mi-am ratat vocația. Dac-ar fi să-mi placă o slujbă, păi numai corpuri aș păzi, mai ales dacă ar semăna cu al Nettei. Am toate calitățile necesare pentru o muncă de genul ăsta. Sunt un dur și un solid. Am fost antrenat pentru comando. Am un croșeu de dreapta capabil să dărâme și un cal. O știu din experiență. L-am încercat. Iar de reflexele mele, nici vorbă să mă plâng. De altfel, am impresia că-n țara asta, un bodyguard nu prea se cocoșează cu munca. Oamenii pe aici nu obișnuiesc să se împuște unii pe alții, sau să se ia la bătaie pentru te miri ce fleac. Politicienii, chiar cei mai înverșunați, sunt înconjurați de gărzi de corp care, de ani buni n-au mai avut parte de vreo încăierare ca lumea. Dacă salariul ar corespunde normelor mele privind o plată corectă, atunci merită efortul de a scrie.

— Frankie, iubitule, la ce te gândești ? N-ai deschis gura de o grămadă de vreme.

— Îți dau ocazia s-o faci tu, poftim. Vezi, sunt plin de drăgălășenii. Nu tu mi-ai cerut asta, cuvânt cu cuvânt?

— Ba da iubitule, dar asta nu înseamnă să stai mut toată seara ! Ceva te frământă. Să nu-mi spui că nu-i așa. Te știu eu.

— După ce mă știi ?

— Mai întâi, îți încrunți sprâncenele ; pe urmă, îți rozi unghiile. Dac-ai putea să te abții să mai faci așa ceva. Frankie, nu vreau să te cicălesc, dar este un obicei urât, și în plus, îți face niște mâini oribile.

— Vrei să spui că dacă îmi încrunt sprâncenele și îmi rod unghiile, asta înseamnă că mă frământă ceva. Așa-i ?

— Eu știu când ai ceva, iubitule.

— Intuiție feminină, nu ?

— Frankie, n-are rost să fii cinic. De câteva zile, nu știu ce-i cu tine. N-ai fost drăguț nici măcar o dată. De câte ori deschid gura, mă iei peste picior. Nu mă mai bagi în

seamă ca altădată. Iubitule ! Şi eu care te iubesc atâta. Doar ştii că te iubesc, nu ?

Gata. Pentru a nouă suta nouăzeci şi noua oară, pe zi, îmi spunea că mă iubeşte.

— Vrei să ştii ce mă preocupă. Am să-ţi spun. Chiar vroiam să ţi-o zic, de dimineaţă. Iar am rămas lefter. Ce spui de asta ? Mi-au mai rămas cinci lire, câţiva şilingi, într-un cuvânt, asta-i tot. Aşa că vreau să-mi găsesc o slujbă. Poftim, uită-te aici !

Şi i-am întins ziarul.

— Am însemnat cu o cruce. Dacă nu te descurci, am să-ţi citesc eu.

Începu să buchisească anunţul, sprijinindu-se cu şoldul de masă şi răsucindu-şi pe deget o buclă de la ceafă.

I-am aşteptat reacţia. A venit cu întârziere. A pus ziarul pe masă, şi şi-a privit fix picioarele cu un aer uimit, de parcă ar fi realizat brusc că nu este încălţată cu pantofi, ci cu nişte cizme de cauciuc.

— Ei ? am făcut eu, nerăbdător. Nu crezi că mi se potriveşte ca o mănuşă ?

— Să nu scrii, Frankie. S-ar putea să fie periculos. Şi-apoi, e stupid. Cine să aibă nevoie de un bodyguard, dacă n-ar exista un pericol ?

— Poate o vedetă de cinema.

— Eşti un prost. Am să... Vrei să mă faci geloasă. Ştii la fel de bine ca şi mine că nu poate fi vorba de o vedetă. Asta-i o chestie suspectă. Obligat.

Trebuie să recunosc că, din când în când, dramul ăla de minte care în accepţiunea ei se numeşte creier, mă dă gata.

— O chestie suspectă ? Cum adică ? Ia zi-i !

— De ce ar angaja cineva un bodyguard ? Poliţia atunci la ce mai foloseşte ?

— Auzi, să ştii că uneori eşti mai inteligentă decât pari. Dă-mi şi mie un pahar şi stai jos. Trebuie să-ţi spun ceva.

— Frankie, iubitule, nu poţi să fii mai delicat şi să nu-mi mai spui atâtea răutăţi ?

— Dă-mi un pahar şi termină.

Îmi aduse un gin Dubonnet, și se așeză.

— Frankie, da' nu vrei mai întâi să mănânci ? E aproape opt și jumătate.

— Poate să fie și miezul nopții, că nu-mi pasă. Vrei să taci și să m-asculți ? Știu că-ți cer mult, dar poate că dacă faci un efort de voință, o să reușești să stai liniștită măcar cinci minute.

A încetat să se mai bâțâie, și m-a privit ca un puști care a primit o scatoalcă.

— Ai fost isteață adineauri. Tipul care are nevoie de un bodyguard, precis că e o secătură. Cu asta, sunt de acord. Și tocmai de-aia, mă interesează chestia asta. Cam de mult mă bate gândul la ceva agoniseală. Dar nu câteva parale de ici, sau de colo. Nu. Mie îmi trebuie potul ăla mare. Pot să-ți arăt o grămadă de tipi care umblă creanga pe Picadilly, burdușiți până-n gât. Tipi care au pus la cale matrapazlâcuri ca lumea, și pe care le-au dus până la capăt. Tipi pentru care nu există poliție și care au în buzunare mai mult bănet decât am atins sau văzut eu vreodată. Asta-i afacerea care mă interesează, și mirosul meu îmi spune că anunțul ăsta o să mă ducă drept acolo.

— Dar, Frankie...

— Da. Știu dinainte ce o să-mi spui. Nu-mi trebuie sfaturi de la nimeni. Destul am tras targa pe uscat, mi-ajunge. Jumătate, sau aproape jumătate din cât am câștigat s-a topit plătind ăiurelile scornite de porcăria asta de guvern. Impozitele mi-au umflat o liră din două. Niciodată n-am reușit să-mi umplu buzunarele decât pariind pe un cal, și în patru ani, mai mult am pierdut decât am câștigat. Așa că, s-ar putea ca afacerea asta să nu fie chiar trambulina care să mă arunce în slăvi, dar asta nu înseamnă să fiu așa de nătărău încât să nu încerc măcar să mă pricopsesc și eu. În concluzie, începând din clipa asta, n-o să mai fiu fraierul care am fost ! Gata. Tot ce vreau, e să am un punct de plecare. Îmi spune mie ceva că anunțul ăsta este tocmai ce caut. Mai cred și alții în semne, nu numai tu.

— Frankie, iubitule, ascultă-mă, te rog. Toată chestia asta e o prostie. O știi și tu. N-o să ai probleme cu poliția? Tu ești cam năbădăios. Știu că ai avut destule necazuri, dar o să fie și mai rău dacă o să te arunci cu ochii-nchiși

într-o chestie necurată. Cine se ține de matrapazlâcuri, niciodată n-ajunge la bun sfârșit.... Întotdeauna dă de bucluc... Frankie... Te rog.

— Bine ; și admițând că aș fi obligat s-o fac ? Ce, ai cumva ceva împotriva Tel-Aviv-ului, Parisului, sau New York-ului ? Eu nu, dacă aș ști că am un sfert de milion de lire pe care să le pot cheltui ca turist. Ei ? Și am să-ți mai spun ceva, drăguțo. Sunt așa de pornit să pun mâna pe mangoții ăștia, că nu m-aș da înapoi de la nimic ca să-i înșfac. M-auzi ? De la nimic, nici chiar de la crimă.

N-am vrut să zic asta. Mi-a scăpat fără să vreau — probabil o idee înșurubată în subconștient de atâta amar de vreme. Acum, a ieșit la lumină, și gata. Nu-mi mai rămâne nimic de făcut decât s-o rumeg cu multă, multă grijă.

CAPITOLUL II

După trei zile, în sfârșit, a sosit ceea ce așteptam. Pe la nouă dimineața, Netta mi-a adus micul dejun pe o tavă. Trei scrisori se sprijineau de pâinea prăjită. A pus tava pe noptieră, și s-a prefăcut că se cufundă în lectura unor reclame, crezând că astfel își poate ascunde curiozitatea devoratoare.

Două scrisori conțineau niște note de plată. A treia avea un timbru de doi penny și jumătate. Cum de obicei scrisorile care-mi sosesc nu sunt timbrate decât cu timbre de un penny, am presupus că este vorba de răspunsul la scrisoarea mea în legătură cu slujba de bodyguard.

În timp ce Netta era absorbită de lectură, mi-am băut cafeaua, și, în cele din urmă, am deschis scrisoarea. Am citit-o rapid. Bătută la mașină, fără ștersături, pe o hârtie ordinară, și cu o semnătură ca laba gâștei, descifrabilă poate doar de un casier de bancă.

— Îți amintești de anunțul ăla pe care ți l-am arătat acum câteva seri ? Un tip care căuta un bodyguard ?

Ca și cum n-ar fi încetat să-și facă griji din pricina asta, zi și noapte.

— Da, spuse prudent. Ai răspuns ?

— Știi foarte bine că da. După ce te-ai culcat bosumflată, am conceput o mică capodoperă, pe care am și trimis-o prin poștă, tot în seara aia. Ăsta-i răspunsul. Trebuie să recunosc că nu-i prea încurajator. Nu prea adulmec eu ce speram. Hârtia n-are antet, și nu-i scrisă de mână, astea-s două semne că ești barosan. Dar, pe de altă parte,

răspunsul e scurt şi precis. Azi la prânz, trebuie să mă prezint cu recomandările-n dinţi.

— Le ai, iubitule ?

— Ce să am ?

— Recomandările.

— N-am, doar dacă o să-mi dai tu. Ai putea spune că sunt un dur şi o brută, şi că ideile mele în ceea ce priveşte arta de a face dragoste sunt absolut de origine orientală. Vrei să faci asta pentru mine ? Te-aş putea ajuta să scrii, dacă ţi se pare că eşti prea nervoasă.

— Sper că n-ai să te duci, Frankie.

— Şi încă cum. Ar putea fi şansa vieţii mele. Mi se pot deschide toate uşile către noroc — şi norocul nu surâde decât celor îndrăzneţi. De altfel, firma lor se numeşte „Enterprises Modernes".* Iar eu sunt din cap până-n picioare şi modern, şi întreprinzător.

„Enterprises Modernes" îşi au birourile la etajul trei al unui bloc deprimant din Wardour Street. Nu tu lift, un hol care pute a grajd şi cu o balustradă a scării plină de o mizerie neagră care mi s-a lipit de palmă.

Am urcat scările de piatră până la etajul al treilea, şi am dibuit birourile la capătul unui culoar abia iluminat. Îndoiala pusese stăpânire pe mine. Se părea că iluziile în care-mi pusesem atâtea speranţe, se stingeau încet. Cu cât înaintam mai mult, cu atât îmi vedeam perspectivele de viitor îndepărtându-se. Am început să mă întreb dacă nu cumva cineva îşi bătuse joc de mine, caz în care mi-am propus să-mi las urmele pumnilor pe fălcile glumeţului ăluia, cine o fi el.

Nu m-am mai obosit să bat la uşă, am apăsat clanţa, şi am intrat. Chiar şi înăuntru, nimic nu-mi dovedea că n-ar fi vorba de o glumă proastă. Încăperea era mică, murdară şi jalnică. Am zărit un fişet metalic lângă o fereastră văduvită de perdele, un covor tocit pe o duşumea din lemn de brad, un birou amărât în mijlocul camerei, şi un radiator electric pe pervazul ferestrei. La birou şedea o femeie. Un specimen de o urâţenie adipoasă, căruia

* enterprise — curaj, aventură (engl.).

puteai să-i dai douăzeci de ani, dar tot atât de bine şi patruzeci, la fel de asexuată şi de plăcută la vedere ca o chiuvetă plină cu farfurii murdare. Purta o rochie neagră din satin, desfăcută pe la cusături, iar din spatele lentilelor groase ale ochelarilor cu rame de baga, ochii îi semănau cu două coacăze mici şi crude. Moralul mi-a crescut. Ceva îmi spunea că femeia asta era şireată, isteaţă şi tăioasă ca o lamă de bărbierit. Diferenţa dintre ea şi Netta era aceeaşi ca dintre un tigru şi o pisică. Dacă şi patronul îi semăna, atunci însemna că era la înălţime. I-am aruncat scrisoarea pe birou.

— Acum e prânzul, aşa că iată-mă.

A ţinut scrisoarea la cincisprezece centimetri de vârful nasului şi a privit-o ca şi cum n-ar mai fi văzut-o niciodată. Apoi îmi aruncă o privire şi îmi indică cu degetul un scaun. Gestul ei făcu un diamant să scânteieze.

— Aşezaţi-vă. Am să văd dacă dl Sarek poate să vă primească.

M-am aşezat.

Nu prea părea grăbită să-mi anunţe sosirea. S-a cufundat în nişte pagini acoperite cu cifre dintr-un registru gros, care era pus acolo doar pentru a lua ochii, nu mă ducea ea pe mine. Apoi, a început să recitească scrisoarea pe care i-o dădusem, după care m-a examinat din nou. Am avut impresia că-mi poate număra mărunţişul din buzunar şi, firele de păr de pe piept. Cred că v-aţi dat seama ce privire putea să aibă.

În cele din urmă, s-a extras din scaun, a traversat camera, a deschis uşa din fund, şi a dispărut. Am văzut destule femei la viaţa mea, dar ca asta, încă nu. Dură, multă, masivă, de parcă ar fi fost crupă de vier premiat.

Văzută din spate, semăna cu un butoi de bere cocoţat pe nişte picioare, dar mai nostim, era faptul că avea nişte picioruşe aşa de subţiri, că i le-aş fi putut cuprinde cu palma — genul de picioare care ar înnebuni-o pe Netta de gelozie.

Am aşteptat şi am ciulit urechea, dar n-am auzit nimic, nici măcar un murmur de voci. Am început să cuget. Încăperea asta mizerabilă nu mă demoraliza câtuşi de puţin. Am început să adulmec bănetul. A fost suficient

să arunc doar o privire ; individa își purta inelul cu montura pe dinăuntru, dar eu ochisem deja diamantul. Mă pricep niţeluş la diamante. Àla pe care încerca să-l ascundă privirilor, valora pe puţin trei sau patru sute de lire. Mai mult ca sigur că nu l-a găsit la marginea trotuarului, şi la fel de sigur sunt că nu era inelul ei de logodnă. Ar fi putut fi un cadou pentru serviciile aduse, sau pentru a-şi ţine gura — ceva de genul ăsta. Genul de prime pe care doar mahării şi le pot permite ; un mahăr care poate avea mici fantezii, cum ar fi un birou nenorocit şi nevoia unui bodyguard. Mirosul banilor se preciza clipă de clipă. Când sunt mulţumit, m-apuc să fluier. Ei bine, asta am şi început să fac — să fluier.

Ceasul de la mână îmi arăta douăsprezece şi douăzeci, când tipa ieşi din camera învecinată.

— Domnul Sarek vă primeşte imediat. Puteţi intra.

Mă tot gândisem cum să mă îmbrac pentru întâlnirea asta. Netta îmi sugerase să-mi pun costumul bleu, dar dacă ea ştie cum să se îmbrace, asta nu înseamnă că mă poate ghidona şi pe mine în privinţa asta ; aşa că m-am hotărât pentru un pantalon maro din gabardină, şi pentru un pulover bleumarine pe gât, direct pe piele. Ştiu că este cea mai bună şmecherie pentru a-mi pune musculatura în valoare, şi, dacă-mi dau osteneala să mai îndoi şi braţul, spectacolul merită privit. Am intrat deci în camera învecinată fără nici un zgomot, cu mersul elastic şi legănat al muşchiuloşilor de piscină, care încearcă să agaţe o femeie ce-i interesează.

Magherniţa asta a doua nu arăta deloc mai bine decât prima. Era chiar mai mizerabilă, dacă aşa ceva vi se poate părea posibil ; un birou la fel de amărât ca şi „fratele“ său, un covor la fel de jerpelit, cu praful repartizat uniform, dar fără radiatorul electric de pe pervazul ferestrei.

În spatele biroului stătea aşezat un omuleţ bronzat, împopoţonat cu un pardesiu care efectiv m-a făcut să mă opresc din fluierat. Niciodată n-am mai văzut-o chestie ca asta. Ceva de necrezut. Cam ce poartă clovnii la circ. O chestie de culoare roşiatică, cu carouri sângerii, de zece

centimetri pătraţi, şi, ca şi cum n-ar fi fost suficient de hidos, clapele buzunarelor erau verzi ca smaraldele.

Primul gând care mi-a venit a fost că am de-a face cu un smintit. Ceea ce ar fi explicat anunţul şi pardesiul. Începusem să mă întreb cum naiba' s-o întind fără să declanşez o scenă. Dacă există ceva pe lumea asta care-mi pică greu la stomac, atunci acest ceva este un individ care şi-a pierdut busola.

— Intraţi, intraţi d-le Mitchell, îmi spuse omuleţul.

Avea acelaşi accent şi aceeaşi intonaţie cu a monstrului adipos de alături.

— Aşa-i că nu vă place pardesiul meu? Nici mie. Intraţi şi luaţi loc. Am să vă explic toată tărăşenia cât timp fumaţi o ţigară.

Chestia asta părea mai normală, dar eram încă circumspect. Am pus mâna pe un scaun din trestie, şi m-am aşezat, având biroul între mine şi pardesiu.

— Am sediul ăsta de trei ani, zise el, scormonindu-şi nasul cu degetul mic, şi în trei ani, mi s-au furat opt paltoane. Nu-i rău deloc, nu ? Aşa că l-am cumpărat pe ăsta. Nimeni n-o să mi-l mai fure. Aş putea să-l am toată viaţa: Nimeni n-o să jinduiască după el, nu ? Nici eu. Nici mie nu-mi place, dar răcesc uşor, şi nu vreau să risc să mă întorc acasă dezbrăcat (îşi scoase o batistă îndoielnică din buzunar, şi îşi suflă nasul coroiat). În plus, asta facilitează afacerile. Oamenii se întreabă cine sunt. Iar eu sunt cunoscut în tot Wardour Street drept tipul cu pardesiul. Un sistem foarte bun, d-le Mitchell.

— Vă urez să fie aşa şi în continuare.

Un surâs şiret îi apăru din gura îngustă.

— Noi ăştia, străinii, avem un avantaj. Nu avem respect faţă de semenii noştri.

— Văd.

De data asta, m-am convins că nu-i nebun. Ne-am studiat reciproc. De unde naiba putea să vină ? Din Turcia, poate ? Avea un ten foarte închis la culoare. Nasul aproape că-i ocupa toată faţa. O mutră de papagal, cu ochii mici, care păreau lipiţi de o parte şi de alta a nasului său cât o bârnă. Gura îngustă şi fără buze părea a fi o prelungire a nărilor. Deasupra nasului coroiat, o frunte zgâlţâită

de ticuri și brăzdată de cute. Era chel, cu un smoc de păr negru ce-i cădea peste urechi până la gulerul cămășii. Era urât de te-ngrozeai, dar cum îi remarcai ochii mici și negri, cum uitai de urâțenia lui. Ceea ce vedeam, mă impresiona, pur și simplu. Erau ochii cuiva în stare să clădească un imperiu, să devină nabab, să-și gâtuie mama, și apoi să plângă deasupra cadavrului ei. Acum mă prinsesem că chichineața asta infectă nu era decât o șmecherie. Un individ cu asemenea ochi n-ar fi lucrat într-un astfel de loc decât dacă ar fi avut motive întemeiate s-o facă. Atât asta, cât și diamantul maldărului de grăsime îmi spuneau că nu pierdusem vremea de pomană, ci o nimerisem.

Am fumat două țigări ; nu dintr-ale lui, ci de-ale mele. Mi-a pus o grămadă de întrebări, pentru a lămuri detaliile pe care i le dădusem în scrisoare. Mă privea cu un aer impasibil. Din timp în timp, îmi mai roteam umerii. În fond, asta cumpăra. Trebuia să-i arăt marfa. Și dintr-o dată zise :

— D-le Mitchell, nu mi-ați spus că ați făcut și închisoare.

Preț de o secundă, m-a cam avut. Mi-a aruncat-o pe un ton sever.

— Cunoașteți multă lume care ar face caz de așa ceva ? Nu cred că asta are vreo legătură cu afacerile.

— Ați omorât un bărbat și o femeie conducând o mașină, fiind beat la volan.

— Am să vă explic — frânele erau blocate. Se poate întâmpla oricui.

— Indivizii care beau mă enervează.

— Și pe mine. Asta a fost acum patru ani. De atunci am avut timp să mă calmez.

— Angajații mei trebuie să fie cumpătați, d-le Mitchell.

— Bazați-vă pe mine. Cum am ieșit de la pușcărie, m-am jurat să nu mai pun alcool în gură.

Ochii mici și negri mă cercetau. Dac-aș fi conectat la detectorul de minciuni, să fiți siguri că l-aș învinge.

— În cazul ăsta... spuse el.

În regulă. Mă simțeam deja pe trei sferturi angajat.

— Aș putea să vă fac rost de recomandări, d-le Sarek, l-am întrerupt dar n-ar avea nici un rost. Vreți un body-

guard. N-am fost până acum bodyguard. Nimeni n-ar putea să vă spună dacă sunt în stare sau nu să mă descurc. Dvs. singur puteți aprecia asta.

— Aș dori să știu dacă sunteți cinstit, conștiincios și demn de încredere.

— Recomandările mele ar putea să vă garanteze lucrurile astea, dar s-ar putea să nu mai fie de actualitate. Tot dvs. singur trebuie să vă dați seama și de asta.

M-a examinat din nou, un minut întreg.

— S-ar putea să ai dreptate, d-le Mitchell.

Asta e. A muşcat. O simţeam. Acum era momentul să aflu dacă urma să accept eu slujba. Era rândul lui să-mi dea amănunte despre salariul ăla interesant și despre perspectivele de viitor. Nu se lăsă rugat.

— Pentru anumite motive pe care ţi le voi explica mai târziu, am nevoie de cineva care să mă însoţească în deplasările mele. În general, durează destul. Mă gândesc că zece lire pe săptămână, și toate cheltuielile plătite, constituie un salariu acceptabil. Sunt hotărât să nu mă târguiesc.

— Aţi pomenit ceva despre viitor.

Ochii săi mici de porc străluciră.

— Despre asta o să discutăm când o să ne cunoaștem mai bine. Există într-adevăr perspective interesante pentru cineva calificat. Am să-ţi spun la sfârșitul lunii, dacă faci față.

— Nu-mi rămâne decât să aștept momentul ăla cu nerăbdare.

În acea clipă, intră tona de grăsime, cu un maldăr de scrisori în mână. Le lăsă cu grijă pe biroul lui Sarek.

— Emmie, ţi-l prezint pe Frank Mitchell. O să lucreze pentru mine. Dl. Mitchell, d-ra Pearl.

M-am mulţumit s-o învrednicesc cu un surâs veninos.

CAPITOLUL III

— Ei, ai reuşit ?

— Bineînţeles că am reuşit. Doar nu credeai că o să bat drumul până în Wardour Street, fără să fiu sigur că totul o să meargă ca pe roate. Şi acum, ascultă-mă bine, să nu mă baţi la cap. Trebuie să-mi fac bagajele.

— Bagajele ?

— Exact. Îmi bag lucrurile mele într-o valiză, şi o încui. Te-ai prins ?

— Aşadar, pleci ?

— Da, plec.

M-a urmat până în dormitor. Avea un aer la fel de fericit ca al Scufiţei Roşii, pierdută în mijlocul pădurii.

— Ai să-mi lipseşti, Frankie.

— Şi tu mie. Ce mai, lucruri de astea se întâmplă în fiecare zi. O să mai trec eu, din când în când, să te mai văd. N-o să-ţi spun adio, fetiţo, ci doar „au revoir". Să ştii de la mine că în franceză, asta înseamnă pe curând. Şi-acum, nu te mai sinchisi de ce fac eu, şi dă-te la o parte.

Se aşeză pe marginea unui scaun şi îşi încrucişă mâinile pe genunchi.

— Nu vreau să te deranjez, dar te-aş putea ajuta să-ţi faci valiza.

— Te-am mai văzut cum o faci. Mulţumesc, nu. Las' că mă ocup eu de asta.

O pauză lungă şi apoi :

— Şi cine-i tipul, Frankie ?

— Ei, un fel de negustoraş de covoare. Dacă l-ai dezbrăca la piele, l-ai putea confunda cu un vultur pleşuv. Are o haină imposibilă. O adevărată aiureală de clovn. Pretinde că i s-au furat paltoanele, şi atunci l-a ales peăsta, ca să fie sigur că o să-l aibă. Doar dacă ai fi orb sau daltonist i l-ai putea fura.

— Dar de ce vrea un bodyguard ?

Mi-am scos din şifonier cele două costume şi le-am aşezat pe pat. De sub toaletă, mi-am tras cele trei perechi de pantofi.

— Pune-mi şi mie un pahar, te rog. Dar sec. O să trec la regim, şi asta s-ar putea să fie ultimul pe ziua de azi.

Mi-a adus un whisky dublu, cu o linguriţă de apă deasupra. Aşa îmi place mie. Mi-a întins paharul cu o mână tremurândă.

— Nu mai fii aşa. Oricum s-ar fi întâmplat asta. Doar nu te aşteptai să rămân aici pentru vecie, nu ?

— Există oameni care nu se despart niciodată.

— Da' drept cine mă iei tu ? Eu nu sunt din ăia, care să stea legaţi locului.

— Frankie, dacă ai nevoie de bani... Am nişte economii. Poţi să le iei, dacă vrei. Fără tine, nu prea ştiu ce să fac.

— Ah ! Nu începe iar.

— Dar de ce vrei tu să pleci ? N-ai putea să rămâi aici... şi să-l păzeşti pe ăla în timpul zilei ?

— Asta-i o slujbă de zi şi noapte. A primit nişte scrisori de ameninţare.

— Şi atunci, de ce nu se duce la poliţie ?

— Tipii ca el preferă să stea la distanţă de poliţai.

— Nu ştie cine i-a scris scrisorile ?

— Nu, bineînţeles ! A primit trei. În orice caz, cine i le-a scris nu prea-i de calibru. Literele „d" şi „e" ale maşinii de scris pe care ăla — sau aia — a folosit-o sunt decalate. Aşa că poate fi uşor depistată. Şi hârtia de scris e neobişnuită — paginile sunt încadrate cu o linie albastră — genul de hârtie care place femeilor. Te-ai prins. Când mi-a arătat bileţelele alea duioase, m-am gândit imediat la secretara lui.

— Are și o secretară ?

— Bineînțeles. Doar ca să-i arăt că nu sunt chior și că n-am creierul ruginit, i-am sugerat că autorul ar putea fi chiar individa aia. Cât pe ce să țâșnească prin tavan. După ce s-a mai liniștit, mi-a mărturisit că are încredere în ea mai mult decât în oricine, și că practic, sunt asociați ; că tipa lucrează împreună cu el de zece ani, de când avea ea paisprezece ani, și dacă am de gând să spun un singur cuvânt contra ei, atunci pot să-mi iau tălpășița. Asta nu înseamnă deloc că n-ar putea fi chiar ea, dar dacă tipul nici nu vrea să discute despre așa ceva, treaba lui, eu mă spăl pe mâini.

— Și cum e tipa, Frankie ?

M-a întrebat asta pe un ton complet detașat.

— E armeancă.

— Armencele sunt femei frumoase.

— Așa-i și asta. Genul creol și pasional. Și un fund, Doamne, Dumnezeule ! N-am mai văzut așa ceva.

— Ca al meu ?

— Îți arde de glumă. Doar am zis fund, nu altceva. O linie trăsnet, nu alta — voluptoasă și tot ce trebuie.

— Oh !

Mi-am pus costumele în valiză și am început să-mi împachetez pantofii în hârtie.

— Și ce învârte tipul, Frankie ?

— E negustor. Cumpără și vinde tot ce se cere pe piață.

— Și de ce l-ar amenința cineva ?

— El zice c-ar putea fi un concurent care încearcă să-l elimine.

Piața de desfacere la ăștia e destul de limitată. Cu cât sunt mai mulți, cu atât beneficiul este mai mic. Individul crede că a fost ales tocmai el, fiindcă este nervos și lipsit de apărare. Eu, nu cred nimic. Dar dacă mi s-ar cere părerea, chestia asta vine din altă parte. Scrisorile au ceva copilăresc în ele. În prima scria : „Dacă ai un Dumnezeu, pregătește-te să-l întâlnești.“ A doua : „Nu prea mai ai mult timp de trăit“ și tot așa. Nimeni n-o să mă convingă că niște rechini adevărați sunt în stare să debiteze prostii de astea. Dacă au de gând să trimită o scrisoare de ame-

nințare, păi o fac în așa fel, încât să se priceapă clar ce urmăresc. Dar ce-i mai nostim, este că, deși toate astea sunt aiureli, Sarek face pe el de frică.

— Așa-l cheamă ?

— Da, Henry Sarek. Are o vilă lângă Chesham. Acolo mă duc în seara asta.

— Vrei să spui că acolo o să locuiești ? Așa de departe de aici ?

— Nu-i așa de departe, patruzeci și cinci de kilometri. Dacă te-ar auzi cineva, ar crede că e la capătul pământului.

— Și chiar ești obligat să stai cu el ?

— Trebuie să-l însoțesc, să-i păzesc hogeacul, să fac un tur pe la birouri din când în când, și să-i conduc mașina. Zece lire pe săptămână, și toate cheltuielile plătite.

— Dar, Frankie, o să fii un fel de servitor.

— Și ce-i cu asta ?

— Păi, tu ești încăpățânat ca un catâr...

— Chiar așa ? S-ar putea să ai dreptate. Unde este sacul meu sport ?

— Ți-l aduc imediat, iubitule.

Și trecu în camera alăturată. Mi-am terminat băutura, mi-am închis valiza, și mi-am luat pardesiul. Știam că minutele următoare vor fi penibile. N-o să plec fără să-mi facă o scenă. Ce mă uimește este că n-a făcut-o încă.

S-a întors cu sacul meu sport.

— Pune-l pe pat.

— Frankie, n-ai vrea să iei asta cu tine ?

Și îmi întinse o fotografie de-a ei.

— Dacă nu cumva am raze X în ochi, atunci în poza asta ești goală precum Eva.

— Am făcut-o special pentru tine.

— Levinsky nu s-a plictisit deloc când te-a fotografiat.

— Frankie, nu spune prostii. E un artist.

— Sper. Că dacă nu-i așa, vai de mutra lui.

Pe părțile esențiale din anatomia sa, scrisese cu caligrafia ei de copil : „Iubitule, te voi aștepta întotdeauna. Cu toată dragostea mea, Netta."

Dedicaţia asta tâmpită era în stilul ei.

— Mulţumesc. Asta o să-mi împrospăteze memoria din când în când.

— La asta mă gândeam şi eu.

A trebuit să deschid din nou valiza, dar am făcut-o pentru că mă supraveghea şi nu puteam să îndes fotografia sub saltea, cum aş fi vrut.

— Sper că n-o să se mototolească.

Soarta fotografiei o îngrijora într-adevăr mai mult decât a mea.

— Nu, nu-ţi face griji.

Am dus valiza şi sacul sport în sufragerie.

— Ei bine !, cred că asta-i tot, micuţo.

— Da.

Mi-am pus bagajele jos, lângă uşă.

— O să vin peste câteva zile. Ori de câte ori Sarek o să meargă la Paris, o să fiu liber. Aşa că o să mă vezi destul de curând.

— Frankie, o să-mi lipseşti.

— Şi tu mie.

Dacă n-o să fac vreo gafă, peste un minut o să ne îmbrăţişăm de despărţire.

— Bine...

Am luat-o în braţe, şi am mângâiat-o pe spate.

— Am să-ţi telefonez.

— Frankie...

Gata. De-asta mi-era teamă.

— Pa, Netta. Trebuie s-o întind. N-are rost să prelungim agonia.

— Frankie... n-am putea să ?... Nu trebuie să pleci chiar imediat. Dacă am... nu mă obliga s-o spun, iubitule...

Asta era. Ideea fixă care o muncea.

— Ba da... încă o oră mică de tot... de ce nu ?

— Aă... nu prea arăţi entuziasmat.

— Aşteaptă şi ai să vezi.

— Două minute, iubitule.

— Îţi dau unul singur.

A zbughit-o în dormitor, cu ochii strălucitori şi obrajii purpurii. Avea aerul excitat la culme.

Cum a dispărut, am și deschis ușa de la intrare, am înșfăcat valiza și sacul sport, și am întins-o pe scări.

La șase eram din nou în biroul lui Sarek. Emmie Pearl bătea la mașina de scris. Poate că era adipoasă și urâtă de te-ngrozeai, dar în privința asta, își cunoștea meseria. Degetele ei mici și umflate ca niște caltaboși alergau pe clape, iar mașina răpăia ca o mitralieră.

Mi-am lăsat jos valiza și sacul sport și m-am apropiat de ușa biroului lui Sarek.

— E ocupat. Stai jos și așteaptă.

Era momentul să-i arăt că nu primesc dispoziții decât de la Sarek. Nici măcar nu am încetinit, am bătut la ușa lui Sarek fără să întorc capul, și am intrat fără să mai aștept să mi se răspundă.

Camera era plină de fum de țigară și de trabuc. În fața lui Sarek stăteau doi indivizi. Pe birou strălucea o grămăjoară de diamante. Cei doi indivizi săriră în picioare. Unul dintre ei era un mititel cu mutră de dihor, celălalt, un malac. Astuia i se înroși fața pe loc ; nasul părea că primise pe vremuri o lovitură năprasnică, din care nu-și mai revenise deloc. A încercat să mă pocnească. Ce a urmat, nu s-a datorat faptului că era lent, ci doar că nu era suficient de rapid. Pumnul i-a descris un semicerc cu forța unui baros, cât pe ce să-mi facă figura chiseliță. Am eschivat, l-am apucat din zbor de încheietura mâinii, mi-am vârât umărul drept în scobitura subsuoarei lui drepte, și l-am tras de braț, săltându-l în același timp de șold. A zburat pe deasupra capului lui Sarek și a aterizat pe spate în mijlocul camerei cu un icnet care a făcut să vibreze întreg imobilul.

L-am privit pe Sarek.

— Ar trebui să spuneți prietenilor dumneavoastră că nu e bine să mă calce pe bătături. Nu-mi place chestia asta.

Am constatat că între timp, diamantele dispăruseră.

Mașina era un Austin 16 CV. Părea de parcă ar fi fost condusă numai prin hățișuri și hârtoape, garată doar sub cerul liber, și spălată cel mult o dată pe an. Sarek îmi dă-

duse cheile de la mașină și îmi ceruse s-o parchez în fața blocului. Era foarte grăbit să mă vadă plecat odată, mai înainte ca micuțul lui prieten să-și recapete suflul. Am privit mașina cu un aer dezgustat. Și eu, care speram să conduc un tanc. Amăreala mi-a sporit și mai mult când am văzut că scaunele erau văduvite de arcuri și că am chinuit mai bine de cinci minute electromotorul până s-o fac să pornească.

Totuși, în ciuda biroului jalnic și a hârbului de mașină, îmi păstram convingerea că Sarek era burdușit până-n gât. Dintr-un motiv oarecare, făcea însă pe falitul. M-am hotărât să elucidez repede misterul ăsta. Nu era chiar așa de falit, dacă mă plătea cu zece lire pe săptămână. Pe lângă asta, nu uitasem de diamantul Emmei și nici de cele pe care le văzusem pe birou.

Am oprit mașina în fața ușii de la intrarea blocului din Wardour Street. În curând se făcea șase și jumătate, și luminile începuseră să se aprindă. Sarek a ieșit din bloc, înfășurat în acoperământul ăla înspăimântător și s-a așezat lângă mine.

— Știi drumul ?

— Trec prin Watford până la King's Langley, traversez Chipperfield-ul și Bovingdon-ul, și nimerești drept în Chesham.

— Da, e cam tot același lucru ca drumul prin Amersham. Dă-i drumul !

Traficul era intens prin tot Picadilly, și am avut probleme cu hodoroaga mea. La fiecare culoare roșie a semaforului, motorul mi se oprea, așa încât, odată ajuns la capătul lui Picadilly, toți șoferii de autobuze și taxiuri mă urau fățiș.

— Luați-vă o mașină nouă !

— Îmi fac foarte bine treaba cu asta.

Ajuns la Marble Arch, aveam chef pur și simplu să ciocnesc hârbul de primul zid.

— Intenționați să folosiți mașina mâine ? Aș vrea să-mi arunc un pic ochii prin ea.

— Mâine-i sâmbătă, nu ? Da, am nevoie de ea. De altfel, nu merge chiar așa de rău cum spui.

Odată ieşiţi din oraş, a mers parcă mai bine. Pe şoseaua spre Watford am prins chiar cincizeci şi cinci la oră, cu pedala de acceleraţie călcată până la podea.

— Aţi ajunge mai repede dacă aţi merge cu trenul.

— Nu sunt grăbit.

Pe autostradă ne-a depăşit tot ceea ce rula, inclusiv camioanele. Simţeam că o să explodez de draci.

— Aţi curăţat vreodată bujiile ?

— Văd că maşina asta te obsedează. Îmi fac foarte bine treaba cu ea, ţi-am mai spus. N-am de ce să mă plâng.

În timp ce urcam de-a lungul coastei din Chipperfield, mi-a zis brusc :

— Mi-a plăcut cum l-ai pus pe Lehman la locul lui. Sunt foarte mulţumit. E un individ periculos.

— Nici pomeneală. N-are pumnul tare.

— Nu trebuia să încerce să te lovească, dar s-a speriat. Din vina ta. Nu trebuia să intri în biroul meu, când Emma îţi spusese să aştepţi... În sfârşit, nu-i nici o nenorocire. Se va vorbi de tine. Vestea se va răspândi. Lehman are o reputaţie proastă în tot cartierul.

— Dacă tot vorbim despre asta, vreau să reţineţi bine că eu nu primesc dispoziţii de la femei, chiar dacă poartă numele de Pearl.

— Ascultă, Mitchell. Te plătesc bine. Ai putea să faci ceea ce îţi cer.

— Absolut de acord, dar n-o să fiu comandat de o femeie. Categoric. Prefer să renunţ, dacă nu ne înţelegem pe tema asta.

Nu mi-a răspuns. Am continuat să rulez. Mica mea demonstraţie de viteză şi de forţă l-a impresionat mai mult ca orice. Eram sigur că n-o să mă lase să plec aşa de uşor.

— Bine. Foarte bine. O să vorbesc cu Emmie. Probabil că vei avea probleme cu nevastă-mea.

Ia te uită. Are şi o nevastă ! M-am întrebat dac-o fi de acelaşi gabarit cu Emma. Ceea ce era foarte probabil.

— Să nu pomeneşti nevesti-mi de tărăşenia cu Lehman. Încăierările o enervează, înţelegi tu. Şi să nu sufli nici un cuvânt despre salariu, te rog.

— Contaţi pe mine.

— S-ar putea să te întrebe câte ceva. După ea, scrisorile astea nu înseamnă nimic. Crede că-i vorba de o glumă proastă. Nu i-am spus că-mi voi lua un bodyguard. Dacă te-ntreabă ceva, să-i spui că-ţi dau două lire pe săptămână, ai înţeles ?

Asta înseamnă ori că nu vroia ca nevastă-sa să ştie că el păşeşte de fapt, pe aur, ori că îi era frică de ea. Oricum, era interesant.

Când rulam pe şoseaua şinuoasă ce ducea spre aeroportul din Bovingdon, mi-a spus :

— Mitchell, vreau să nu discuţi nimic despre afacerile mele cu nimeni. Nu c-ai face-o intenţionat, dar fără să vrei, s-ar putea să-ţi scape ceva. La fel de bine, s-ar putea ca cineva să te întrebe ceva. Să nu spui nimic. Probabil că vei vedea în biroul meu lucruri care să te minuneze ; trebuie să le uiţi. Nu-ţi plătesc zece lire pe săptămână doar pentru a fi şofer. Contez pe tăcerea ta.

— Puteţi conta pe mine.

Farurile maşinii luminară nişte porţi albe, în stil rustic.

— Am ajuns.

Am ieşit din maşină, şi am deschis porţile. Din cauza întunericului, casa încă nu se zărea. Totul părea pustiu. Am aşteptat o clipă şi m-am uitat prin împrejurimi. Nici o casă învecinată. Nici o lumină ; doar siluetele copacilor pe cerul nopţii, şi o alee de pietriş de-o albeaţă surprinzătoare în lumina farurilor.

Maşina trecu de arcada intrării. Am coborât din nou din maşină şi am închis porţile.

— Garajul este acolo. Bagă maşina, şi vino pe urmă în casă.

El se pierdu în întuneric.

Am întors maşina. Farurile luminară în trecere clădirea şi, în acelaşi timp, haina oribilă a lui Sarek, care tocmai se pregătea să deschidă uşa de la intrare.

Era o căsuţă cu un etaj, mititică, cu tencuiala crăpată, în stil georgian, şi care n-arăta deloc bine.

Am băgat Austin-ul în garaj cu spatele. Farurile băteau pe perdelele de la ferestre şi pătrundeau în holul casei prin uşa deschisă.

Nu m-am grăbit. Am presupus că Sarek tocmai îi anunța nevesti-si sosirea mea. Probabil că tipa avea nevoie de un moment ca să înghită pilula asta. Ochii începuseră să mi se obișnuiască cu întunericul. Am distins forma unui hambar și a câtorva clădiri anexe, în fața casei, care formau un „L". Garajul, la stânga intrării, era destul de departe de casă. Mi-am luat valiza, mi-am aruncat pe umăr sacul sport și am ajuns la ușa de intrare.

Am dat de un hol de formă pătrată, mobilat cu o măsuță, un fotoliu stil Windsor, un cuier și un covor din fibră de cocos. Am ezitat să trec pragul. Sarek ieși dintr-o cameră alăturată. Arbora un surâs reținut, dar ochii îi luceau cu o furie devoratoare.

— Vino să-ți arăt camera ta, e sus !

L-am urmat până la etaj, pășind pe o carpetă tot din fibră de cocos, întinsă de-a lungul unui culoar. Ne-am oprit la a cincea ușă, la capătul culoarului.

— Te vei simți bine aici, spuse Sarek.

Era o cămăruță cu un pat de fier, o comodă din lemn de brad, un scaun din trestie și inevitabilul covor din fibră de cocos.

— Aveți o slăbiciune pentru viața spartană, domnule Sarek.

M-a privit chiorâș.

— Nu-ți place ?

— Am să mă mulțumesc cu speranța de mai bine.

— Țin să te simți bine aici, ca și cum ai fi la tine acasă.

— Sunteți amabil.

Se legănă și își frecă nasul.

— Nu vrea să te lase în cealaltă cameră.

— E o cameră chiar așa de bună ?

— Este camera de oaspeți.

— Pe când asta, o fi cămara !

— Dar... e camera menajerei.

— Haideți să terminăm, domnule Sarek ! În fond, mă doare-n cot, și n-aș vrea să fac caz de-atâta lucru.

Mutra lui sinistră de papagal se lumină.

— Soția mea se va obișnui cu tine. Știi cum sunt femeile. Trebuia s-o anunț, asta-i. Când te va cunoaște mai bine, te va aprecia. Așteaptă câteva zile, Mitchell.

M-am gândit la dormitorul călduț și confortabil în care dormisem noaptea trecută, cu luminile lui voalate, caloriferul electric și covorul ăla moale.

— Să sperăm că n-o să-i ia prea mult timp.

Am zâmbit pentru a da remarcii mele un aer inofensiv, dar am văzut că i-a plăcut doar pe jumătate.

— Îi voi spune. Nu-ți face griji.

Am încercat patul. Era la fel de moale și de confortabil precum o stâncă.

— Și baia ?

— Am să ți-o arăt.

Am ieșit pe culoar.

— Asta-i camera doamnei Sarek. A mea este chiar asta din față. Camera de lângă cea a doamnei Sarek este camera de oaspeți. Baia este ultima ușă de la capătul culoarului.

— Aș vrea să mă aranjez niței.

— Cina va fi gata în zece minute.

— O să mănânc la bucătărie ?

N-a gustat-o. De altfel, chiar mizam pe asta.

— Vei mânca împreună cu noi.

— Ar fi mai bine s-o întrebați mai întâi pe doamna Sarek.

— Nu-mi place genul acesta de comentarii.

— N-aș vrea să fiu inoportun, asta-i tot.

M-a privit cu un aer preocupat, și s-a îndepărtat pe culoar.

Am așteptat până a dispărut din câmpul meu vizual, m-am întors la camera de oaspeți, am intrat, am aprins lumina și am inspectat-o să văd și eu ce am ratat.

Nu prea aveam de ce să mor de invidie, și totuși nu se compara cu cea care mi se repartizase. Patul, cel puțin, părea confortabil. Exista și un lavabo cu apă de la robinet, iar mobilierul era tolerabil cu condiția să nu fii prea pretențios. Am făcut un pariu cu mine însumi. Mâine seară, voi dormi în camera de oaspeți.

CAPITOLUL IV

Când am intrat în sufragerie și am zărit masa lungă, ca pentru ospețe, am știut cu certitudine că prin casa aia, banii curgeau gârlă. Ajungea doar să privești la etalarea aia de mâncăruri și de argintării scânteietoare, că te și convingeai. Probabil că Sarek aparținea unei rase umane căreia puțin îi păsa de confort și de îmbrăcăminte, dar care acorda toată grija burții mult-adorate. Masa stătea gata-gata să se prăvălească sub povara mâncărurilor.

Sarek se opri din tăiatul unui pui de mărimea unei curci.

— Ia loc. Îți place puiul ?

— Îmi place orice. De altfel, arată îmbietor.

— Soția mea este expertă.

— Nici nu mă îndoiesc.

Am abandonat contemplarea puiului și am aruncat o privire prin jur.

Camera era lungă, îngustă și mobilată elegant. O grămadă de bușteni ardea într-un șemineu mare, încadrat de două fotolii jerpelite. Pe podea, veșnicul covor din fibre de cocos.

— Ia loc odată.

— Indiferent unde ?

Îmi făcu semn cu cuțitul. Masa era aranjată pentru trei persoane. Locul situat la egală distanță de cele două capete ale mesei fusese pregătit, evident, fără nici o grijă : cuțitul, furculița, lingura și șervetul fuseseră trântite la nimereală, pentru a-mi arăta că eram în plus.

— Aici ? am întrebat.

— Exact.

M-a văzut cum priveam la învălmășeala din dreptul locului destinat mie.

— Soția mea a fost cam grăbită.

— Nu-i nici o problemă.

M-am așezat. Mi-a întins o farfurie. Susținea că trebuie să mă simt de acasă. Văzând ce mi-a pus în farfurie, însemna că și credea ce-mi spusese. Era acolo suficientă mâncare pentru a sătura două namile înfometate.

— E o minunăție ce-i aici.

A radiat de fericire. Mâncarea era o chestie sacră pentru el.

Se vedea cu ochiul liber.

— Fac rost de puișorii de găină la un preț mic de tot. Trei șilingi duzina, un preț de dinainte de război. Soția mea îi învelește cu buiote cu apă caldă.

— Dacă înțeleg bine, aveți mulți pui ?

— Vreo cincizeci. Am și gâște. Îți place carnea de gâscă ?

— Și încă cum !

Era încântat.

— Nimic nu poate fi mai bun decât carnea de gâscă. Ce-ai spune de o gâscă pentru masa de mîine seară ? După cum vezi, se mănâncă bine pe aici.

— Nu m-am mai ospătat așa de nu mai țin minte !

În acel moment se deschise ușa. Ea își făcu apariția.

N-am să uit clipa asta. Am trăit tot felul de momente — și bune, și rele și excitante, și plictisitoare, și fericite. Dar clipa asta a fost unică. Era MAREA clipă, care le anula pe cele precedente, le făcea fade, incolore, inexistente.

Mi-a fost de ajuns o singură privire. O privire rapidă. Toată ființa mi s-a crispat, devenind dură, ca de piatră. Sângele mi-a năvălit în cap și în piept. Am avut senzația că am fost făcut knock-out, că am fost electrocutat. Cu o clipă înainte mă pregăteam să savurez puiul pregătit pentru cină, fără nici cea mai mică idee nebunească în cap, iar acum, văzând-o, mă simțeam ca un animal la montă. Dacă era să-i iei separat, alura și ochii, atunci n-avea nimic extraordinar. Era mică, îndesată, cu părul

roşcat. N-am văzut niciodată asemenea păr. Exact de culoarea aramei, des, suplu, mătăsos. Ochii verzi erau mari şi încercănaţi, o faţă mică şi îngustă cu tenul mat. O gură plină, cu buze voluptoase. Purta un pantalon negru, fin, şi un pulover verde, miţos.

Nouă bărbaţi din zece dacă ar fi întâlnit-o pe stradă, n-ar fi întors capul după ea, dar trebuia musai ca eu să fiu al zecelea.

Avea un nu ştiu ce care m-a atins la coarda mea sensibilă, şi a aprins fitilul din mine. Mai mult n-aş putea spune. Era inexplicabil. O singură privire, şi am luat foc. Îmi dădeam seama de asta, dar puţin îmi păsa. Mi-am dat seama că era şi periculoasă. Dar puţin îmi păsa şi de asta. Şi când am mai şi văzut-o cum a ajuns la locul ei de la capătul mesei, ondulându-şi şoldurile şi balansându-şi sânii, m-am îmbolnăvit de tot.

Şi dintr-o dată, puiul ăla apetisant a devenit unul dintre cele mai greţoase spectacole pe care a trebuit să le îndur.

— Joci şah, Mitchell ?

Masa se terminase, în sfârşit. Ea se dusese să spele vasele la bucătărie. Nu scosese nici o vorbă în timpul mesei. Când Sarek mă prezentase, m-a măsurat din cap până-n picioare cu o privire rece, după care nu s-a mai întors nici măcar o singură dată cu faţă spre mine. Sarek, mult prea absorbit de ceea ce înfuleca, n-a avut cum să remarce nici comportamentul ei bizar, şi nici pe al meu. Nu prea avea aerul să se aştepte ca între mine şi ea să se înfiripe vreo conversaţie. Luase mult prea în serios mâncarea, şi era uimitor pentru gabaritul lui, cu cât putea să se îndoape. Nici măcar n-a observat că eu de abia ciugulisem din farfurie. Stomacul parcă mi se înnodase. Doream un whisky dublu mai mult decât orice pe lume. Mai mult decât orice, în afara de ea. De îndată ce Sarek a terminat cu ghiftuiala, ea s-a ridicat şi a început să strângă masa. Atunci m-a întrebat Sarek dacă ştiu să joc şah.

— Mai joc din când în când.

— Mie îmi place șahul. Când eram la Cairo, jucam în fiecare seară cu tatăl meu. Am încercat s-o învăț pe Rita, dar degeaba. Nu-i e capul la așa ceva. Are mintea ascuțită, este inteligentă, dar șahul nu se lipește de ea. Pentru asta trebuie un creier mai special...

Așadar, iată cum o chema... Rita.

— Nu poți reuși în toate.

M-a privit îmbietor.

— Facem o partidă, nu ? Așa, fără pretenții, înțelegi. N-am mai jucat de câteva luni.

— S-a făcut.

A zâmbit cu toată gura și și-a frecat mâinile.

— Seara, la țară, nu prea ai ce face. Șahul este una dintre cele mai grozave distracții din câte există.

Dacă Rita ar fi fost nevasta mea, n-aș fi spus că nu prea ai ce face serile. N-aș fi lăsat-o singură în bucătărie, nici măcar două clipe.

A instalat o masă de șah în fața șemineului.

— Doamna Sarek nu vine să se așeze aici ?

— Stai liniștit. Doar știi cum sunt femeile. Au treabă la bucătărie și se culcă devreme. Citește în pat — tot felul de prostii. Toate femeile citesc prostii. (Scoase un cotcodăcit scurt și se apropie de un bufet). Citește foiletoane și povești de dragoste. E foarte romantică.

„Da' nu cu tine", mi-am spus. „Pot să pariez".

Scoase o tablă de șah din fildeș și abanos și niște piese sculptate din fildeș. N-am mai văzut niciodată un joc de șah așa de somptuos. I-am mărturisit admirația mea.

— Este o raritate ! (Îmi întinse o regină). Sculptură din secolul al paisprezecelea, de Pisano. Tatăl meu l-a cumpărat din Italia și mi l-a făcut cadou. Vrea să-l las fiului meu. Ține enorm la asta. Numai că, n-am ce-i face, n-am nici un copil.

Începu să instaleze piesele pe tablă, ținându-și sprâncenele încruntate de concentrare.

— Nu încă, reluă. Puțin mai târziu. Anul viitor. Așa mi-a spus ea. Dar la ce bun un fiu, dacă eu voi fi prea bătrân să mă mai pot bucura de el ?

M-am apropiat de fereastră, am dat perdeaua la o parte, și am privit în noapte. Sângele mi se urcase brusc

la cap, și mi-era teamă să nu observe. Auzindu-l, am încercat o senzație încă necunoscută pentru mine, un fel de furie care aproape că mă sufoca.

— Hai să-i dăm drumul. Vino și așează-te.

Am auzit ușa deschizându-se, și m-am întors. Intrase și se oprise în mijlocul camerei, privindu-l pe Sarek cu bărbia aruncată înainte. Era agresivă din cap până-n picioare, pradă unei furii acumulate de foarte multă vreme.

— Nu mai sunt cărbuni. Trebuie să-i car eu, cu doi bărbați în casă ?

Mânia îi făcea ca vocea, și așa aspră, să-i devină dură.

— Draga mea prietenă, te rog să nu mă deranjezi. Joc șah.

— Mă duc eu, am zis, apropiindu-mă de ea.

Sarek deschise gura, dar nu l-am băgat în seamă.

— Arătați-mi unde sunt cărbunii, și am să-i car eu.

Nici nu m-a privit, s-a întors și a ieșit din cameră. Am urmat-o.

— Mitchell !...

Am continuat să merg fără să mă întorc.

Putea să mă amenințe și cu un pistol, că tot nu m-aș fi oprit.

Am intrat după ea în bucătărie. Un fel de grajd frigorific. Vasele spălate se întindeau pe masă. O cârpă murdară zăcea pe dușumea lângă o masă din piatră.

Mi-a arătat cu degetul două căldări goale. Le-am apucat.

— Mai bine vin cu tine. Afară-i beznă.

— Spune-ți-mi unde sunt. O să-i găsesc eu.

Aveam impresia că trăiesc un vis. Cuvintele nu mai aveau nici o semnificație. Nu doream decât un singur lucru : s-o apuc de mijloc.

— Am să-ți arăt.

A deschis ușa din spate și a ieșit în noapte. Am urmat-o, ghidându-mă după zgomotul pașilor ei, ținându-mi respirația și cu tâmplele bătându-mi.

A deschis o ușă, și o lumină se aprinse.

— Bănuiesc că ești în stare să te descurci singur înapoi, nu ?

Am pus căldările jos.

— Da.

În momentul în care se întoarse, am apucat-o de încheietura mâinii. N-a părut surprinsă, dar m-a fixat cu privirea ei minerală, s-a eliberat cu o smucitură, şi s-a îndepărtat cu un mers liniştit, de parcă nimic nu se întâmplase.

Am strâns pumnul, încercând să păstrez între degete căldura trupului ei pe care i-o simţeam încă. Am privit în bezna neagră, ascultându-i paşii, aiurit de rapiditatea cu care se derulase scena. Mă simţeam incapabil de vreo explicaţie. Îl uram pe Sarek. Mă uram şi pe mine.

Am rămas nemişcat o clipă, apoi m-am scuturat, şi am umplut căldările cu cărbuni. Am stins lumina, am apucat căldările, şi m-am întors pe orbecăite.

Uşa din spate rămăsese deschisă, proiectând în curtea întunecată un dreptunghi luminos.

Nu mai era în bucătărie.

Am pus căldările lângă cuptor, m-am spălat pe mâini, şi m-am îndreptat spre uşă. Pe bufet am zărit o sticlă de whisky. Am luat-o, i-am scos dopul, şi am tras o duşcă zdravănă. Am băut până ce alcoolul mi-a ars gâtul. Am înfundat dopul în gâtul sticlei cu o pocnitură de palmă, şi am aşezat sticla la loc.

— Şah şi mat.

Mi-am dat scaunul înapoi şi am schiţat un surâs vag.

— Am căutat-o cu lumânarea, am spus. Oricum, mulţumesc pentru această partidă. Îmi pare rău că am jucat aşa de mizerabil.

Puse piesele la loc.

— E foarte bine. Joci foarte corect. M-a surprins că ai declanşat atacul lui Steinitz. Ah ! Steinitz, un mare şahist. Da, numai că e un atac dificil. Şi pe urmă... dintr-o dată... puf ! Te-ai pierdut în ceaţă. Ai jucat ca un automat. Asta nu e permis la şah. La ce te gândeai atunci, ăă ?

Ce figură ar fi făcut dacă i-aş fi spus la ce mă gândeam eu.

— Nu prea am avut chef să joc, asta-i tot. Nu joc prea rău când sunt în formă, dar în seara asta, n-am făcut două parale.

— Da, cam așa ceva.

A privit pe furiș spre pendula de pe șemineu. Era nouă și douăzeci.

— Ah ! Cred că am să fac un tur pe afară.

— Un tur ? De ce vrei să te plimbi ?

— Doar sunt bodyguardul dumneavoastră, nu ? Am să fac un tur înainte de a mă băga în pat.

Își holbă ochii mici, de porc.

— Ce, crezi, că e vreun pericol... aici ?

— Nu știu. (Mi-am aprins o țigară și am aruncat chibritul în șemineu). Nici nu știu măcar dacă vă amenință vreun pericol oarecare, dar, din moment ce credeți asta, și mă plătiți și pentru așa ceva, nu vreau să risc.

Găselnița asta a mea i-a plăcut.

— Atunci, du-te și controlează. În bucătărie găsești o lanternă. Poate mai facem o partidă când te întorci, ce zici ?

— Cred că o să mă bag direct în pat. Efectiv nu sunt în formă pentru șah.

— În regulă. Atunci, du-te la culcare. Citești în pat ?

— Nu. Aș putea spune că nu prea citesc deloc.

— Doamna Sarek citește tot timpul. Niște prostii... (privi focul) romane de dragoste. Poate citești și tu romane de dragoste ?

— N-am nevoie de așa ceva. Dacă am nevoie de vreo femeie, îmi fac rost, și gata.

Chestia asta mi-a scăpat. A ridicat rapid capul, cu sprâncenele încruntate, cu figura întunecată.

— Ce-ai spus ?

— A, nimic.

Sufla un vânt rece când am ieșit în noaptea fără lună. O pâclă umedă mi se lipea de față. Am plimbat fascicolul lanternei pe aleea de cărămidă pisată care ducea de la casă la clădirile anexe. Nu-mi displăcea să fiu în aer liber. Dacă aș mai fi rămas zece minute în casă, aș fi turbat de-a binelea. Am mers de-a lungul aleii până la capăt, am traversat o peluză elastică și spongioasă, și, ajuns la zidul

hambarului, m-am întors spre casă.

La primul etaj, o fereastră era luminată. Am văzut doar reflexele luminii pe tavan, nimic altceva. Perdelele nu erau trase. Eram sigur că acolo se afla ea. Am văzut şi sufrageria de unde ieşisem. Sarek rămăsese aşezat lângă foc, imobil, cu capul între mâini. L-am urmărit o clipă. Nu mişca. Mi-am întors lanterna spre zidul hambarului, am mers până am ajuns la uşă, am împins-o, şi am intrat.

În fund, o scară de lemn era proptită de podul pentru fân.

Am mers pe pământul bătătorit, am dat la o parte din cale câteva baloturi de paie, m-am urcat pe un sac de rumeguş, şi m-am cătărat pe scară. Un chepeng, pe unde se arunca direct fânul de afară, dădea în exterior. M-am uitat la balamale. Erau mâncate de rugină. Nu mai funcţionaseră de ani de zile.

Am împins chepengul, şi l-am simţit mişcându-se. L-am forţat din nou. S-a întredeschis, cam câteva palme. Nici nu-mi trebuia mai mult. Mă aflam chiar la nivelul camerei ei. Era o încăpere mare, cu un pat lipit de perete, în faţa uşii. Am zărit un şifonier vechi, cu oglindă, cu sertare şi cu etajere. Lângă fereastră se afla o toaletă.

Stătea aşezată în faţa toaletei şi îşi pieptăna părul, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte din mătase verde. O ţigară îi atârna între buze.

Am pus un genunchi pe planşeul prăfuit, şi am început s-o privesc. Toate mişcările ei, sânii care i se ridicau şi coborau în ritmul respiraţiei, spirala fumului ţigării, reflexele arămii ale părului, triunghiul alb al pielii ce i se întrezărea în decolteul cămăşii de noapte, toate astea mă hipnotizau, aşa cum un iepure e hipnotizat de un şarpe.

Şi-a pieptănat părul cam cinci minute. Poate mai puţin, poate mai mult. Pierdusem noţiunea timpului. Aş fi putut să rămân acolo, privind-o aşa, în neştire, toată noaptea, şi toată ziua următoare. A lăsat apoi peria din mână, s-a rotit pe scaun, şi s-a întors. Sarek tocmai intrase. Am privit jos, spre sufragerie. Rămăsese luminată. Probabil că urcase doar ca să-i spună noapte bună. Stătea în faţa uşii şi îi vorbea. Era încruntat, şi, din când în

când, făcea din mâini câte un gest de mânie. Am presupus că vorbea despre mine.

Ea rămăsese în continuare așezată, și fără să se miște, îl lăsa să vorbească. Aș fi dat mult să aud ce-i tot povestea despre mine.

Și dintr-o dată, păru că se calmează, și luă un aer de mielușel. Se apropie de ea, și îi puse mâna lui negricioasă pe un umăr. Mi s-a urcat sângele la cap numai văzându-l cum o atinge. M-am aplecat înainte ținându-mă cu mâna de marginea chepengului. Nu vroiam să-mi scape nimic. Ea își smulse umărul și se ridică în picioare. Sarek continua să vorbească surâzând rugător. Dar părea că ea nu se învoiește. Refuza să discute. Nu spunea nimic. Mi-am închipuit cum ochii ei duri și verzi îl fixau cu dispreț. Iar când el se apropie prea mult, ea se dădu la o parte.

Brusc, Sarek renunță, își încruntă din nou sprâncenele, și ieși la fel de rapid cum intrase, lăsând ușa deschisă în urma sa. Ea rămase o clipă nemișcată, privind ușa. După care strivi țigara, închise ușa și răsuci cheia în broască. Se apropie de fereastră și privi afară. M-am retras în întuneric, fără s-o scap din ochi. Am bănuit-o deodată că știa că eu mă aflam acolo, în podul pentru fân, urmărind-o.

Iar când trase jaluzelele, cu o mișcare scurtă, brutală, bănuiala mea deveni certitudine.

CAPITOLUL V

Cele trei zile care au urmat, n-au adus nici o schimbare monotoniei. În fiecare dimineaţă, la opt, îl duceam pe Sarek în Wardour Street. În fiecare seară, la şase, îl aduceam înapoi, la „Patru Vânturi". În timpul zilei, îl aşteptam în biroul vecin cu al lui, sau îl duceam în East End, unde avea treburi.

Seara, jucam şah împreună cu el, îmi făceam rondul prin împrejurimi, zăvoram casa, şi mă băgam în pat. Locuiam în continuare în camera menajerei. Nu făcusem nici o tentativă pentru a o schimba. Ştiam că nu mă înghiţea prin preajma ei, şi că ar fi fost periculos să mă plâng din cauza camerei. S-ar fi putut folosi de revendicările mele, ca de un pretext pentru a se descotorosi de mine. Avea suficientă influenţă asupra lui Sarek pentru a-l forţa să mă arunce în stradă, dacă ar fi avut un motiv întemeiat s-o facă, şi părea că pândeşte o ocazie potrivită, aşa cum o pisică pândeşte un şoarece.

Din seara în care o atinsesem, mă ţineam la o distanţă respectuoasă de ea. Iar ea făcea tot ce era în stare ca să mă provoace. Căram cărbuni, spărgeam lemne, hrăneam păsările, le închideam, făceam focul şi spălam pe jos. Îndeplineam toate corvezile astea, doar pentru că ea mi le cerea. Eram sigur că, dacă aş fi refuzat, i-ar fi făcut o scenă lui Sarek.

Dacă mi-ar fi cerut să curăţ şi o hazna, tot n-aş fi ezitat. Aş fi făcut orice, doar pentru a rămâne în casa asta, şi de a nu o pierde, cel puţin din vedere. Mai devreme sau mai târziu, tot va fi a mea. Eram sigur. Cine îşi doreşte un

lucru, așa cum o doream eu pe ea, până la urmă tot reușește. Trebuie doar așteptat momentul potrivit, și apoi acționat în consecință. Sarek nu-și credea ochilor. Când m-a văzut la șapte dimineața spălând dușumeaua, m-a privit ca și cum o luasem razna.

— Ea ți-a cerut să faci asta ?

— Doamna a spus că dușumeaua ar trebui curățată. Asta a fost tot. Cum am dormit suficient, mi-am spus că aș putea s-o fac chiar eu.

Și-a scărpinat căpățâna cheală, și mi-a spus pe un ton jenat.

— Nu te simți obligat să faci așa ceva, Mitchell. Te-am angajat ca bodyguard, nu ca servitor.

Numai că eu n-aveam chef să fiu prins în defect. Ajungea ca ea să-i spună că fusesem grosolan, că mă și trezean, azvârlit în stradă.

Cineva ca Sarek, care-și dorește așa de mult să aibă un fiu, nu-și permite luxul să se ia la harță cu nevastă-sa. Trebuie mers ca pe ouă. Sarek își dorea un moștenitor la fel de mult cum o doream eu pe nevastă-sa. Singura diferență între noi era că el vorbea despre viitorul Sarek junior ori de câte ori nu discuta afaceri sau nu juca șah, în timp ce eu trebuia să am grijă să-mi țin gura tot timpul.

Dorințele mele și ale lui convergeau către ea, dar după toate aparențele, ei îi păsa de el tot atât de mult cât și de mine.

Seară de seară, în timpul rondului meu, sub pretextul supravegherii casei contra unor eventuali răufăcători, urcam în pod și îi priveam fereastra. Dar eram mereu tras pe sfoară, de fiecare dată jaluzelele erau lăsate. Și totuși, simpla vedere a umbrei ei care se mișca încolo și încoace era suficientă pentru a-mi usca gura și a-mi face sângele să fiarbă. Și nici nu mă puteam abține să nu mă cocoț acolo sus, chiar dacă știam prea bine că nu-i voi vedea decât umbra.

În timpul celor trei zile, am început să-l cunosc pe Sarek, puțin câte puțin. Odată ce-i știai toanele, nu era un tip de lepădat, și nu era, nici pe departe, un prost. Trei lucruri îl obsedau în permanență — moștenitorul, banii și șahul, în ordinea asta. Încă nu avusesem ocazia să des-

copăr ce gen de afaceri învârtea. Trebuia să-l aştept numai în maşină, dar cred că mă prinsesem. Îşi făcea veacul prin tot soiul de prăvălioare din East End, de unde ieşea fie cu un pachet, fie cu două valize pe care le îndesa pe bancheta din spate, şi pe care le ducea în alte magazinaşe sau dughene în acelaşi cartier. Speculă sau tăinuire de lucruri furate. Ştia unde să găsească marfa şi unde să o plaseze. Crăpam de curiozitate să ştiu cât bănet se învârtea pe circuitul ăsta, dar, ca şi în ce o privea pe Rita, era tot o chestiune de răbdare. Mai devreme sau mai târziu aveam să-i câştig încrederea, şi atunci avea să depindă de mine pentru a ieşi eu învingător. În aşteptarea acestei clipe, memoram adrese, nume şi figuri. Mă băgam în faţă cât puteam, mă amestecam în conversaţiile pe care le înjgheba pe trotuar cu amicii lui, îi obişnuiam cu persoana mea, pentru a putea, la momentul potrivit, să fiu pe jumătate acceptat. Şi apoi, mai era şi Emmie. De câte ori mă gândeam la ea, îmi dădeam seama că o zbârcisem. Mi-era clar că era nebună după el, şi că s-ar fi aruncat şi în foc pentru el. Scrisorile de ameninţare o îngrijorau tot atât de mult ca şi pe el, şi ea era aceea care-l determinase să-şi angajeze un bodyguard. Toată chestia ar fi fost coaptă deja dacă n-aş fi fost aşa de nătâng şi aş fi demarat cu totul altminteri. Dacă din prima zi aş fi fost politicos cu ea, şi aş fi trata-o ca pe-o fiinţă umană, ar fi fost alături de mine şi n-aş fi avut probleme cu ea la momentul psihologic oportun. Şi când colo, am făcut pe dos, am tratat-o după aspectul ei. Nu i-am ascuns faptul că simpla ei apariţie îmi producea crampe la stomac, iar în rarele ocazii în care i-am adresat câteva cuvinte, am privit ostentativ în altă parte. Aşa că acum, n-aveam decât să culeg roadele. Mă ura de moarte ; o ură feroce, de nestins, o ură plină de răbdare.

Ştiam că o să mă aştepte cât va trebui, ca să-mi plătească cu aceeaşi monedă, iar soiul ăsta de ură e de departe cel mai periculos din câte pot exista.

Numai că eu o sfidam regeşte, şi eram aşa de sigur de mine, că mă durea-n cot. N-aveam decât două idei în minte : Rita, şi banii lui Sarek.

Şi dacă relaţiile cu Emmie erau încordate, cu Sarek totul mergea ca pe roate. Reuşisem să-mi înfrânez pasiunea pentru Rita. Ajunsesem să pot să stau cu ea în aceeaşi cameră, fără să-mi mai vină să mă caţăr pe pereţi, iar la şah eram în stare să mă concentrez la fix. Învăţasem să joc de la un rus care jucase pe vremuri cu Alehin trei partide, reuşind să câştige una. Pe rus îl întâlnisem într-un lagăr de prizonieri din Germania, şi, timp de un an şi jumătate, ne petreceam cinci ore pe zi jucând şah.

Nu s-ar fi putut spune despre Sarek că era un ageamiu, aşa că partidele noastre nocturne se transformaseră, încetul cu încetul, în adevărate încleştări. Când ea urca mai devreme la culcare, câştigam. Dar atâta timp cât rămânea în sufragerie, îmi distrăgea atenţia, şi o luam pe coajă. Dar Sarek mărturisi că încă nu întâlnise un jucător de clasa mea, iar partidele noastre interminabile sfârşiră prin a-i cuceri simpatia. Şi alt motiv de satisfacţie : se aşteptase să primească o nouă scrisoare de ameninţare — de la începutul lunii primise câte una în fiecare joi — dar în joia asta, nimic. Devenise cel mai fericit dintre oameni, fiindcă biletelele alea de dragoste îl înspăimântau mai mult decât vroia să recunoască.

— Te-au ochit, Mitchell, şi ţi-au luat frica.

Dintr-o dată am început să mă îngrijorez. Dacă nu mai primea scrisori de ameninţare, putea să-şi spună că mă plăteşte cu zece lire pe săptămână pe degeaba. Chiar şedrile noastre lungi de şah nu meritau tariful ăsta. I-oi fi fost eu drag, dar nu în halul în care să-mi facă coşcogea cadou ca ăsta.

Vineri, în a patra zi, s-a ivit ocazia pe care o aşteptam. L-am condus pe Sarek la Shoreditch, unde i s-a livrat un pachet, şi ne întorceam spre West End, când, brusc, îmi spuse :

— Mâine plec la Paris. Voi rămâne acolo o săptămână, poate două. Nu am nevoie de tine.

Mă gândeam că o să-mi dea papucii. Nu-l vedeam eu aruncând pe fereastră douăzeci de lire pentru două săptămâni petrecute la Paris.

— Şi eu ce am de făcut ?

— Nimic deosebit, doar să ai grijă de casă. Asta nu-ţi spune nimic ?

La gândul că era aşa de tâmpit să mă lase singur cu ea în casă, tâmplele începură să mi se zbată.

— Şi doamna Sarek ? Nu poate să aibă dânsa grijă de casă ?

— Doamna Sarek mă va însoţi.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu era aşa de idiot.

— Deci vreţi să stau cuminţel, să hrănesc păsările, şi să ţin hoţii la distanţă, da ?

— Exact. Soţia mea n-a mai ieşit nicăieri de doi ani. Tot timpul ăsta a fost ocupată cu treburile fermei şi cu creşterea animalelor. Îţi dai seama ? I-am promis că o s-o duc la Paris cu prima ocazie când o să am treburi pe-acolo. Doar să hrăneşti păsările, şi în rest, poţi să faci ce doreşti. Dacă vrei, poţi să faci şi ceva treabă, nu ? Îţi las maşina. Te poţi folosi de ea, numai că să ai grijă şi să te întorci înainte să se însereze. Nu cumva ca vulpile să ne fure puii. Ai înţeles, nu ?

— Perfect. Dar.... chiar n-aş putea să fac altceva ? De exemplu, să mă ocup de afacerile dumneavoastră. Ce ziceţi ?

M-a privit chiorâş şi a clătinat capul.

— Ai grijă de puii mei. Afacerile mele sunt strict personale. În privinţa asta, nu mă poţi ajuta în nici un fel. Emmie va avea grijă de tot.

— Vroiam doar să vă ofer serviciile mele.

— Nici nu mă îndoiam.

În după-amiaza aceea, nu prea aveam mare lucru de făcut. M-am instalat în birou, am fumat, şi am tot citit din „Evening Standard" până când am învăţat titlurile pe dinafară.

Sarek şi Emmie se închiseseră în cealaltă cameră, şi mi-au spus că vor sta acolo până la plecare. O dată sau de două ori mi-am lipit urechea de uşă, dar n-am reuşit să disting nimic altceva în afară de un murmur confuz de voci.

Au ieşit din birou pe la şase şi jumătate. Sarek era îmbrăcat în grozăvia aia sinistră şi fuma o ţigară. Iar Emmie semăna cu o pisică care tocmai înghiţise un canar şi mă învrednici cu o grimasă triumfătoare, care mă făcu să mă gândesc la crimă.

— Asta-i tot. Hai să mergem.

M-am ridicat în picioare.

— Dacă aş putea fi de folos cu ceva în timpul zilei, bănuiesc că d-ra Pearl o să-mi spună.

Cei doi schimbară o privire, în timp ce eu luasem un aer de circumstanţă.

Emmie clătină din cap.

— Nu-ţi face probleme, Emmie se va descurca.

Am coborât scările în urma lor, până la maşină. Meşterisem la ea de la bun început. Avusesem o grămadă de şurubărit. Carterul era fisurat, iar uleiul curgea ca dintr-un robinet : în plus, mai era şi un piston blocat. Bujiile nu mai fuseseră atinse de când maşina ieşise din curtea uzinei, iar ventilatorul era la fel de activ ca o lingură de smântână răsturnată.

Am reparat pistonul, am etanşat carterul, am cumpărat un set de bujii noi, şi am curăţat cărbunii electromotorului. Acum puteam să prind suta uşor, dar nu vroiam să bat toba. Continuam să nu depăşesc un onorabil şaizeci şi cinci la oră, fapt pentru care Sarek mă luase drept un vrăjitor.

În timp ce treceam podul din Watford, i-am spus :

— O femeie este în stare să se descurce într-o grămadă de treburi, dar numai până în momentul în care intervine o chestie dură. Atunci, este indispensabil bărbatul.

— Ce vrei să spui ?

— Poate că n-ar fi trebuit să vă spun asta. Mă gândeam şi eu, cu voce tare, dar dacă tot m-aţi întrebat... Dumneavoastră aveţi o afacere în curs. Nu ştiu despre ce este vorba ; dar bănuiesc că ştiţi ce trebuie făcut ca afacerea asta să meargă. Bine. Trebuie să plecaţi la Paris, şi-atunci lăsaţi afacerea de izbelişte până vă întoarceţi. Mă gândeam că cineva cu experienţa dumneavoastră ar prefera să-şi încredinţeze interesele mai curând unui

bărbat de nădejde, decât unei femei. S-ar putea să fiu de modă veche, dar, din punctul meu de vedere, locul femeii este la cratiță.

I-a scăpat un chicotit.

— Nu prea o ai la inimă pe Emmie, nu-i așa ? Știu. Te-am observat. Am să-ți spun ceva. E foarte bună, să nu cumva să te îndoiești de asta. O cunosc de zece ani. Și încă nu știu vreun bărbat care să fie de talia ei. Nici eu nu mă descurc prea rău, dar Emmie face de zece ori cât mine. E adevărul gol-goluț. Tu, ești cu ochii — eu cu creierul. Al ei face de trei ori mai mult decât al meu, și de zece ori mai mult decât al tău. Să nu-mi porți pică pentru că ți-am spus așa ceva.

Doar nu m-o fi crezut căzut în cap încât să-și imagineze că într-o bună zi i-aș putea spune „tată".

— În fond, e afacerea dumneavoastră, domnule Sarek.

— Categoric.

A doua zi dimineață i-am condus la aeroport pentru avionul de ora zece. Sarek era îmbrăcat cu pardesiul ăla atroce, și ținea strâns la piept o servietă de piele, ca și cum s-ar fi temut ca nu cumva cineva să i-o smulgă din mâini. Ea purta un taior din tweed și ținea pe braț un mantou de blană.

Era prima oară când o vedeam fără pulover și pantaloni, și pentru o clipă, n-am recunoscut-o. I-am privit picioarele. Exact picioarele lui Marlene Dietrich. Lungi, fine, minunate ; era o adevărată crimă să le ascunzi în niște pantaloni.

Ea a fost cea care mi-a dat instrucțiuni detailate cu privire la puii de găină. Mi se adresa ca și cum ar fi vorbit cu un manechin din ceară, fără să se uite la mine, cu o privire rece și cu o figură de piatră. Mă mâncau palmele să o zgâlțâi și s-o trezesc la viață, iar ea își dădea seama de asta perfect.

Am condus mașina până la parcarea aeroportului, și am coborât. Eu urma să car bagajele. În timp ce le scoteam din portbagaj, Sarek intră în aeroport.

— Aveți tot timpul.

Ea își aprinse o țigară și mă privi din colțul ochilor.

— Te privește cumva chestia asta ?

— Nu. Am spus-o și eu, doar așa, ca să discutăm ceva.

— Cât lipsim, nu cumva să aduci vreo femeie în casa mea.

Un val de sânge mi-a năvălit în cap. Îi ieșise din gură gândul care mă tot muncea de când aflasem că voi rămâne singur în casă.

— De unde ați mai scos-o și pe-asta ?

Ochii ei verzi nu mă slăbiră.

— Știu eu cum sunt indivizii de teapa ta. Asta-i tot. În absența noastră ai putea să-ți cauți de lucru în altă parte. N-am nici un chef să mai dau cu ochii de tine când mă întorc.

N-am avut nici o ripostă pregătită la un atac așa direct. Continuam s-o privesc cu un surâs împietrit. Sarek reveni însoțit de o blondă masivă, în uniformă de stewardesă.

— Totul e pregătit. D-ra Robinson a avut grijă de toate. D-ră Robinson, v-o prezint pe soția mea.

Își frecă mâinile, iar gura i se lăbărță într-un rânjet, de la o ureche la cealaltă. Avea aerul unui clovn poznaș.

— Rita, o cunosc pe d-ra Robinson de doi ani. De fiecare dată, când merg cu avionul, ea se ocupă de tot. Este o tânără încântătoare.

Rita o învrednici pe d-ra Robinson cu un surâs constipat, și mărturisi cu vocea ei aspră că este încântată de cunoștință.

— Ar trebui să urcați în avion, spuse d-ra Robinson. (Avea un aer cam jenat). Mai sunt doar cinci minute. V-am lăsat la locurile dumneavoastră niște ziare și reviste. D-ra Joyce se va ocupa de dumneavoastră în timpul zborului. I-am spus eu.

— Vezi, ți-am spus eu, nu uită nimic. În regulă, hai să mergem. Mitchell, ai scos bagajele ?

— Da.

Până la urmă, îmi revenisem. Îmi trăsese ea o lovitură sub centură, care mă cam clătinase, dar o s-o fac eu să nu uite asta cu una cu două.

A luat-o înainte cu Șarek, iar eu i-am urmat împreună cu d-ra Robinson.

La trecerea lui Sarek, oamenii holbau ochii mai abitir ca la urs. Sub soarele anemic de toamnă, pardesiul său arăta mai jalnic ca oricând. Rita urcă direct. Sarek se tot agita până când se convinse că bagajele îi intrară în compartimentul de mărfuri, după care îi strânse mâna d-rei Robinson. Am vederea destul de bună pentru a nu observa cum o bancnotă de cinci lire alunecă dintr-o palmă în alta.

— În regulă. Distracție plăcută, Mitchell. Te voi anunța când mă voi întoarce. Atenție la vulpi.

Pasarela a fost îndepărtată și ușa închisă. D-ra Robinson și cu mine, unul lângă celălalt, priveam avionul cum decola.

Când am văzut aparatul înălțându-se deasupra hangarelor, m-am întors spre ea. Avea tenul proaspăt și purta ochelari fără rame. Nu arăta prea rău, mai ales dacă ai o slăbiciune pentru stewardese.

Doar o priveai, și-ți și dădeai seama că are experiența bărbaților ca o „fiică a păcatului". Chiar cu cei douăzeci de ani ai săi cu tot, care pot sfida orice, degeaba se căznea ea să arate pură și fără prihană, pentru că precis era hârșită în multe, mai ales după cum fusese în stare să palmeze bancnota aia.

— Un tip dat naibii ! am spus cu un zâmbet larg, de gigolo.

— Ah ! Da. E un bărbat remarcabil.

— De exemplu, pardesiul ăsta...

Izbucni în râs, un râs proaspăt, clar, fără subînțelesuri.

— Nu l-aș mai recunoaște, dacă și l-ar schimba. La început, îl găseam înfiorător, dar acum... nu cred că-i vine chiar așa de rău.

— Te-a umplut de laude în fața nevesti-si.

— Oh ! E foarte amabil. Îmi face plăcere să mă ocup de el. Călătorește mult pe linia asta.

Ca să primesc și eu bacșișuri de cinci lire, n-aș fi pregetat nici să merg în patru labe.

Am studiat-o din nou, și m-am întrebat dacă ar fi în stare, să-mi ofere o seară, cât de cât fără pretenții. Dar

la urma urmelor, nu. De ce să arunc banii pe fereastră, când ajungea doar să întind mâna, şi să o am pe Netta.

— Da ? Ei bine, cred că trebuie să plec. Trebuie să mă ocup de puişori...

— Zău ?

— Sigur că da. De obicei, asta-i treaba femeilor. Dar probabil că d-na Sarek s-a gândit că ar fi mai bine să vadă cu ochii ei dacă n-or mai fi şi alţii pe la Paris.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Şi se îndepărtă spre sala de aşteptare, cu spatele rigid de indignare.

Sarek reuşise s-o racoleze şi pe-asta.

M-am întors spre maşină.

CAPITOLUL VI

Mă gândisem că după plecarea lor, să merg la Londra, s-o iau pe Netta, şi s-o aduc la fermă, să-mi ţină companie, dar m-am răzgândit. Faptul că Rita îmi dibuise planul, fără nici un efort, mă făcu să renunţ la el.

— „Cunosc eu indivizii de teapa ta".

Aşa că m-am întors la „Patru Vânturi", într-o stare de furie cumplită. Eram sigur că în casa aia trebuia să existe un indiciu oarecare, ceva care să-mi dea o informaţie despre ea, şi eram hotărât să găsesc acest ceva. Se mutaseră la fermă de trei ani, şi în trei ani de zile, se acumulează o grămadă de lucruri — scrisori, fragmente din trecut, acte, tot ceea ce ar putea să mă intereseze. Casa era la dispoziţia mea timp de cel puţin o săptămână ; apte zile pentru a răscoli, a cotrobăi şi a descoperi până la urmă secretul.

Era o senzaţie curioasă să găsesc casa goală. După ce am băgat maşina în garaj şi am închis uşile, am intrat în hol şi am ciulit urechea. În atmosfera casei nu rămăsese nimic din Sarek, dar era cumplit ce putuse lăsa Rita în urma ei. Nu m-ar fi mirat deloc dacă aş fi văzut-o coborând scările, sau dacă i-aş fi auzit paşii deasupra capului meu, sau vocea ei aspră şi certăreaţă. Cred că îi simţeam chiar şi parfumul. O boare uşoară de mosc, care îi preceda întotdeauna mişcările.

Am traversat sufrageria, am urcat scările, şi am intrat în baie, în camera lui Sarek, în camera de oaspeţi, şi chiar şi în a mea. Am lăsat la urmă uşa ei. Am apăsat clanţa. Era închisă cu cheia. Timp de o secundă, m-am gândit

dacă nu cumva se afla în spatele ei. Chiar am bătut la uşă de câteva ori, deşi ştiam foarte bine că acum se afla aproape deasupra Parisului, aşa încât am coborât.

Întorcându-mă de la aeroport, m-am oprit să-mi cumpăr o sticlă de whisky, una de gin şi una de Dubonnet. Mi-am pus cât patru degete de whisky, mi-am aprins o ţigară, şi m-am aşezat în faţa şemineului gol. De ce o fi închis uşa de la camera ei ? Bănuise cumva că o să-i cotrobăi printre lucruri ? Nu era proastă deloc. Ascundea cumva ceva pe-acolo ? Examinasem broasca. Era exclus să folosesc un şperaclu, fără s-o deteriorez. Mai rămăsese fereastra. Mi-am terminat băutura, am ieşit şi de-afară, de pe peluză, am examinat casa. Am observat că rama ferestrei de la camera ei era asigurată cu un zăvor. Era migălos, dar aş fi putut să forţez şuruburile cu o daltă, având grijă să nu ating lemnul. Noroc că vizavi era pustiu, dar, deşi casa se afla la capătul unei alei ce făcea o curbă, rămânea totuşi la vedere, şi oricine ar fi trecut pe alee, m-ar fi văzut făcând acrobaţii la fereastra ei. Nu prea treceau pe alee mai mult de trei sau patru persoane pe zi : fermieri ce se întorceau de la muncă şi foloseau aleea ca scurtătură spre sat : sau vânzători ambulanţi ocazionali : numai că, dacă mă vedeau cocoţat pe o scară, ocupat cu forţarea unei ferestre, ar fi putut să se oprească şi să se întrebe ce naiba făceam acolo. S-ar fi putut la fel de bine să-l anunţe pe Sarek după întoarcerea de la Paris.

Se părea că cel mai bine era să aştept noaptea, numai că asta nu mi-ar fi uşurat munca. N-aveam de gând să risc să las urme de daltă pe rama de lemn a ferestrei, iar, pe de altă parte, nu puteam ca în acelaşi timp să ţin şi lanterna, şi să şi trebăluiesc la zăvor. Am intrat în casă şi mi-am pregătit o gustare. M-am tot fâţâit încoace şi-ncolo prin sufragerie, mâncând şi storcându-mi creierii. Până la urmă, m-am hotărât să mă prefac că spăl geamurile. Oricine m-ar fi văzut în capul scării, nu avea de ce să se gândească la ceva necurat.

M-am dotat cu o căldare cu apă, o bucată de piele de căprioară, şi o daltă. Am mai luat cu mine şi o scândurică pentru a proteja rama ferestrei.

Am sprijinit scara de streașină, și am urcat până la nivelul ferestrei... Am agățat căldarea de una din trepte, m-am asigurat că pe alee nu era nimeni, și am examinat fereastra. Lemnul părea putred, iar zăvorul de-abia se mai ținea.

În mai puțin de un minut, am scos șuruburile. Zăvorul se desprinse și căzu în interiorul camerei, pe parchet. Mi-am vârât buricele degetelor sub ramă, și am împins. Fereastra se deschise.

Am privit peste umăr, spre alee. Un tip într-un impermeabil mă urmărea ce fac, de undeva, din dreptul barierei. Am simțit un asemenea șoc, că era cât pe ce să mă dezechilibrez. Am reușit totuși să mă-ntorc bine mersi, după ce i-am aruncat individului o privire indiferentă.

Am lăsat dalta să-mi alunece în buzunar, am scos din găleată pielea de căprioară, și am început să șterg geamul.

Un pârâiaș de sudoare îmi curgea de-a lungul cefei. Cine naiba putea să fie tipul ? Probabil preotul satului. Habar n-aveam dacă Rita îl cunoștea. Iar dacă da, tipul precis avea să-i spună că mă văzuse la fereastra ei, și ea avea să facă un asemenea tărăboi, încât Sarek o să mă concedieze fără nici o vorbă.

Un scârțâit din spatele meu m-a făcut să întorc privirea. Individul ridicase bariera, și se apropia fără să mă piardă din ochi, cu o expresie de uimire întipărită pe figura lui slabă și severă. Era un tip înalt și slăbănog, cu părul cărunt, și cu un nas proeminent și ascuțit, pe care probabil și-l băga cu plăcere în treburile altora. M-am oprit din activitate, și ținându-mă cu o mână de ultima treaptă, l-am urmărit cum se apropia. Ajuns la picioarele scării, m-a examinat cu o privire mioapă. Avusesem dreptate. Era preotul. Îi observasem gulerul alb.

Am atacat primul.

— Doriți cumva s-o vedeți pe doamna Sarek ? Mă tem că este plecată.

— Ce tot meșterești pe-acolo, tinere ?

— Spăl geamurile.

— Ai deschis fereastra, te-am văzut.

— E adevărat, Tocmai mă pregăteam s-o spăl și pe interior. Doamna Sarek mi-a cerut să fac curățenie lucie.

— Mi s-a părut că încercai s-o forțezi.

Asta era. Nimerisem un băgăreț căruia nu-i scăpa nimic.

Am arborat zâmbetul meu șablon, clasa-ntâi.

— Așa a și fost. Lemnul e umflat de ploaie. N-am mai vrut să cobor și să urc din nou să o deschid. M-ați luat drept hoț, sau ce ?

Avea aerul surprins și jenat, și izbucni într-un râs sonor și nevinovat, al cărui secret doar preoții îl dețin.

— Ei bine... nu chiar așa. Dar te-am văzut pentru prima oară, și acolo sus, la fereastră...

Am coborât scara, și l-am privit drept în față, păstrându-mi nealterat surâsul meu de copil.

— Sunt de puțină vreme aici. Sunt șoferul domnului Sarek. Dânsul a plecat la Paris împreună cu doamna Sarek, pentru opt zile. Am rămas aici ca să am grijă de casă.

Rămăsese în continuare cam nehotărât, dar bănuielile îi erau într-o scădere evidentă.

— Am să-mi fac un ceai. Vreți și dumneavoastră o ceașcă ?

Ultima bănuială îi dispăru, și fața i se lumină. Îi oferisem ceea ce căuta : legătura universală între pastori și oițele lor. N-aveam cum să fiu hoț dacă îi oferam un ceai.

— Ești foarte amabil, dar...

L-am condus în sufragerie, și l-am poftit să ia loc. L-aș fi sugrumat cu plăcere și l-aș fi aruncat apoi drept în fundul vechiului puț din spatele casei, dar trebuia menajat. Nu știu cât de mult o cunoștea pe Rita și cât avea să-i povestească.

În timp ce apa fierbea, mi-a împărtășit cu pasiune și cu detalii istorioara vieții lui monotone și fade. Mi-a povestit despre debutul dificil din Africa de Sud, despre sănătatea sa precară, despre ce-i spusese episcopul, ce-i spusese nevastă-sa episcopului, și bineînțeles, ce-i spusese chiar el episcopului.

Mi-a vorbit despre el, fără întrerupere, de la două și jumătate până la cinci fără douăzeci.

- Până la urmă, n-am mai rezistat.

— Scuzați-mă că vă întrerupt, dar trebuie să dau de mâncare la păsări. În curând se înnoptează.

Se opri la jumătatea frazei, cu gura deschisă, și apoi se întoarse spre fereastră cu un aer idiot.

— Doamne, Dumnezeule ! S-a făcut așa de târziu ?

Efectiv îl captivase propria-i voce, încât pierduse complet noțiunea timpului.

— Drace ! Trebuie s-o întind. Nevastă-mea s-o întreba pe unde oi fi.

L-am împins cu binișorul spre ușă, nu cumva să înceapă să debiteze altă istorie.

— Fii așa de amabil și să-i spui doamnei Sarek că am trecut s-o văd. Am încercat de mai multe ori s-o întâlnesc. Dar, de fiecare dată n-am reușit.

L-aș fi ucis cu cea mai mare plăcere. Nu înțelegeam cum de eram în stare să-mi ascund furia. Nici măcar n-o cunoștea. Evident că de fiecare dată când îl zărea venind pe flecarul ăsta, se ascundea în fundul casei și nu mai ieșea de-acolo.

Am așteptat ora opt să mă car din nou pe scară și să intru în camera ei. Afară era o noapte de smoală. Camera, nițel cam deteriorată, nu era așa de mare cum mi se păruse de la fereastră. Mobilierul era cam jerpelit. Un strat subțire, gri la culoare, acoperea oglinda șifonierului, iar pe jos, zăceau ghemotoase de praf. Era o cameră neglijată, tratată cu dispreț. Probabil că Rita jinduia după ceva mai elegant, mai modern, și, în lipsă de așa ceva, nici măcar nu încerca s-o întrețină pe asta.

Mirosul de mosc precum și parfumul ușor și particular al trupului său pluteau în atmosfera închisă a camerei. Pe toaletă stăteau alandala borcănașe de cremă, flacoane de parfum pe jumătate goale, ojă de unghii, și un pachet cu vată. O scrumieră plină cu chiștoace cu urme de ruj se afla pe comodă.

Am aruncat o privire sub pat. Mai multe perechi de pantofi zăceau prăfuite, ca și cum s-ar fi descălțat de ei la culcare, și i-ar fi uitat acolo.

Mi-am aprins o țigară cu o mână tremurândă. Nu știu din ce pricină, dar dezordinea acestei camere, în care lucrurile personale ale Ritei se aflau la vedere, mă excita într-un mod ciudat ; aveam impresia că o să apară în fața mea, complet goală.

Am deschis sertarele toaletei. Nu am găsit nimic altceva decât fleacurile femeiești obișnuite — pufuri pentru pudrat, pudriere, tuburi de ruj, batiste, o pereche de jartiere cu zorzoane, o plasă de păr, și alte mărunțișuri.

N-am omis nimic, și m-am străduit să deranjez cât mai puțin toată adunătura aia. Am închis sertarele și m-am trezit nas în nas cu imaginea mea din oglindă. Aveam o mutră caraghioasă — congestionată, cu ochii scânteind și cu fruntea strălucind de transpirație.

— Te obsedează, ai ? Chiar că ți-a intrat în sânge.

A-i umbla prin lucruri și a respira același aer pe care-l respira ea noaptea, mă făcuse să vorbesc singur. Eram în stare să mă cațăr pe pereți și să trec prin tavan cu capul în jos.

M-am apropiat de șifonier, cu o bâtâială de genunchi și i-am deschis ușile. Am dat de câteva taioare, mantouri, fuste și rochii de vară agățate de umerașe. Într-o extremitate, stăteau spânzurate trei costume ca de carnaval — niște tunici albe, pline de paiete, și pantaloni scurți, asortați ; într-un colț se aflau niște cizme înalte din piele albă de șevro, împodobite la fel, cu paiete... Am luat de pe umeraș unul din costumele astea și m-am uitat mai bine la el : era genul de ținută pe care ar fi putut s-o poarte o patinatoare profesionistă, dar examinând și cizmele, mi-am dat seama că de fapt era vorba de altceva.

Costumele astea m-au pus pe gânduri. Oare să fi apărut ea pe scenă ? După eticheta gulerului, costumele fuseseră confecționate la Cairo. Mi-am amintit că Sarek îmi spusese că a trăit la Cairo. Probabil că acolo se întâlniseră. Am agățat costumul la loc și mi-am continuat cercetările. Nu mă grăbeam. Trebuia să fiu atent ca nu cumva să deranjez ceva. Toate obiectele pe care le cer-

cetam le puneam exact la locul lor. Asta lua timp, dar era obligatoriu. Într-unul din sertarele șifonierului, am dat de o casetă din lemn, al cărei capac era legat cu o fundă neagră. Am dus caseta la lumină și am deschis-o. Era burdușită cu scrisori și cu fotografii. Prima fotografie, sau aproape prima care mi-a căzut în mâini, o reprezenta pe Rita în tunica ei cu paiete și în cizmele alea înalte.

Un tip imens, cu umeri lați, într-o cămașă de mătase albă și cu niște pantaloni negri strâmți, o ținea în echilibru în palmă. Ea stătea în picioare, perfect dreaptă, cu brațele încrucișate, și cu ambele picioare în palma individului. Era un frumos exercițiu de acrobație, și un adevărat tur de forță.

Mai erau și alte fotografii cu ea, făcute probabil într-un bar de noapte, în care apărea ca o gimnastă și acrobată desăvârșită.

Prietenul ei se mulțumea probabil doar s-o fotografieze și s-o lase să se cațere pe individul ăla. Era un tip magnific, frumos ca un june-prim și cu siguranță, puternic ca un taur.

N-am idee cam cât cântărea pe vremea aia, dar aparent, curbele și șoldurile ei pline nu s-au prea schimbat. Acum o evaluam cam la șaizeci de kilograme, pe puțin, și ca să ții greutatea asta cu mâna întinsă, îți trebuie mușchi, nu glumă. Așa de zdravăn cum sunt, și tot n-aș fi capabil de performanța asta.

Am pus caseta deoparte. Scrisorile alea aveau să fie un material deosebit de interesant pentru lectura mea de seară. Îmi dusesem deja așternutul în camera de oaspeți și făcusem patul. Mă pot dispensa de confort, dar în lipsa lor, aveam intenția să mă răsfăț. Au mai trecut vreo două ore până am cotrobăit prin toate sertarele șifonierului și ale comodei de lângă ușă. N-am găsit nimic care să justifice ușa închisă cu cheia. Poate că explicația se găsea chiar în scrisorile din cutie, dar asta m-ar fi mirat. Nu erau dosite prea bine. Am descuiat ușa, am coborât la parter, mi-am luat sticla cu whisky și-am mâncat un pui, după care, am urcat din nou pentru a-mi relua investigațiile. Am căutat peste tot. Am desfăcut patul și am

pipăit salteaua peste tot. Am luat-o de la fereastră, examinând podeaua, șipcă cu șipcă, apoi zidurile și mobilierul.

În sfârșit, am găsit ceea ce căutam, în spatele șifonierului. Agățată de un cârlig, invizibilă și aproape de neatins, se găsea o mașină de scris portabilă, într-o husă uzată de piele. Am scos-o din ascunzătoare și i-am dat la o parte capacul.

Chiar dacă n-ar fi existat hârtia de scris, cu chenar bleu, care, de fapt, se găsea aranjată în interiorul capacului, literele, „e" și „d", decalate clar, dovedeau cu prisosință că era vorba de mașina de scris cu care fuseseră bătute scrisorile de amenințare adresate lui Sarek. Concluzia nu putea fi decât una singură — autoarea era chiar Rita.

Ghemuit pe călcâie, am rânjit satisfăcut în oglinda prăfuită a șifonierului.

Acum, o aveam la mână. Nici în visele mele cele mai frumoase n-aș fi sperat s-o am așa de bine la mână.

CAPITOLUL VII

La capătul a patru zile de singurătate petrecute în casa aia pustie, mi s-a acrit să rămân singur cuc.

Îmi petrecusem cea mai mare parte a timpului cenzurând sutele alea de scrisori găsite în caseta de lemn : majoritatea proveneau de la admiratori care îi lansau cereri în căsătorie, mai mult sau mai puţin definite cu claritate. Am constatat cu surprindere că doi dintre flăcăii ăştia care semnaseră, erau la vremea aia nume cunoscute, de care se vorbea prin ziare. Un tip cu un nume răsunător, şi un membru al Parlamentului. Ăştia nu o ceruseră în căsătorie. Ultimul lor efort posibil se oprea la o locuinţă închiriată, o întreţinere lunară, şi bineînţeles, vizite când şi când în momentele în care nu erau reţinuţi de obligaţii sau de afaceri.

Din scrisorile astea reieşea clar, că înainte de război, era vedeta din Cairo.

Una dintre ultimele scrisori era de la Sarek. Nu menţionase data, dar ştampila poştei indica ziua de 3 septembrie anul 1939. Am găsit-o cu atât mai interesantă, cu cât părea a fi singura pe care i-o scrisese Sarek, sau, cel puţin, singura pe care ea o păstrase.

Iubito,

Întrevăd că ne ameninţă numai necazuri şi pericole. Nu mai putem rămâne mult timp aici ; o săptămână cel mult. A sosit momentul să te hotărăşti.

Am acum suficienți bani pentru amândoi. Putem pleca împreună și reîncepe o nouă viață. Deocamdată, Parisul este cât de cât sigur. Mai târziu, am putea să plecăm în America. Îmi trebuie un răspuns imediat. Să ai încredere în dragostea mea. Nu pierde vremea.

Henry

Probabil că i-a scris rândurile astea când a simțit că războiul devenise inevitabil. Dar de ce oare, cu atâtea oferte de căsătorie, și atâtea zeci de partide dintre care trebuia doar să aleagă, a pus ochii pe vulturașul ăsta plesuv de Sarek ?

Am pus scrisoarea la loc în casetă. Următoarea, lungă și furioasă, provenea de la partenerul ei de acrobații, Boris Daumier. Purta data de 31 august 1939. O acuza că se culcase în stânga și în dreapta, că-și bătuse joc de numărul lor, și că-l insulta în permanență. Avea un ton exasperat, care friza isteria, tonul cuiva care ajunsese la limitele răbdării. Erau pagini întregi. Iar la sfârșit, furia sa epuizându-se, se înjosea implorând-o să-și amintească de dragostea lor. Îi amintea de nopțile și zilele fericite petrecute împreună. Îi cerea să renunțe la ceilalți bărbați din viața ei și să se întoarcă la el.

Scrisoarea asta m-a îmbolnăvit, pur și simplu. Îmi dădeam seama că nătăfletului ăstuia îi curgeau balele după ea, dar el cel puțin petrecuse cu ea câteva nopți. Eu nu.

Așa că acum aveam câteva ponturi despre ea. Nu erau prea multe, dar oricum era un punct de plecare satisfăcător. Acum, dacă aș avea un clenci cu ea, eram sigur că puteam s-o pun cu botul pe labe. De ce oare îi trimisese ea scrisorile alea de amenințare lui Sarek ? Unde vroia să ajungă ? O glumă proastă ? Nu era nicidecum genul ei. Precis că dintr-un motiv anume, vroia să-l înspăimânte. Am să descopăr eu motivul ăsta.

Dusesem broasca de la ușa ei la Chesham și îmi făcusem o cheie. De asemenea, prinsesem zăvorul de la fe-

reastră la loc, şi închisesem fereastra din afară. Cheia asta nouă îmi dădea o extraordinară senzaţie de putere.

Acum, ştiind că o am la mână, aşteptarea întoarcerii ei devenise plictisitoare. Aveam chef să-i telefonez Nettei şi să o aduc aici, dar riscul era prea mare. Cu ameninţarea permanentă pe care o reprezenta preotul, instalarea Nettei în casă ar fi putut declanşa o catastrofă. De altfel, acum eram deja sigur că o s-o am pe Rita, aşa că Netta îşi cam pierduse din farmec. A şasea zi, m-am urcat în maşină şi m-am dus la Londra. Era o zi de joi. Joia scrisorii de ameninţare săptămânală. Ştiam eu că n-are cum să sosească, dar ţineam să mă asigur. Am parcat maşina în faţa birourilor din Wardour Street şi am urcat până sus. Emmie bătea la maşină cu un aer absorbit, ca şi cum viaţa ei ar fi depins de asta. Nu trona, aşa cum mă aşteptam, în biroul patronului, ci îşi păstrase locul din spatele măsuţei ălelea şontoroage.

Ridică brusc capul. Ochii ei, ca nişte năsturei de cămaşă deveniră duri. Ce spectacol. Mutra ei umflată era presărată cu pete roşii, şi un coş îi înflorise în colţul gurii.

— Salut, am spus, cu un surâs fără pic de căldură. Eram în trecere, şi am urcat să te văd. Casa aia e cam sinistră.

— Sunt ocupată.

— În regulă. Afacerile cred că prosperă.

— Mitchell, nu ţin deloc să te văd pe-aici.

Îmi propusesem s-o îmbunez. Mă gândisem de multe ori la ea, acolo, la „Patru Vânturi. Ştiam că singura mea şansă de a-mi face din ea un aliat, era s-o cobzăresc în absenţa lui Sarek. Era prea puternică, nu-mi permiteam s-o am ca duşman prea mult timp, dar dacă reuşeam s-o îmbrobodesc, aş fi putut obţine de la ea ponturile care mă interesau.

— Dacă te deranjez, atunci o întind, dar mi-ar face plăcere să ştiu că te-aş putea ajuta cu ceva.

— Nu ţin cătuşi de puţin.

Deşi mă apucaseră nişte crampe la stomac, m-am aplecat totuşi deasupra biroului, afişând un zâmbet cât se poate de amabil :

— Ştii ceva, d-ră Pearl ? Hai să îngropăm săbiile războiului. Sunt de acord, am pornit cu stângul. Sunt dezolat, te asigur, şi îţi cer scuze. Eşti o fată la înălţime. N-aveam nevoie să-mi spună domnul Sarek asta, mi-am dat seama şi singur. De ce să nu facem pace ? Nu-ţi cer decât asta.

Atât de aproape de faţa ei unsuroasă, aveam impresia că-mi vârâsem nasul într-un coş de gunoi.

M-a privit fix, cu ochii atenţi, şi buzele strânse.

— Sunt ocupată.

Să-mi păstrez zâmbetul îmbietor, a fost unul dintre cele mai penibile lucruri pe care le-am făcut vreodată.

— Ascultă. Amândoi îl admirăm pe domnul Sarek. Amândoi lucrăm pentru el. Atunci, la ce bun...

— Sunt ocupată.

Aş fi scuipat cu plăcere în mutra aia respingătoare, dar continuam totuşi să surâd.

— Foarte bine. Atunci să spunem... când o să fii mai puţin ocupată.

Mă îndreptasem de spate. Ce uşurare că mă depărtasem de ea.

— Aş putea face ceva pentru tine ?

— Ai putea ieşi.

Am simţit cum surâsul meu e pe cale de a se stinge.

— Asta este uşor de făcut. Dar eşti sigură că e bine ?

Mi-a aruncat o privire rece şi dispreţuitoare, şi se porni din nou să bată. Aş fi asasinat-o cu voluptate.

Mi-am aprins o ţigară mascându-mi astfel tremurul vocii.

— Vreo nouă scrisoare de ameninţare ?

— Nu ! Iar când domnul Sarek se va întoarce, am să-l sfătuiesc să te concedieze. Iei prea mulţi bani pe degeaba.

Aşadar, vor fi două din ghearele cărora trebuia să scap.

Simţeam cum clocoteşte în mine o furie pe care abia reuşeam s-o ţin în frâu, şi pentru ultima oară am reuşit să-mi iau un aer aproape amabil.

— Ar fi bine să-ţi îngrijeşti coşul pe care-l ai la gură. S-ar putea să facă pui. Iar asta dăunează genului tău de frumuseţe.

Până la urmă, tot am reușit s-o ating. A recepționat lovitura în plin. În continuare surâzător, am ieșit și am închis cu blândețe ușa după mine.

Întors la „Patru Vânturi", am urcat în camera Ritei, am luat mașina de scris, și am dus-o în camera de oaspeți. Am pus-o pe noptieră, i-am scos capacul, și am introdus o foaie de hârtie din acelea cu chenar bleu.

Dacă Rita se hotărâse să nu mai trimită scrisori de amenințare nu-i nimic, aveam să continui eu. Și o să-i trimit un răvaș de „dragoste", de-o să-l treacă toate năduşelile ; nicidecum genul de șmecherii fumate pe care i le trimisese ea. Am să-l bag în sperieți în asemenea hal, că o să vrea să mă țin scai după el : iar Emmie avea să-și răcească gura de pomană încercând să-l convingă să mă dea afară.

Rita o să-și dea seama cine a scris-o, dar chestia asta nu mă deranja. N-ar putea face nici o mișcare, fără să se trădeze pe ea în primul rând. De altfel, chiar vroiam să afle că găsisem mașina de scris. Iar chestia cu noua scrisoare, ar fi un mod excelent pentru a-i da vestea cea bună. M-am gândit câteva minute, și-apoi am bătut la mașină cu un deget.

Ai fost avertizat de trei ori. Asta-i ultima oară. Din clipa asta, pregătește-te. Într-o bună zi, o să-ți venim de hac. Fii sigur că te vom preveni totuși. O să-ți treacă și pofta de mâncare, secătură, și asta mai repede decât crezi tu.

Era suficient să-l bage-n sperieți. Ce n-aș fi dat să fiu lângă el când o s-o citească. Merita să fie prevenit. Dar încununarea succesului ar fi mutra Ritei când Sarek îi va arăta scrisorica. Dacă nici asta n-ar face-o să sară prin tavan, atunci n-aveam decât să fiu cu adevărat deznădăjduit.

Luni am primit o telegramă în care Sarek își anunța sosirea la nouă fără un sfert, și îmi cerea să fiu la aeroport cu mașina. Puteau conta pe mine.

D-ra Robinson, cu tenul proaspăt, ochii limpezi și aerul senin îmi aruncă o privire rece când mă văzu intrând în sala de așteptare.

— Îţi mai aminteşti de mine ? Domnul Sarek soseşte la nouă fără sfert. Avionul are vreo întârziere ?

Şi-a reamintit de bunele maniere, înclinând uşor capul.

— Bună seara. Domnul Sarek m-a anunţat. Avionul soseşte fără nici o întârziere.

— O să fie încântat să te vadă, aşa frumuşică cum eşti

— Avionul trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Dacă vrei să aştepţi aici, am să-i spun domnului Sarek unde să te găsească.

Şi se îndepărtă băţos.

Farmecul meu personal nu prea făcuse victime în ultima vreme. După câteva minute se auzi uruitul unui avion, aşa că m-am îndreptat spre ieşirea călătorilor. Minutele se scurgeau. La un moment dat, i-am văzut pe Sarek şi pe d-ra Robinson ; Rita îi urma, însoţită de un hamal în uniformă, care le căra bagajele.

Le-am ieşit în întâmpinare.

— Bună seara. Aţi călătorit bine ?

Mă luă la rost, cu o voce de muribund.

— Am o gripă cumplită. Unde este maşina ? Crezi că o să merg pe jos toată noaptea ?

D-ra Robinson îi întinse braţul şi îi murmură ceva la ureche. Văzându-i mutra palidă, înţepată, şi furia care-i mocnea în priviri, mi-am zis că era momentul potrivit pentru a face impresie bună.

— Conduceţi-l în sala de aşteptare, până aduc maşina. Nu arată bine deloc.

Nici nu m-am mai ostenit s-o privesc pe Rita. Aveam chef, dar în situaţia de faţă, trebuia să mă mişc rapid.

Am alergat până la maşină şi am adus-o chiar în faţa sălii de aşteptare, cât ai clipi.

— Aşa. Haideţi să-l ajutăm. E mai bine să stea în faţă. E mai cald, şi nu este curent deloc.

Am transportat împreună cu d-ra Robinson coletul ăla plângăreţ până la maşină. Din fericire, aveam înăuntru o pătură pentru a proteja la nevoie radiatorul, şi cu ea l-am învelit pe Sarek, de parcă ar fi avut pneumonie.

D-ra Robinson nu era prea încântată de zelul meu. M-a dat la o parte şi s-a aplecat în maşină.

— V-aţi instalat bine, domnule Sarek ? Dacă nu vă este suficient de cald, pot să vă aduc încă o pătură.

— E-n regulă, e-n regulă. Vreau să ajung acasă.

Îşi căina soarta într-un asemenea hal, încât uită să-i mai lase vreun bacşiş.

În timp ce eu şi cu d-ra Robinson îl tot cocoloşeam, Rita se urcase în spate. Îi dăduse hamalului un bacşiş, îşi închisese poşeta cu un gest nerăbdător, se cuibări printre arcurile rupte ale banchetei, privind pe geam.

M-am aşezat la volan.

— Pot să închid geamul, dacă vă este cumva frig.

— Închide-l şi porneşte. Vreau să ajung acasă şi să mă culc. Sunt bolnav, înţelege. Mă ţine-n piept.

— Oh ! Mai slăbeşte-ne cu pieptul tău !

M-am întors ascunzându-mi zâmbetul. Cred că-i făcuse zile fripte tot voiajul. Rita părea în culmea exasperării.

— Hai, las-o moartă. E uşor să vorbeşti aşa când eşti sănătos. Timp de trei zile n-am putut să respir. Din cauza pieptului. Voi putea să dorm şi eu ca lumea în cele din urmă ? De trei zile n-am închis ochii. Şi după toate astea, nu găseşti nimic altceva mai bun de spus decât „mai slăbeşte-ne" ?

O urmăream în oglinda retrovizoare. A vrut să-i răspundă, dar se răzgândi, îşi aprinse o ţigară, şi privi afară pe geam, cu un aer întunecat.

— Dar cum v-aţi îmbolnăvit, domnule Sarek ?

— Nu te interesează. Du-mă acasă. Pot să şi crăp: că nimănui nu i-ar păsa. Şi nu mai trăncăni. Am nevoie de linişte.

Am aruncat din nou o privire în oglinda retrovizoare. Schiţase un surâs amar şi triumfător.

Nu-şi prea pierduse vremea în timpul călătoriei.

A vrut să-i fac focul în cameră şi să-i aduc o buiotă cu apă caldă.

— Ar fi bine, Mitchell, să-ţi cauţi altă slujbă, îmi spuse în timp ce aprindeam focul. Am risipit ceva bani în voiajul ăsta. Îmi este imposibil să te plătesc în continuare, chiar degeaba.

M-am așezat pe călcâie și l-am privit.

— Nu mai aveți nevoie de cineva care să vă păzească, domnule Sarek ? Știu că activitatea mea nu corespunde salariului, dar este ca un fel de primă de asigurare. Dacă se întâmplă ceva, o să fiți mulțumit că m-ați avut prin preajmă.

Îmi evită privirea.

— E vorba de o glumă proastă. Doamna Sarek avea dreptate. Nici o amenințare de trei săptămâni încoace. Sunt bani aruncați pe fereastră. Nu-mi pot permite luxul ăsta.

Mă gândeam : „Așteaptă tu nițeluș până mâine, frățioare. O să cânți alt cântecel".

— Bine. Nici o problemă. Dacă țineți să plec, o să-mi caut eu ceva. Când trebuie să plec ?

— În opt zile.

Am dat cenușa de-o parte și am ațâțat cărbunii aprinși cu vătraiul.

— O să-mi lipsească partidele de șah.

O poantă aruncată în deșert.

— Stinge lumina. Vreau să mă odihnesc.

Foarte bine, pungaș mic și nenorocit, cum vrei tu. Vedem noi mâine. N-o să mai fii așa de țanțoș.

Am stins lumina.

— Dacă aveți nevoie de ceva, domnule Sarek, bățeți în perete, am somnul foarte ușor.

Vroiam să-i ușurez schimbarea de atitudine de mâine. Mormăi un „Lasă-mă în pace" fără nici un cuvânt de mulțumire. Am adăugat :

— O să am grijă să nu fiți deranjat.

În momentul în care am închis ușa după mine, am văzut-o pe Rita urcând scările.

M-am gândit s-o testez nițel, doar așa, de amuzament.

— Dacă în seara asta n-aveți chef să pregătiți masa, pot s-o fac eu, doamnă Sarek.

Mă măsură lung, din cap până-n picioare.

— Eu nu mănânc. Merg la culcare.

— I-am spus domnului Sarek că dacă are nevoie de ceva la noapte, să mă cheme. M-am gândit că preferați să nu fiți deranjată după călătoria asta.

M-a fixat insistent. Am rămas impasibil.

— Îţi dai multă osteneală, nu ? Încă nu ţi-a spus că de săptămâna viitoare nu mai are nevoie de tine ?

— Ba da, mi-a spus ceva. Dar acum nu e în apele lui. Aşa că nu i-am dat atenţie.

Obrajii i se împurpurară de mânie.

— Asta n-o să te împiedice s-o ştergi de-aici.

I-am surâs amabil.

— Să nu fiţi aşa de sigură, doamnă Sarek.

Şi am continuat să cobor scările, fluierând printre dinţi. Ştiam că se uita după mine cu o privire interzisă.

A doua zi dimineaţă, telefonul sună pe la nouă. Rita era pe la cotețele găinilor să adune ouăle. Am ridicat receptorul.

— Aş vrea să vorbesc cu domnul Sarek.

Am recunoscut imediat vocea aia foanfă.

— D-ra Pearl ?

— Da. Dă-mi-l imediat pe domnul Sarek.

— Domnul Sarek este în pat. Are gripă.

— Nu poate veni la telefon ? Este foarte important.

— Domnul Sarek este în pat, bolnav de gripă. Eşti surdă, sau ai urechile astupate ?

— Să nu-mi vorbeşti pe tonul ăsta !

— Mi-ar plăcea mai mult să nu-ţi vorbesc deloc. Vrei să-i transmit ceva ?

— Spune-i că voi veni eu să-l văd.

— În nici un caz să nu faci asta. O să fiu obligat să vin să te iau de la gară.

— Spune-i că voi lua trenul de zece fără un sfert.

Şi închise.

Biletelul meu dulce sosise şi ca îl citise. Era singurul motiv care ar fi putut s-o facă să-şi părăsească biroul şi să vină până aici. Am urcat până în camera lui Sarek, am bătut la uşă şi am intrat. Era îngrămădit între perne, şi avea aerul că-şi plângea singur de milă, din ce în ce mai mult.

Noaptea trecută mă sculase de trei ori pentru a-i aduce de băut, a-i da o aspirină şi a aţâţa focul, exact în ordinea asta. Continua să aibă o voce de muribund.

— Nu poți să mă lași în pace ? Încercam să dorm. Ce este ? Ce vrei ?

— Tocmai a sunat d-ra Pearl. O să sosească imediat.

Nu-și mai venea în fire. Se ridicase în capul oaselor, și un licăr de spaimă i se aprinse în priviri.

— Vine ea aici ?

— Așa a spus. Ce să fac ? Să mă duc s-o iau, sau s-o las să ia un taxi ?

— Du-te și așteapt-o și adu-o aici imediat. A spus de ce vine ?

— A spus doar că este vorba de ceva foarte important.

— Bine, hai, du-te și ia-o de la gară.

M-am dus în camera mea, mi-am luat haina, și am coborât scările val-vârtej.

Când am deschis ușa de la intrare, Rita tocmai se îndrepta spre casă.

— Unde te duci ?

— Micuța perlă sosește aici. Mă duc s-o iau de la gară.

Figura i se înăspri. Mă dădu la o parte și începu să urce scările. Avusesem deja impresia că ea și Emmie se detestau, cordial. Acum eram sigur.

Emmie apăru din clădirea gării cu o servietă sub braț. Era îmbrăcată într-un mantou din blană de iepure, și pe cap avea o pălărie neagră, împodobită cu o pană de fazan. Arăta ca o sperietoare de ciori, foarte prezentabilă.

— Bună ziua, d-ră Pearl. Sper că ai călătorit bine, da ?

Îmi aruncă o privire înghețată, și urcă în mașină. Am trântit portiera, am ocolit mașina, și m-am suit la volan.

— Ai o pălărie strașnică, zău așa ! Tu ai omorât fazanul, sau ți-a căzut de undeva, de sus ?

Deveni brusc stacojie.

— Te crezi foarte tare, nu-i așa ?

— Oh ! Nu știu... dar nu mă descurc prea rău.

Am „lansat" hodoroaga în trafic, și claxonând, am făcut loc unui autobuz să treacă.

— În orice caz, nu sunt așa de tare ca tine, d-ră Pearl. dar în felul și în genul meu, o scot la capăt destul de bine.

— Te detest, Mitchell ! Şi dacă vreodată o să am ocazia să-ţi fac vreun rău, n-o s-o las să-mi scape.

Vocea îi tremura de furie şi de ciudă.

— Mă cam îndoiesc să ai posibilitatea asta. Sarek m-a dat afară. O să-mi iau tălpăşiţa la sfârşitul săptămânii. O să-ţi lipsesc, nu ?

Am văzut-o strângându-şi pumnii grăsuţi, şi am zâmbit. Ştiam că citise scrisoarea, şi că ea, la rândul ei, ştia perfect cum va reacţiona Sarek. Ştiam de asemenea că fusese tentată chiar să distrugă scrisoarea, şi să nu sufle o vorbă, ca să fie sigură de eliminarea mea. Dar nu îndrăznise. Ţinea prea mult la el ca să-i facă aşa ceva. Trebuia deci musai să-l avertizeze, chiar dacă asta însemna păstrarea mea mai departe în serviciul lui.

Încă o dată în plus, se dovedea că am avut fler trimiţând scrisoarea aia.

Rita deschise uşa, şi Emmie intră. Cât despre mine, aveam să sparg lemne în hambar vreo două ore bune, fără să mă prea omor cu firea.

Aş fi vrut să fiu o muscă, să asist la desfăşurarea evenimentelor. Dar nu era nevoie. Preferam să stau la distanţă. Dacă Sarek avea nevoie de mine, lucru de care nu mă îndoiam nici cât negru sub unghie, atunci n-avea decât să mă cheme.

Muierile alea două or să încerce să-l convingă să se debaraseze de mine, şi să angajeze un alt bodyguard. Numai că eu eram aproape sigur că jucasem cartea care trebuia, iar ele niciodată n-or să-l facă să se răzgândească, dacă el se hotărâse deja să mă păstreze. N-avea cum să uite felul în care-l aranjasem pe Lehman. Îşi va aminti de partidele noastre de şah şi de solicitudinea mea din timpul nopţii precedente. Aşa că n-a fost nici o surpriză pentru mine, când, spre prânz, am văzut sosind un taxi. Am rămas pitit, dar n-am pierdut nici o fărâmiţă din spectacol. Emmie ieşi din casă, palidă şi înfrântă, cu mutra umflată şi cu ochii roşii ; până şi pana de la pălărie îi atârna într-un mod lamentabil. Am privit-o urcându-se în taxi. Sarek era aşa de îngrozit, încât n-a vrut nici măcar s-o

conduc la gară. Era evident. Puteam să pariez pe orice, că începând din clipa asta, avea să se ţină scai de mine.

Cam la zece minute după plecarea taxiului, am auzit paşi în spatele meu. Am pus toporul pe umăr şi m-am întors. Rita era la doi metri de mine, palidă, dar cu o licărire de provocare în ochi, care nu mi-a plăcut câtuşi de puţin.

— Vrea să te vadă.

Vorbea gâfâind, ca şi cum ar fi alergat. Ne-am privit drept în ochi trei secunde, după care mi-a întors spatele şi a ieşit din hambar. Ceva din umbletul ei mă făcea să mă gândesc la o pisică sălbatică.

Am lăsat toporul jos şi mi-am scos batista să-mi şterg fruntea. M-am întrebat ce punea la cale. Mă aşteptam să-mi vorbească. Numai că privirea ei m-a făcut să simt un frison prin şira spinării.

Am urcat scara şi l-am găsit prăbuşit în pat, cu chipul lucind de sudoare şi cu panica erupându-i din ochii mici şi negri. Parcă se zbârcise, iar buzele îi tremurau. A înhăţat pătura. Intenţionasem să-l înspăimânt, dar rezultatul depăşise speranţele mele. Era aproape mort de frică.

— Ce nu e în regulă, domnule Sarek ?

— Frank...

Începutul era bun. Asta promitea !

— Ce nu e în regulă, domnule Sarek ?

— Citeşte asta.

Încercă să apuce scrisoarea de pe noptieră, dar mâinile îi tremurau în aşa hal, încât nu reuşi decât s-o scape jos. M-am aplecat şi am ridicat-o.

Ce lectură captivantă !

— Când aţi primit-o ?

— Emmie mi-a adus-o. O să rămâi cu mine, Frank, înţelegi ?

Puteam să-l fac să-mi ciugulească din palmă, dar n-aveam nici un interes.

— Bineînţeles că da, domnule Sarek ! Lăsaţi-mă să mă ocup eu de asta. Calmaţi-vă. Nimeni nu va încerca să se apropie de dumneavoastră.

— Eşti sigur că o să poţi să-i ţii la respect, Frank ?

— Şi-ncă-cum. Nu vă faceţi probleme. Dacă cineva ar fi vrut într-adevăr să vă facă vreun rău, atunci nu v-ar

fi trimis scrisorile astea. Încearcă să vă sperie. Cu mine, însă, sunteţi tot atât de bine păzit ca şi regele Angliei ; chiar mai bine.

Îşi trecu limba peste buzele subţiri. Teroarea din ochi i se atenua.

— Ea a vrut să mă descotorosesc de tine. Nu a încetat nici o clipă să mă piseze cu asta în timpul voiajului. De-asta ţi-am vorbit aşa aseară. Nu trebuie s-o pui la inimă, înţelegi, în nici un caz. O să uiţi totul, nu-i aşa ?

— Domnule Sarek, lăsaţi. Ştiam că nu eraţi în apele dumneavoastră. Aşa că sunt fericit să rămân, atâta timp cât o să vă pot fi de folos.

— Să nu mă părăseşti.

Îmi întinse o gheară crispată, tremurândă.

— Nu vei regreta, Frank.

I-am strâns mâna. Aş fi dat mult ca Rita să asiste la spectacolul ăsta.

Dormeam cam de-o oră, când, m-am trezit brusc, cu un tresărit. Camera era cufundată în întuneric. Nu auzeam nimic, dar simţeam. I-am recunoscut parfumul uşor de mosc, alături de mine. Am întins mâna pentru a aprinde lumina. Inima începu să-mi bată.

— Nu aprinde lumina !

— Ce vrei ?

— Tu ai scris scrisoarea asta, murmură ea.

Am încercat să zâmbesc, dar fără rezultat.

— Dar tu cine-ai crezut că a scris-o ?

— De ce ai făcut-o ?

— Ca să rămân aici. Nu trebuia să mi te pui de-a curmezişul.

— De ce vrei să rămâi ?

O simţeam aşa de aproape de mine, încât aproape că-mi pierdusem suflul.

— Ştii foarte bine de ce. Te-am dorit de prima dată când te-am văzut. O ştii. De-aia am scris scrisoarea asta. Ce poţi să faci ? Doar nu vrei să-i spun cine a scris celelalte scrisori ?

Liniște.

— Ei bine ?

Liniște.

Am aprins lumina. Sudoarea mi se prelingea pe frunte, și îmi cădea în ochi.

Plecase.

CAPITOLUL VIII

M-am trezit bine dispus. Cu Sarek imobilizat în pat şi scos din joc, aveam câmp liber de acţiune. Aveam de gând să discut cu Rita şi să aflu de ce-i trimisese scrisorile de ameninţare, şi s-o previn că dacă vrea să-mi ţin gura, atunci trebuia să se arate mult mai înţelegătoare cu mine.

Dar a trebuit să renunţ la planul ăsta, după ce am intrat în camera lui Sarek, niţel după ora şapte, cu gândul că o să-l găsesc prăvălit în pat. Dar se sculase deja şi se îmbrăcase. Starea lui era jalnică de tot — obrajii gălbejiţi, iar ochii săi mici şi negri îi erau înfundaţi în cap, şi împodobiţi cu nişte cearcăne negre. Ca şi mine, nu prea dormise.

— Este oare prudent din partea dumneavoastră să vă sculaţi ?

— Cum ai vrea, să rămân ţintuit în pat ? Eu nu pot să stau locului. Sunt cam sucit.

— Cu gripa asta, ar fi trebuit să rămâneţi în pat.

— Mă voi instala în sufragerie într-un fotoliu. Mă simt prea singur aici.

Situaţia avea să devină şi mai dificilă decât îmi închipuisem. Cum încercam să mă strecor în bucătărie să-i vorbesc Ritei şi să-i fixez o întâlnire în hambar, cum striga după mine să mă întorc, sau se ţinea scai de mine. Sarek mi se lipise de ceafă, ca o hârtie de prins muşte.

Rita mă evita şi n-o vedeam decât la masă. Părea că este un fel de regulă stabilită — nimeni nu vorbea în timpul mesei.

Ea, în primul rând. La început, am încercat să înjghebez o conversaţie cu Sarek, dar era prea absorbit de ghiftuirea proastei persoane ca să poată depăşi stadiul de mormăială. Aşa că am renunţat, şi toţi ne preocupam de mâncare fără să scoatem o vorbă.

Când el se uita în altă parte, îi aruncam Ritei o privire. Era mai bătoasă ca oricând, şi dacă îi întâlneam cumva privirea întunecată, nu exprima decât o totală indiferenţă.

Nu mai avusesem o zi ca asta, şi la gândul că şi următoarea putea să fie la fel de dezastruoasă, şi că Sarek avea să-mi sufle-n gură tot timpul, îmi venea să ies prin pereţi.

După-amiază, pe la cinci, am tras perdelele şi am aprins lumina în sufragerie. Sarek stătea aşezat în faţa focului, frecându-şi nasul şi fornăind.

— Da ! Cred că am să mă duc să-mi fac rondul, domnule Sarek. Doar ca să mă asigur că totul este închis.

— Verifică bine uşa hambarului.

— Nici o grijă !

Nu-mi credeam urechilor. Mă lăsa să ies fără să-mi facă tapajul de rigoare.

— Frank...

M-am oprit în dreptul uşii.

— Da ?

— Ştii să foloseşti o armă de foc ?

— Ba bine că nu ! De ce ?

— Un pistol ?

— Orice de genul ăsta. Ei, bine ?

Se smulse din fotoliu şi se târî spre scrin. Din ultimul sertar scoase un Colt calibrul 38, şi mi-l întinse.

— E încărcat.

— N-am nevoie.

— E mai bine. Ascultă-mă. S-ar putea să nu fie nevoie să-l foloseşti, dar întotdeauna e bine să ai aşa ceva la tine.

— Aveţi permis ?

— Nu, dar n-are importanţă. Merge şi aşa.

— Dacă o să dobor pe cineva cu ăsta, n-o să meargă deloc.

— Nu este nevoie să omori pe cineva. Ajunge doar să ameninţi, iar în caz de forţă majoră, să tragi în aer.

Am luat arma în mână. Am o slăbiciune pentru pocnitori. E plăcut să le manipulezi. Nu cu mult timp în urmă, nimerisem drept la ţintă.

— Bine. De acord. Dacă asta vă face plăcere.

Mi-am băgat pistolul în buzunarul de la spate.

— Acum mă duc să-mi fac rondul.

Am deschis uşa. Mi-a spus :

— Spune-i doamnei Sarek să vină aici. Nu vreau să rămân singur.

— Are treabă în bucătărie.

Cuvintele mele au căzut rău.

— Nu-mi pasă ce face. Spune-i să vină numaidecât.

— Am înţeles.

Am luat-o de-a lungul culoarului întunecos până la bucătărie, turbat de furie. Va' să zică n-o să am niciodată cinci minute liniştite numai cu ea.

Prepara masa, cu figura încruntată şi privirea tot întunecată.

— Are nevoie de tine.

M-a privit zâmbind. Era primul zâmbet pe care mi-l adresa, dar n-am simţit nici o plăcere. Era un zâmbet mic şi răutăcios, dispreţuitor, care m-a făcut să roşesc brusc.

— Nu prea ai noroc, nu ?

— La noapte. M-ai auzit ? La noapte să vii în camera mea, dacă nu, îi spun totul. M-am săturat. Dacă nu vii, te torn !

Începu să râdă.

— Nu cred că o să-mi dea voie. Acum, că l-ai terorizat, vrea să doarmă cu mine.

Am prins-o de încheietura mâinii. Degetele mi se îngropară în carnea ei.

— Descurcă-te, dacă nu...

— Atenţie, îmi spuse împingându-mă, vine.

Abia am avut timp să mă îndepărtez de ea, că a şi intrat.

— Nu vreau să rămân singur. Cel mai mic zgomot mă nelinişteşte. Du-te şi fă-ţi rondul. Eşti plătit pentru asta.

Am ieşit în întuneric. Îi mai simţeam încă atingerea pieptului de braţul meu şi dulceaţa fragedă a cărnii în palmă.

— Mă duc.

Ce imbecil putusem să fiu, trimiţând scrisoarea aia. Mi-era greaţă. Ştiam că n-o să închid ochii nici noaptea asta. Am intrat în hambar. Chicotitul ei ironic răsunându-mi încă în urechi.

Dimineaţa următoare a început, în linii mari, ca şi precedenta. Sarek, de când s-a trezit, de pe la şapte, s-a ţinut scai de mine, şi nu mi-a lăsat o clipă de răgaz. După o noapte aproape albă, aveam nervii în batistă, şi de-abia mă abţineam să nu-l pocnesc. Şi, colac peste pupăză, mai şi ştiam că ea găsea situaţia asta nostimă. De fiecare dată când intra în sufragerie şi ne găsea împreună, îi apărea din nou surâsul ăla mic şi răutăcios. Aveam impresia că mă plesnea şfichiul unui bici.

Puţin după ora zece, telefonul zbârnâi. Ştiam cine suna, şi când Sarek îmi spuse că Emmie avea să sosească, şi că era în drum spre fermă, m-am simţit întinerit cu zece ani.

— Trebuie să mă duc s-o întâmpin ?

— Nu. Inutil. I-am spus să ia un taxi.

De data asta am zâmbit. Însemna că aveau să se închidă în sufragerie pe puţin două ore, iar eu voi avea tot timpul să mă ocup de Rita.

Când Emmie telefonase, era în sufragerie. Am privit-o. De data asta, îmi venise mie rândul s-o tachinez. Îşi întoarse privirea, iar figura îi redeveni împietrită. Momentul adevărului se apropia, şi îşi dădea foarte bine seama de asta.

Emmie sosi pe la prânz. Niciodată n-am mai petrecut o dimineaţă atât de interminabilă. Chiar că n-aş fi crezut că am să ajung să văd cu plăcere faţa aia hidoasă şi bu-

hăită. Aşa că era cât pe ce s-o îmbrăţişez când am văzut-o ieşind din taxi, etalându-şi cu generozitate, înaintarea.

Eu eram în hambar şi spărgeam lemne, lăsându-l pe Sarek cu Rita. Aşa că am asistat la sosirea taxiului din uşa hambarului. De cum a intrat în casă, am şi pus toporul jos. Le planificasem cinci minute pentru preliminarii, după care urma să mă duc glonţ la Rita.

Mi-am aprins o ţigară. Mâna îmi tremura ca o frunză. Păndeam casa din uşa hambarului, ascultând cum sângele îmi bubuia prin artere. L-am zărit prin fereastră pe Sarek. Îşi trăgea un scaun lângă foc. Apăru apoi şi Emmie pentru o clipă. Traversase camera pentru a i se alătura. N-am mai putut aştepta nici o clipă. M-am apropiat de uşa hambarului şi m-am pomenit cu Rita în prag, în faţa mea. Habar n-aveam cum ajunsese aici. Puţin îmi păsa. Esenţialul era că se afla aici, în pantaloni, cu un pulover cenuşiu, şi mâinile pe şolduri. Mă privea.

Preţ de patru, cinci secunde, am rămas nemişcaţi, ca două statui de ceară. Ochii ei aveau o expresie pe care încă n-o văzusem. Şi zâmbetul, de data asta, n-avea nimic răutăcios în el.

— Ai venit cumva să mă vezi ? am spus, cu o voce sugrumată.

— Ştii bine că da... Hai, nu mai face figura asta ! Totul e în regulă, Frankie. Înainte era prea riscant.

Fără să-mi dau seama, se apropiase deja de mine. I-am văzut dintr-o dată chipul la mai puţin de o palmă de al meu. Am prins-o de mijloc. I-am simţit degetele pe ceafă, atrăgându-mi capul spre ea. Mi-am strivit gura de buzele ei. Mâinile îi alunecară de la ceafă pe umeri. Îi simţeam degetele nervoase cum i se îngropau în muşchii spatelui meu. Îi simţeam respiraţia pe gât.

Am stat aşa aproape un minut, apoi am ridicat-o de jos, am luat-o în braţe, şi am dus-o până la o grămadă de fân, în colţul cel mai întunecos al hambarului.

— Uşa... închide uşa, Frankie.

— S-o ia dracu' de uşă !

Am pus-o în fân şi m-am aplecat deasupra ei.

— Nu ! Nu fii idiot ! Emmie ar putea veni aici.

— S-o ia dracu' şi pe Emmie !

Degetele îmi tremurau de nerăbdare şi îi cotrobăiam hainele. I-am simţit prin ţesătura bluzei vârfurile semeţe ale sânilor.

— Eşti nebun, îmi spuse râzând. Ai să mă desfiinţezi.

— Lasă-mă pe mine. (Îmi respinse mâinile).

— O clipă ! Ce naiba ! Vezi ce fac ăia.

Dar o strângeam şi mai abitir.

M-am deplasat până la uşa hambarului, având senzaţia că fusesem trecut printr-un laminor. Am avut dificultăţi cumplite să parcurg distanţa asta infimă. Mi se părea că lupt cu un tornado. M-am aplecat în dreptul uşii aruncând o ochire spre casă. Prin fereastră, vedeam cum soarele se reflectă în căpăţâna cheală a lui Sarek. Era tot acolo, în faţa focului.

— E în regulă. Trăncănesc în continuare.

— Stai acolo şi supraveghează-i ! Dacă ne-ar vedea împreună...

— Ce te-a apucat ? Te răzgândeşti repede. Credeam că nu vrei să mă vezi stând cu braţele încrucişate.

I-am auzit râsul amuzat, şi m-am întors spre ea.

Stătea alungită, pe jumătate ascunsă în fân, cu braţele încrucişate sub cap, şi cu un picior îndoit.

— Mi-ai plăcut de când te-am văzut. Mă înnebunesc după tipii zdraveni.

— Nu cred o iotă. Mai ales după cum te-ai purtat cu mine. Pe jumătate m-ai înnebunit.

— Aşa-mi place. Îmi place să înnebunesc bărbaţii. Dar n-a fost numai asta.

— Fii mai clară.

— Când te-am văzut cum m-ai privit prima oară când ne-am întâlnit, ştiam ce se va întâmpla, şi o doream. Dar îl cunosc pe Henry mai bine ca tine. Este de-o gelozie bolnăvicioasă. N-ai fi rămas aici nici trei minute dacă ar fi bănuit că m-ai putea interesa. Nici trei secunde. Acum, totul este în regulă. Totul va merge bine atâta timp cât vom fi prudenţi. Este convins că te detest.

L-am bârâit la cap de vreo cincizeci de ori că ar trebui să se debaraseze de tine. N-ar bănui niciodată ceea ce s-a întâmplat.

— Era cât pe ce să reuşeşti să fiu azvârlit afară. Dacă nu l-aş fi băgat în sperieţi...

— Trebuia. Trebuia să-mi asum riscul. Dacă ţi-ar fi cerut să pleci, i-aş fi trimis o altă scrisoare. Ai făcut-o tu în locul meu.

— Eşti o actriţă de mâna-ntâi. Tot nu-mi vine să cred.

— Dar în ce s-a întâmplat, crezi ?

— Da, în asta cred. Nu-i o cacialma.

— Bine. Atunci... nu mai fi aşa de neîncrezător !

— M-ai făcut să-mi cam curgă balele...

— M-am răscumpărat, nu ?

— Nu încă, dar oricum e un acont mititel.

Începu să râdă.

— Când va pleca data viitoare la Paris, o să rămân aici, cu tine... O să vezi tu, atunci.

Inima se porni să-mi bubuie.

— Când pleacă ?

— Nu ştiu. De obicei, o dată pe lună,

— Şi o să se reîntoarcă. Iar eu trebuie să mă culc seară de seară, gândindu-mă că face dragoste cu tine ?

— Există un alt mod de a rezolva asta.

— Care ?

— Am putea să-l omorâm, Frank.

Antica pârâitoare a lăptarului îşi făcu apariţia pe alee. O mână ieşi pe geam şi depuse două sticle cu lapte la barieră. Apoi camioneta făcu un mic ocol, şi dispăru, bălăngănindu-se. Lăptarul nu se obosea să coboare din maşinăria lui decât atunci când trebuia să încaseze banii.

— Ce-ai spus ? Repetă !

— Am putea să-l omorâm, Frank.

Am privit-o fix. Avea aerul că examinează grinzile prăfuite. Nu-i vedeam decât linia albă a gâtului şi sfârcurile sânilor duri sub lâna moale a puloverului.

— Eşti întreagă la minte, sau ce Dumnezeu ? !

— De ce ? Îţi propuneam o altă soluţie. Tu trebuie să mă iei în serios.

— Sper din toată inima.

— Ah ! Da ?

— Mai încape vorbă !

Ridică braţul şi îşi privi ceasul de la mână.

— Trebuie să mă întorc. Nici n-am apucat să pregătesc masa.

Se ridică şi începu să-şi scuture firele de fân agăţate de pantaloni.

— Scutură-mă pe spate, Frank.

M-am aplecat şi i-am administrat câteva palme scuturând-o de fân şi de praf.

— Oh ! Mă doare !

Am răsucit-o spre mine.

— Pentru crimă poţi fii spânzurat. Nu ştiai asta ?

— Cine a vorbit de crimă ?

— Atunci, unde vrei să ajungi ?

— Nicăieri. Poate că gripa i se va înrăutăţi. Ar putea crăpa din asta. Ar fi grozav dacă el n-ar mai exista, nu ? Tu n-ai mai fi obligat să dormi în cămăruţa aia, şi n-o să mai fie nici cine să mă înnebunească cu moştenitorul lui...

— Taci din gură !

Am luat-o de umeri şi am scuturat-o.

— Nu vorbi de aşa ceva !

Ochii ei în penumbră erau aidoma smaraldelor.

— Văd că ideea asta nu-ţi place, Frank. Nici mie.

Se depărtă de mine şi ieşi din hambar.

Seara târziu, Sarek mă anunţă că a doua zi de dimineaţă, o să meargă la birou. Nu mi-am crezut urechilor.

— Nu pot să-mi neglijez afacerile. Cu tine, pot să stau liniştit, nu-i aşa ?

— Să nu vă faceţi nici o grijă.

— Să iei pistolul cu tine, bine ?

— Da.

Clătină capul, încă îngrijorat, dar mi-am dat seama că era hotărât, sau poate voluminoasa de Emmie îl convinsese.

— Atunci, e în regulă. Acum, mă duc să mă culc.

— Eu o să-mi fac rondul, şi o să vă urmez imediat.

— Noapte bună.

L-am aşteptat să urce, mi-am luat trenciul şi am ieşit în noapte. Aerul era tare şi vântul sufla dinspre est. Nici urmă de lună, dar cerul era plin de stele.

Am mers pe orbecăite până la hambar şi am urcat în pod. De cum am deschis chepengul, am constatat că jaluzelele de la camera ei nu mai erau trase. M-am aşezat, fixându-i din priviri camera, cu gândul uscat şi inima bătându-mi. Stătea în faţa toaletei, într-o cămaşă de noapte crem, pe deasupra având un neglijé verde.

Am privit-o cum îşi pieptăna părul timp de cinci minute, după care uşa camerei se deschise şi intră Sarek. Era în pijama şi halat, iar pe braţ îşi ţinea pardesiul ăla înfiorător. Şi-l agăţă de un cuier din spatele uşii, îşi scoase halatul, şi se băgă în pat.

Ea continua să-şi pieptăne părul, fără să-şi fi întors capul. Am văzut că-i vorbea, ţinându-şi sprâncenele încruntate, şi arătând cu degetul spre fereastră.

Rita ridica agasată din umeri, şi se apropie de fereastră. Ne-am privit prin noaptea întunecată. Nu putea să mă vadă, dar ştia că mă aflam acolo.

Apoi, îşi dădu jos neglijeul fără să se mişte din cadrul ferestrei. Era ca un ecran pentru razele veiozei de pe noptiera sa, aşa că-i puteam vedea prin cămaşa de noapte transparentă, formele corpului, de parcă ar fi fost goală.

După care trase jaluzelele. I-am văzut umbra apropiindu-se de pat, apoi lumina se stinse. Am rămas nemişcat, privind în gol. Gelozia şi invidia mă străpungeau încet, ca lama unei spade.

În timpul săptămânii următoare, n-am avut nici măcar o singură ocazie să rămân numai cu ea. În fiecare zi îl duceam pe Sarek la birou, de unde îl luam seara. Nu-mi lăsa nici o clipă de libertate, în afara momentelor în care închideam păsările şi îmi făceam ultimul rond. Şi chiar şi în clipele astea, ea trebuia să rămână cu el.

Noapte de noapte, ridica jaluzele şi o priveam cum se pregătea de culcare. Iar când Sarek intra la ea, ultimul ei gest era să privească pe fereastră.

La sfârşitul celei de-a şaptea zi, n-aş fi băgat mâna în foc că mai eram în toate minţile.

„Am putea să-l omorâm, Frank."

Nu încetasem să mă gândesc la asta. La început crezusem că glumea. Apoi m-am gândit că vorbise serios, iar povestea asta începuse să mă obsedeze. În orice caz, la sfârşitul celei de-a şaptea zile aveam într-adevăr poftă să-l omor cu mâna mea.

Obligat să-l văd seară de seară în camera ei, pur şi simplu mă ţicnisem.

„Am putea să-l omorâm, Frank."

Această perspectivă aproape că-şi pierduse gravitatea pentru mine. Era ca şi cum mi-ar fi propus să tăiem un pui pentru cină, nimic mai mult.

Într-a zecea noapte, am fost la doi paşi de a-i face felul. Mă aflam instalat în pod, şi o priveam cum se dezbrăca, când Sarek intră în cameră. Rita nu-l privi, şi nu-i acordă nici o atenţie, aşa că rămase plantat acolo, contemplând-o. Apoi, întinse braţul. Mâna îi mângâia pieptul. M-am pomenit cu pistolul în palmă. L-am aţintit spre el, înjurând cu voce tare, şi bătând câmpii ca un dement. Ţeava nu devia nici un milimetru, iar degetul meu arătător mângâie trăgaciul. Apoi am văzut-o interpunându-se între cătare şi capul lui Sarek. Am lăsat arma care căzu greu.

Era cât pe ce să-l lichidez. Dacă Rita nu s-ar fi mişcat chiar în momentul ăla, aş fi tras ; n-aş fi crezut că pot fi atât de aproape de crimă.

A doua zi dimineaţă, în timp ce mergeam cu maşina spre biroul lui, m-a anunţat aşa, în treacăt, că în ziua următoare pleca la Paris cu avionul de ora zece.

CAPITOLUL IX

Abia trecuse de şapte, şi tocmai aprindeam focul, când intră Sarek. Ajungea doar să-l priveşti, că-ţi şi dădeai seama că se petrecuse ceva. Părea că este în al nouălea cer. Nu cred să fi văzut vreodată pe cineva care să radieze de atâta bucurie, aşa că-l priveam interzis.

— Doamna Sarek este bolnavă în dimineaţa asta.

Am simţit cum mi s-a uscat gura.

— Vreţi să spuneţi că nu se simte bine ?

Mi-a pus mâna pe umăr. Surâsul i se lăbărţă şi mai mult.

— Nu, nu. Se simte bine, numai că are arsuri, îi e greaţă. Înţelegi ? Îi e tare rău greaţă. E primul simptom. Nu ? Greaţa de dimineaţă, ăsta-i un semn bun, nu-i aşa ?

N-am răspuns nimic. Nu eram în stare. Îşi scoase batista şi îşi şterse nasul mare şi coroiat. A profitat de ocazie şi şi-a tamponat ochii. Aproape că plângea cu sughiţuri.

— În sfârşit, iată ce speram. De trei ani tot aştept. Fiul meu, în sfârşit apare...

Am întors spatele şi am aţâţat focul. Dacă mi-ar fi văzut figura, s-ar fi prins că se întîmplase ceva. O clipă, era cât pe ce să leşin. Numai că el era prea mulţumit ca să-şi mai dea seama că eu încasasem lovitura din plin.

— Se simte prea rău şi nu poate să meargă cu avionul. Vrea să rămână acasă. E de înţeles. Mă întorc în trei sau patru zile.

Sângele îmi reveni în obraji. Îmi spusese că data următoare când Sarek va pleca la Paris, ea rămâne acasă. Aşa că greaţa ei era cu siguranţă praf în ochi. Cel puţin aşa speram.

— Atunci, în cazul ăsta, n-o să aveţi nevoie de mine aici, domnule Sarek. O să mă duc la Londra câteva zile, doar dacă nu doriţi să vă însoţesc la Paris.

Arboră un zâmbet larg.

— Foarte bine. Ia-ţi un mic concediu. Ai o prietenă, nu ?

— Păi... da. N-o să se supere deloc când o să mă vadă.

— Intenţionezi să te căsătoreşti curând ?

Am clătinat din cap.

— Căsătoria nu-i genul meu.

Mă bătu pe umăr.

— Gândeşte-te Frank, un fiu, e ceva !

M-am forţat să zâmbesc, fără prea multă convingere.

— Aş prefera un tată, burdușit până-n gât de bani.

În timp ce mă îndreptam spre uşă, ca să merg la garaj după maşină, l-am auzit telefonându-i lui Emmie. Îi spuse despre fiul lui şi judecând după ton, Emmie nu părea entuziasmată.

— Ştiu sigur, spuse el, agresiv. Este băiat. Nu trebuie să vorbeşti aşa. Nu mai vreau să te ascult. Din moment ce ţi-am spus că ştiu sigur.

Mă gândeam să mă reped până la etaj să aflu dacă vestea era adevărată, sau dacă-l îmbrobodise, dar nu era nimic de făcut — din salon se vedea scara, iar uşa rămăsese deschisă. Am ieşit şi am adus maşina.

După o clipă, l-am văzut apărând încotoşmănat în aiureala aia grotească, cu gura până la urechi. S-a instalat lângă mine, şi am pornit.

Tot timpul drumului până la aeroport, mi-a vorbit despre viitorul lui moştenitor, despre ce avea de gând cu el, unde îşi va face studiile şi o grămadă de fleacuri care sfârşiră prin a mă călca pe nervi.

— Nu vindeţi pielea ursului din pădure, domnule Sarek. S-ar putea să fie o fată.

— Un băiat. Știu sigur că-i băiat. Nu-mi vorbi de fete. Asta aduce ghinion.

D-ra Robinson ne-a întâmpinat și bineînțeles, că a trebuit să afle toată istoria.

— Scuzați-mă, domnule Sarek, dar dacă nu mai aveți nevoie de mine, eu o s-o întind. Vă las pe mâini bune.

— Foarte bine. Puteți pleca.

Și se îndepărtă, sporovăind cu d-ra Robinson. Am auzit-o cum îi spunea :

— Sunt tare fericită pentru dumneavoastră, domnule Sarek. Știam că vă doriți un băiat. Vă adresez toate urările mele de bine, și dumneavoastră, și doamnei Sarek.

Se pricepea să-și ia un ton convingător.

M-am întors la mașină și am pornit-o spre „Patru Vânturi." De-a lungul lui Western Avenue am reușit să prind o sută cinci la oră. Hărăbaia țopăia pe șosea ca un cangur petrecăreț, pe care eram în stare numai eu s-o manevrez. Voiam să ajung cât mai repede. Cum am sosit, am intrat în trombă în garaj și am închis ușile. Era o nebunie că mă întorsesem, și nu vroiam să risc să mă vadă te miri cine, care apoi să flecărească. Când am intrat în sufragerie, am găsit-o îngenuncheată în fața focului, având pe ea doar neglijeul. Mă privi peste umăr și surâse. Avea ochii încercănați și fața trasă, dar surâsul ei mă liniști.

— Chiar nu te-ai simțit bine ?

— Mi-a fost îngrozitor de rău ! Am înghițit săpun !

Am strâns-o de umeri, și am tras-o spre mine.

— Așadar, era o cacialma ?

— Doar nu-ți imaginai că l-aș fi lăsat să facă asta ?

— În orice caz, el nici nu se îndoiește. E țicnit de-a binelea. A povestit despre asta la toată lumea, inclusiv stewardesei.

— Nici nu mă îndoiam că o să facă altfel. Și-a băgat în cap asta. Trebuia să fiu bolnavă, altminteri m-ar fi obligat să-l însoțesc.

— Trebuia chiar să ajungi până la așa ceva ?

— Tu nu-l cunoşti cum îl cunosc eu. Are nevoie de probe. O migrenă sau o durere oarecare n-ar fi fost de ajuns.

Brusc, am realizat comicul situaţiei, şi am început să râd.

— Se poate spune că într-adevăr a muşcat din nadă !

Mi-a aruncat o privire bizară.

— Nu m-aş fi gândit că o să găseşti ceva nostim în asta.

— Da' ce, tu găseşti chestia asta tragică ? Ce figură o să facă când o să vadă că nu s-a întîmplat nimic.

— Crezi că va recunoaşte că s-a înşelat ?

Am zâmbit.

— Da' ce-ai vrea să facă ?

— Să facă ceva ca să fie sigur că a avut dreptate.

Zâmbetul mi-a dispărut brusc.

— Adică...

— Aşa e, Frank. Tu nu ştii cum este el, iar acum toată lumea e la curent... numai dacă nu se găseşte o soluţie.

— Există una. Să-ţi faci bagajele şi s-o întinzi cu mine... imediat. Ce zici ?

Ochii i se măriră.

— Şi banii ?

Am avut impresia că m-am izbit de un zid. Chestia asta nu o luasem în consideraţie. Mă gândisem numai la ea.

— Aş putea să găsesc de lucru. Nu-ţi bate capul din cauza banilor. O să-ţi aduc tot bănetul pe care-l vrei.

— Tu ? (Ochii ei verzi scânteiară). Atunci hai, dă-i drumul şi umple-ţi buzunarele. După care să vii şi să mă anunţi. Am mai trăit eu numai cu dragoste şi cu apă chioară. Nu mai am de gând s-o iau de la capăt.

— Tu numeşti asta trai, aici ? Izolată în gaura asta de şoareci ? Mîine, ţi-aş putea oferi ceva mai bun.

— Bine, dă-i drumul, nu ezita. Dar să fii sigur că n-o să mă scoţi de aici, până când n-o să am convingerea că n-o să-ţi frângi gâtul... sau că n-o să mi-l frâng eu pe-al meu.

Am vrut să-i răspund, dar îmi puse un deget pe buze.

— Inutil, Frank. Hai s-o luăm de la capăt, și fără cacialmale. Știi la fel de bine ca și mine că nu te apucai de o muncă ca asta, dacă ai fi putut găsi alta... Cât îți dă Henry ? Zece lire pe săptămână ? Crezi că m-aș putea mulțumi cu atât ? Nu.

— Foarte bine, s-o luăm de la capăt. Propune tu o soluție. Ce facem ?

Se întinse pe divan, și neglijeul i se desfăcu de la gât până la genunchi. Sub el era goală ca mama noastră Eva. Și în timp ce mă apropiam de ea, spuse liniștită :

— Ce facem, Frank ? Îl omorâm. E singura soluție. Dintr-o dată, am uitat de anatomia ei.

— Hai să ne înțelegem o dată pentru totdeauna. Cu mine, să schimbi placa asta. Încă nu m-am ramolit în asemenea hal. Tu îmi propui spânzurătoarea. Iar pe mine, existența încă nu m-a extenuat într-atât ca să ajung acolo.

— Nimeni nu va ști. Nici măcar nu vom fi bănuiți.

M-am dus până la bufet, am luat o sticlă de scotch, am umplut două pahare, și le-am adus la divan.

— Întotdeauna se sfârșește prin a se afla.

Își luă paharul.

— Nu cu un plan ca al meu.

— I-auzi. Ai deja un plan ? Perfect. Spune-l. Am să-ți zic unde o s-o zbârcești.

— N-o s-o zbârcesc.

— Vedem noi, spune !

— Dar dacă crezi că e o idee bună, o să mă ajuți, Frank ?

— Ideea precis este proastă, dar oricum, spune-o. Când o să-ți spun unde scârțâie, o să-mi mulțumești că te-am ajutat să-ți păstrezi gâtul ăsta frumos.

Din ochii ei verzi țâșni un fulger. Gura sa voluptoasă se subție.

— Mă iei drept tâmpită, nu ?

— Nici pomeneală, dar pentru a reuși o crimă trebuie să fie perfectă. Și după mine, o femeie nu este capabilă să ticluiască o crimă de genul ăsta și nici să facă față

începând din clipa în care poliția o să înceapă s-o preseze. Tu, sau indiferent care altă femeie.

— S-ar zice că tu ai putea găsi ceva mai bun.

— O să vedem mai târziu. Zi care ți-era ideea.

Ezită o clipă.

— Știi că lăptarul lasă întotdeauna laptele la barieră.

— Asta era. Termină ! Oprește-te aici. Ajunge. Laptele de la barieră, nimic altceva ? Știu exact la ce te gândești. E o șmecherie bună să dea chix chiar de la început.

— De unde știi tu ?

Mă observa, aplecată înainte, cu sprâncenele încruntate și cu figura încordată.

— Pentru că e cusută cu ață albă. Ascultă. La prima vedere, pare că merge. Trebuie să recunosc. Laptele e lăsat la barieră în fiecare dimineață, și oricine l-ar putea „boteza". Ajunge doar să injectezi otrava cu un ac prin capacul de carton. Asta ai face tu, fiindcă ai un ac de-ăsta. L-am văzut în baie. Alt lucru pe care l-am remarcat. La micul dejun, niciodată nu-ți pui lapte în cafea, pe când el își pune. O să-i otrăvești laptele, și când o să vină poliția, o să-ți dai peste cap ochii îngroziți. Poți chiar să le povestești că tu niciodată nu bei lapte dimineața... s-ar putea să te creadă. Dar cum ești singurul martor, or să înceapă necazurile.

— Asta-i tot ? Eu cred în continuare că ideea mea e bună.

— Altceva. Acum știu de ce i-ai trimis scrisorile alea de amenințare. Crezi că o să-ți servească drept alibi, iar poliția o să se oprească aici.

Sorbi două înghițituri de whisky. Avea aerul că îi trebuia. Paharul îi tremura în mână.

— De ce nu ?

— Pentru că sunt învățați să nu creadă nimic din ce le pică în fața ochilor. Se pot preface că au înghițit momeala, dar să fii sigură că n-o să vadă nimic mai mult decât o simplă posibilitate. Înainte de orice, or să răscolească peste tot, iar în asta, nici vorbă să greșească, sunt experți în așa ceva. Or să examineze scrisorile, iar hârtia aia bleu o să-i pună pe gânduri. Crezi tu că niște concurenți de-ai lui Sarek ar folosi o asemenea hârtie ? Apoi,

vor căuta maşina de scris, şi dacă n-o să găseşti un loc mai bun de a o ascunde decât în spatele şifonierului, n-or să întârzie s-o găsească ei. Şi chiar dacă n-or s-o găsească, se vor gândi la o femeie, pentru că şaptezeci şi cinci la sută din cazurile de otrăvire sunt comise de femei. Şi, în sfârşit, se va găsi urma otrăvirii. De unde o ai ?

— O am de ani de zile. (Acum avea aerul abătut.) Nu se poate afla de unde provine.

— Crezi asta ? În celulele puşcăriilor putrezesc zeci de asasini care au gândit acelaşi lucru. Când poliţia te bănuieşte, apoi nu te mai lasă. Şi mai presus de orice, să te gândeşti că nici nu poate fi vorba de distracţie. O să-ţi petreci timpul tot gândindu-te dacă nu cumva poliţaii nu ştiu mai multe decât îţi spun. O să începi să te demobilizezi, iar ei se vor asmuţi asupra ta. S-ar putea să nu te trădezi, dar asta n-o să ajute la nimic, dacă o să fiu arnestecat şi eu. E suficient să ne privească pe amândoi, pentru ca motivul să le sară în ochi. Din clipa aia, chiar că or să înceapă să se amuze cu noi. Crezi că o să reziştI... o zi, două zile... o săptămână... Poate nici douăzeci şi patru de ore.

M-am oprit s-o privesc.

— Auzi, da' chiar, de ce vrei tu, în fond, să-l lichidezi ? Hai, spune !

— Te-ai gândit mult să mă întrebi asta, nu ?

— Aşa-i. M-am gândit mereu că poate vrei să-l lichidezi pentru a-ţi croi un drum, de una singură, dar am luat plasă cu asta, nu ? Nici vorbă de aşa ceva, este imposibil.

Buzele ei dulci schiţară un surâs vag.

— Începuseşi deja să-l omori în imaginaţia ta, încă dinainte de a mă întâlni. I-ai scris epistolele alea trei înainte de a intra eu în scenă.

Am ridicat vocea, şi m-am aplecat asupra ei, cu faţa congestionată.

— Cam ce învârţi tu ? Ce mi-ai ascuns ?

Îmi puse o mână pe braţ.

— Tu mă provoci, Frank, dar îţi baţi gura de pomană.

— Bine, bine. Spune-ţi povestea. De ce vrei să te debarasezi de el ?

— Îi vreau banii.

M-am dat niţel înapoi, pufăind.

— Ce bani ?

— Banii lui, bineînţeles. Este falit, nu şi-a onorat plăţile. E forţat să trăiască aşa, altminteri ar fi obligat să-şi plătească datoriile. Şi, cum nu poate să-şi cheltuiască banii, i-a ascuns, şi aşteaptă.

Aşadar, aveam dreptate în totalitate. Am întrebat-o :

— Cât ?

— Te interesează, Frank ?

Am apucat-o şi am scuturat-o, strâns lipită de mine.

— Cât ?

— O sută cincizeci de mii, aproximativ ; cu siguranţă, ceva mai mult.

Atunci mi-am amintit ce-i spusesem Nettei :

„Ţin într-atâta să înşfac bănetul ăla, că nu m-aş da înapoi de la nimic s-o duc la capăt. Mă auzi ? De la nimic, nici chiar de la crimă."

O sută cincizeci de mii de lire.

Am simţit cum un fior mi-a străbătut şira spinării.

CAPITOLUL X

— Dacă vrei să mă gândesc, nu-ţi mai ţine negliejul aşa desfăcut.

Era întinsă pe spate, pe toată lungimea divanului, cu ochii fixaţi pe tavan. Soarele cernit de ceaţă aprindea în părul său luciri roşcate, şi-i întuneca cearcănele ochilor. Îmi trebuia un efort supraomenesc pentru a mă concentra, cu spectacolul ăla în faţa ochilor.

— La ce te gândeşti ? (Îşi închise neglijeul deasupra picioarelor goale). De ieri, tot o pritoceşti întruna.

— Nu pot să fac două lucruri de-odată.

Am plecat de la fereastră, şi m-am oprit în faţa ei, lângă divan. Ne priveam.

— Fiecare lucru la timpul său. De unde ştii tu că are banii ăştia ?

— I-am văzut. Aproape douăzeci şi cinci de mii în bancnote de cinci lire, iar restul în diamante.

Mi s-a tăiat respiraţia.

— Diamante ai spus ?

— Le-am putea vinde, nu-i aşa, Frank ?

— Da. În America, sunt foarte căutate. Ţi-ar plăcea să mergi în America ?

— La nebunie.

M-am aşezat alături de ea.

— O sută cincizeci de mii, e o cifră frumuşică. Cum a strâns-o ?

— Tu ce crezi, că munceşte pe degeaba ? Pe tot ce pune mâna se transformă în bani. Când a sosit în Anglia,

a început cu o prăvălioară. A obținut credite, s-a împrumutat de la alții și a sfârșit prin a da faliment. S-a lansat apoi în comerțul cu mașini — a cumpărat și a vândut pe vremea când nu se găsea nimic pe piață, și s-a refăcut cu câteva mii de lire. Acum, face trafic de valută. De ce crezi că toată ziua-bună ziua merge la Paris ? Face bani ca și cum ar respira.

— Unde își ascunde prada ?

— Acolo unde o pot găsi când va fi mort.

I-am aruncat o privire chiorâșă.

— Asta nu-mi spune unde este.

— Nimeni nu o să știe. O să-ți spun destul de curând... când va fi mort, dar nu înainte.

I-am zâmbit. Dar colțurile zâmbetului meu erau cam lăsate.

— Nu prea domnește încrederea pe-aici.

— Pot să mă încred în cineva când e vorba de atâta bănet ?

— Aici nu-i vorba de cineva, ci de mine.

Ne-am înfruntat din nou din priviri.

— O să-ți spun când va fi lichidat.

— Deci trebuie ca eu să mă încred în tine, nu ?

— E așa de greu ?

M-am sculat și mi-am umplut din nou paharul. Îmi simțeam stomacul înnodat.

— Ce ne împiedică s-o întindem chiar acum, cu toți banii ?

— Crezi că n-aș fi făcut-o de atâta timp, dacă ar fi fost posibil ?

— Trebuia să-mi dau seama. Dar dacă banii ăștia provin din bursa neagră, nu o să îndrăznească să facă nici o reclamație. Ce te oprește ? Dacă știi unde sunt, n-avem decât să-i înhățăm și s-o întindem în viteză.

— Imposibil.

— Dar de ce ?

— Trebuie să mă crezi. Doar nu-ți închipui că sunt așa de proastă să mă gândesc să-l omor, dacă ar fi un alt mod de a o scoate la capăt ?

— Nu mă mai tot bârâi atâta că este imposibil. Spune-mi de ce. Şi încetează cu misterele astea, pentru Dumnezeu !

Îşi luă o ţigară, o aprinse, şi aruncă chibritul în şemineu.

— Uite că ştiu. Toată viaţa lui măruntă şi murdară este legată în întregime de banii ăştia. Dacă aş dispărea cu ei, s-ar duce la poliţie. Nu crezi asta, dar eu da. Mai curând s-ar lăsa arestat decât să mă lase pe mine să plec cu banii. Şi eu n-am chef să am poliţia pe urme. Când o să am banii ăştia, am intenţia să profit de ei.

Am privit-o atent. Ochii ei verzi erau complet inexpresivi.

— Dacă tu şi cu mine trebuie să facem echipă, trebuie să-mi spui exact despre ce este vorba. Nu sunt tâmpit. Mi s-a făcut cadou un creier iar eu ştiu să mă folosesc de el. Să nu crezi că protestez. Constat şi-atât. Eu m-am născut şmecher, iar tu minţi. Ştii foarte bine că n-o să asmută poliţia pe urmele tale. Nu e aşa de cretin. Dacă te-ar prinde cu toate diamantele alea, pe el l-ar priponi câţiva ani buni. O ştii la fel de bine ca mine.

— Eşti prea şmecher, Frank.

— Asta este. Totul pare să demonstreze că n-ai decât să iei banii şi să dispari. E uşor, şi-apoi mult mai sigur decât o crimă. Dar tu nu poţi. De ce ? Am să-ţi spun. Fiindcă te are la mână. Te are la mână cu ceva pe care vrei să o ţii ascunsă de întreaga lume, inclusiv de mine şi în primul rând, de poliţie. Ştii că dacă o să-l uşurezi de capital o să vorbească, iar tu o să fii arestată ; nu pentru furt, ci pentru istoria petrecută înainte. Este că-i aşa ? Nu ?

— Aşa crezi ? Dacă eşti aşa de deştept, de ce mă mai întrebi ?

— Nu te supăra pe mine. O să lucrăm împreună. Bagă-ţi bine în căpşorul tău mic şi frumos : eu sunt gata să te ajut, dar dacă vrei să te foloseşti de serviciile mele, trebuie să am încredere în tine.

Nu îmi răspunse.

— Şi încă ceva : tot căutând maşina de scris, am dat peste o casetă cu scrisori într-un sertar al şifonierului.

Am aflat câte ceva despre tine. Ai primit zeci de cereri în căsătorie, de la tipi mult mai puțin penibil de suportat decât Sarek. Aveai de unde alege. Și ai fost nevoită să-l iei pe el. La început, nu mă dumiream deloc. Acum știu. Te avea la mână și n-aveai cum să-l refuzi. Iată de ce ești încă cu el : pentru că știi foarte bine că o să te denunțe dacă îi șterpelești banii. Și de ce vrei să-l lichidezi ? Ca să-l faci să tacă o dată pentru totdeauna.

Se așeză. Neglijeul i se desfăcu din nou. Fața îi era ca de cretă și strânse pumnii.

— Cam așa e, Frank. Și acum, ce-ai de gând ?

— Pot să fac două lucruri. Unu — să-mi văd de treabă și să te las să te joci de-a otrăvitoarea. În cazul ăsta, o să te prindă, asta-i bătut în cuie ! Și nu mi-ar plăcea să se întâmple una ca asta, Rita. Ești prea frumușică. Doi — să rămân, dar trebuie să avem încredere unul în celălalt. Nu mă interesează să știu cu ce te are la mână, dar vreau să-mi spui unde și-a ascuns „economiile." Pe urmă o să încerc să găsesc o modalitate de a-l lichida. Cât îmi dai pentru chestia asta ? Pentru o treabă garantată.

Privirea ei mă studie o clipă.

— Cât vrei ?

— Tot, și pe tine ; să cheltuim împreună.

— Ești sigur că mă vrei și pe mine ?

— Absolut sigur.

— Banii sunt în hambar, Frank. Nu știu unde anume. Sunt îngropați undeva. Trebuie căutați.

— De unde știi asta ?

— La puțin timp după ce ne-am instalat aici, s-a închis în hambar cu o cazma. Precis că acolo sunt.

— Și propunerea mea ?

— Ești sigur că nu există vreun risc, Frank ?

— Trebuie musai să meargă. Dacă planul meu are vreo fisură, nici nu mă gândesc. Capul meu valorează mai mult decât o sută cincizeci de mii de lire. Dacă mă hotărăsc, înseamnă că nu-i nici un pericol.

— Atunci, ia tot, Frank, și pe mine deasupra ! Dar să fii prudent.

Mai târziu, după ce se îmbrăcase, am intrat în hambar.

— După tine, sunt pe-aici, pe undeva ?

— Sunt sigură.

Am studiat locurile. Tot ceea ce se poate îngrămădi într-un hambar, era împrăştiat cam peste tot. O grămadă de fân, baloţi de paie, o stivă enormă de lemne, un munte de cărbuni, două cotețe de găini, o secerătoare şi suluri cu plasă de sârmă. Nu mai era nici un loc liber.

— Când au sosit cărbunii şi lemnele astea ? Înainte să se închidă aici sau după ?

— După.

— Atunci s-ar putea să fie dedesubt.

— Da, s-ar putea.

Am lovit cu călcâiul în pământul bătătorit. Era tare ca cimentul.

— Şi nu avea la el decât o cazma ?

Îmi urmărea cele mai mici mişcări.

— Stai să văd... s-ar putea să fi avut şi un hârleţ. Am uitat.

Fără un târnăcop degeaba ar fi încercat el să sape. Dar am păstrat constatarea asta numai pentru mine. În colţul cu unelte nu se afla nici un târnăcop, dar m-am ferit să-i împărtăşesc amănuntul ăsta.

Era clar că mintea. Banii nu se aflau în hambar. Nici n-o prea crezusem când mi-a spus, dar acum eram sigur. Nu şi-ar fi îngropat el banii de la ciorap într-un loc care să riște să fie acoperit de o tonă de cărbuni, sau de o jumătate de vagon de lemne. N-ar fi avut niciodată atâta putere încât să deplaseze greutăţi de-astea ; iar dacă vreodată ar fi avut nevoie imediat de banii ăia, ar fi trebuit să se pregătească din timp.

M-am simţit un pic depăşit de evenimente. Aveam nevoie de timp pentru a reflecta. Ca urmare, intenţionam s-o fac să creadă că i-am înghiţit gogoşile.

— Trebuie să mut de aici o grămadă de marafeturi ca să examinez pământul ; asta o să-mi ia cel puţin o săptămână.

— O să avem tot timpul... după ce o să fie lichidat.

Într-adevăr, nu se gândea decât la asta.

— Da. În sfârşit, dacă eşti sigură că banii se află îngropaţi aici, nu putem să facem nimic până nu eliberăm locul. Hai să bem ceva.

Am ajuns la uşă. Atunci i-am aruncat-o !

— Eşti sigură de ce mi-ai spus, da ?

— S-a închis aici pe puţin două ore, cu uneltele alea. Când a ieşit, pantofii îi erau plini de pământ, şi avea un aer istovit.

— Asta s-ar potrivi. Când a intrat, nu ducea nimic altceva, vreau să zic în afară de unelte ?

A ezitat o fracţiune de secundă.

— Nu sunt sigură. Dar cred că avea ceva ascuns sub pardesiu.

M-am distrat în sinea mea. Minciunile îi erau tot atât de convingătoare precum zâmbetele politicienilor.

Ploaia biciuia ferestrele camerei ; vântul se năpustea asupra zidurilor casei, făcând arborii despletiţi să scârţâie. Stăteam întins pe pat, cu o ţigară aprinsă în mână. Răsuceam problema pe toate părţile în mintea mea.

După dejun, i-am spus că trebuia să studiez problema, şi că, deci, voiam să fiu singur.

— Cu cât mai devreme, cu atât mai bine, Frank.

— Ştiu, dar nu vreau să mă grăbesc. Îţi repet — trebuie să fie un aranjament fără nici o fisură, altminteri nu mişc nici un deget !

— Gândeşte-te.

— Asta şi făceam.

Eram sigur că Sarek o avea la mână cu ceva şi că ea voia să-l facă să tacă pentru totdeauna, iar eu nu aveam decât cuvântul ei că ar fi fost plin de bani. Încerca ea oare să mă momească cu banii ăştia, ca să mă convingă să-l ucid ?

O femeie care plănuieşte să-şi omoare soţul este, prin definiţie, periculoasă. Asta-i un lucru de ţinut minte.

Mi-am închis ochii şi m-am concentrat încă o dată asupra întregii tărăşenii.

— Ai stat, nu glumă !

Camera era cufundată în întuneric. Nici o altă lumină,

decât cea a focului. Stătea pe divan, cu mâinile împreunate pe genunchi, şi cu umerii încovoiaţi. Era îmbrăcată tot în pulover şi pantaloni, iar părul îi cădea peste faţă. Aşteptarea asta prelungită îi pusese nervii la încercare.

— Crezi că o afacere ca asta se descurcă în două minute ?

— Şi ai descurcat-o ?

— Aşa cred.

Ridică ochii. În lumina focului, i-am văzut faţa tensionată şi privirea aprinsă şi neîncrezătoare.

— Stai jos şi povesteşte-mi.

— Vreau să beau. Simt că mi s-au încins creierii.

Se ridică şi se duse spre bufet.

— Ar trebui să aprinzi lumina.

— Văd şi aşa.

Se întoarse cu sticla cu whisky şi cu două pahare.

— N-a fost plăcut să te aştept aici, singură-singurică.

— Mă cam îndoiesc.

Am umplut paharele până sus, i-am întins unul, şi m-am aşezat în fotoliu, în faţa ei.

— Da. Cred că asta este...

— Vrei să spui că este într-adevăr o treabă sigură ?

— Poţi să-ţi dai părerea. Pentru mine, nu există nici un risc.

— Dă-i drumul !

— Trebuie să dispară, dar nu o dispariţie misterioasă. Trebuie să existe un motiv întemeiat ca să se evapore. Şi o să-l aibă. Dacă nu mă înşel, există doar trei persoane în lumea asta care şi-ar pune întrebări în cazul dispariţiei sale — tu, eu şi Emmie. Pe tine şi pe mine, nu ne punem la socoteală, pe Emmie, însă, da. Dacă vrem s-o scoatem basma curată, trebuie ca Emmie să fie convinsă că el a plecat de-adevăratelea şi din proprie voinţă. Altminteri, dacă ea miroase ceva suspect, o să se ducă imediat la poliţie. Mă urmăreşti ?

— Da.

— Bine. Acum, poliţia nu intervine decât dacă se găseşte cadavrul, sau dacă se primeşte vreo înştiinţare prin care să se semnaleze dispariţia unei persoane în îm-

prejurări suspecte. Atunci, şi numai din acel moment, poliţia începe anchetarea. Dacă n-o să facem nici o gafă, o să fim lăsaţi în pace, iată de ce nu există nici un risc. Te-ai prins ?

Aplecată înainte, mă privea fix, respirând zgomotos.

— Şi cum o să muşte din momeală ?

— O s-o conving eu. Dar mai întâi, am de făcut ceva mai important decât s-o conving pe Emmie.

— Ce anume ?

— Să-l fac pe el să-şi dezgroape comoara.

Am văzut-o cum s-a crispat.

— De ce ? Ştim unde se află. Lichidează-l şi apoi o s-o găsim împreună.

— Crezi ? Şi dacă nu-i acolo ? Ce, crezi că o să-l omor fără să fiu sigur că pun mâna pe bani ? Doar nu-ţi imaginezi că o să-mi risc pielea fiindcă ţie ţi s-a părut că ai văzut ceva ascuns sub pardesiul lui ? Oh ! Nu ! O să-şi dezgroape comoara. N-o să-i fac felul înainte de a fi sigur că are banii asupra lui, pentru Dumnezeu !

Nu-i plăcu asta, aşa cum mă aşteptam, dar nu putea face nimic.

— N-o să-l poţi determina să facă asta.

— Crezi ? Eu sunt sigur de contrariu. Cunosc, poate, niţel mai bine ca tine specia umană. Vieţişoara lui este legată în întregime de banii ăştia. Să presupunem că sunt ascunşi în hambar şi hambarul ia foc. Nu crezi că se va năpusti, fără să se gândească că suntem cu ochii pe el, să-şi salveze bancnotele şi diamantele ?

Îşi umezi buzele să-mi poată răspunde.

— Doar n-o să fii aşa de nebun să dai foc la hambar. O să vină aici toată lumea. Fără să mai vorbim de pompieri.

Am început să râd. Mă amuzam teribil.

— Ai perfectă dreptate. N-am să dau foc la hambar. Ar fi inutil. Şi am să-ţi spun şi de ce. Sunt al naibii de sigur că banii nu sunt în hambar.

Se schimbă la faţă.

— Ba acolo sunt !

— Aşa crezi tu, dar pot să pariez că nu-i aşa. Şi pot

să pariez la fel de bine că a intrat în hambar cu o cazma, doar ca să înghiţi tu găluşca. Ce zici de asta ?

Nu credeam deloc că ar fi intrat vreodată în hambar indiferent cu ce unealtă, dar trebuia să-i joc jocul.

— Da ? Se poate.

Era furioasă că trebuia să renunţe la povestea ei, dar minţise cu atâta stângăcie, că nu mai avea încotro.

— Dacă banii nu sunt în hambar, atunci nu ştii nici tu unde să-i găsim, nu-i aşa ?

Privi în gol.

— Aşa-i. Dacă nu sunt acolo, atunci habar n-am !

— Foarte bine. Deci suntem în acelaşi punct. Am putea căuta în neştire fără să găsim niciodată nimic. Dar, dacă s-ar hotărî dintr-o dată să părăsească ţara de-adevăratelea, ar lua banii şi diamantele cu el, nu ? Atunci, în momentul ăla, vom intra noi în scenă.

— Vrei să spui că o să-l omorâm ?

I-am privit ochii implacabili de smarald.

— În momentul ăla o să-l omorâm.

Ne-am privit, fără să spunem nimic, îndelung.

— Înţeleg.

— Asta-i tot ce găseşti de spus ?

— O să aibă banii asupra lui, şi tot ce ne rămâne nouă de făcut, este să-i luăm, nu-i aşa ?

— Continuă.

Îşi încruntă sprâncenele.

— Şi cum o să facem ?

M-am aplecat înainte şi i-am pus o mână pe genunchi. Am zâmbit. Era mai tare ca mine. În privinţa asta avea tot atâta creier cât Netta, dacă se poate spune că Netta are creier.

— Ei bine ! Acum e rândul tău să găseşti punctele slabe.

— Mi se pare perfect, Frank.

— Gândeşte-te bine. Dacă nu iei treaba asta la bani mărunţi, poţi fii sigură că Emmie n-o să uite s-o facă.

De data asta se zbârli.

— Bine ! Ce-ai să faci cu cadavrul ?

— Așa-i mai bine. Văd că mintea a început să-ți funcționeze. Nu-ți face griji de cadavru ! E un punct deja rezolvat. Altceva ?

— Nu văd alte obiecții.

— Crezi ? Mai gândește-te. Ai uitat că Emmie e moartă după el ? Au lucrat împreună zece ani. Sunt practic asociați. Asta nu-ți spune nimic ?

— Unde vrei să ajungi ?

— Ți-am spus că trebuie găsită o „lucrătură" perfect sigură. Nu pentru o săptămână sau o lună, ci pentru totdeauna. Și dacă ea n-are nici o veste de la el după presupusa lui plecare, nu crezi că s-ar neliniști ? S-ar gândi cu siguranță că i s-a întâmplat ceva, și ar anunța poliția. Este convinsă că el nu mai poate face nimic fără ea. Asta-i necazul ! Ea n-ar admite niciodată că el a lăsat-o mască, fără s-o avertizeze într-un fel. Ce zici de asta ?

— Ai dreptate.

— Dar ea o să creadă că a părăsit-o, dacă va descoperi că el a întins-o cu o altă femeie. Dacă vă lasă cu ochii în soare, și pe tine și pe ea, pentru alta, o să creadă !

— Care altă femeie ?

— Când o să-l creadă plecat, o să i-o găsești. O să-i arăți o scrisoare pe care, chipurile, ai fi găsit-o și o fotografie. O să înjuri de toți sfinții în fața ei și o să-ți dai toată silința s-o duci de nas fără să bănuiască nimic.

— De unde o să scot scrisoarea și fotografia ?

— Îți amintești de rândurile pe care ți le-a trimis ? Nu e menționat nici numele tău, nici data. Se potrivește la fix. (I-am întins scrisoarea pe care o găsisem în casetă). Dă-i drumul ! Citește-o cu voce tare și spune-mi dacă s-ar putea găsi ceva mai bun.

Se conformă. Ascultând-o, am găsit textul impecabil.

— „Iubito, întrevăd că ne amenință numai necazuri și pericole. Nu mai putem rămâne mult timp aici : o săptămână cel mult. A sosit momentul să te hotărăști. Am acum suficienți bani pentru amândoi. Putem pleca împreună și reîncepe o nouă viață. Deocamdată, Parisul este cât de cât sigur. Mai târziu, am putea să plecăm în

America. Îmi trebuie un răspuns imediat. Să ai încredere în dragostea mea. Nu pierde vremea. Henry."

Judecând după privirea ei, avea aerul la fel de mulţumit ca al meu.

— Uitasem de asta. Probabil că mi-a scris-o...

— N-are importanţă când şi de ce ţi-a scris-o. Uită că ai primit-o vreodată. E o scrisoare pe care ai găsit-o.

I-am luat-o şi am făcut-o cocoloş.

— Ai luat-o din coşul de hârtii. Pesemne că a renunţat să i-o trimită şi a preferat să-i telefoneze. Dar trebuie să te descurci atât de bine ca Emmie să creadă în scrisoarea asta.

I-am zvârlit fotografia Nettei pe genunchi. Aia în care era goală-goluţă, cu dedicaţia anostă scrisă cu cerneală.

— Şi iată şi puicuţa cu care a întins-o. E de înţeles, nu ? Un bărbat poate să lase totul baltă pentru o asemenea bucăţică. Chiar Emmie ar recunoaşte asta.

Examină fotografia şi se făcu stacojie.

— Cine-i ?

Am zâmbit.

— Iubita lui. Şi dacă ai să poţi face şi în faţa lui Emmie figura de acum ar fi grozav.

Sări în picioare, cu ochii scânteietori.

— Una din legăturile tale, presupun ?

— Exact.

— Şi te aşteaptă mereu, nu ?

I-am luat fotografia din mâini.

— O să mă aştepte mult şi bine !

— Eşti îndrăgostit de ea ?

— Ce-ţi veni ? De ce mă priveşti aşa ?

Mă apucă de cămaşă cu putere.

— Dacă vreodată mă înşeli...

M-am eliberat cu o smucitură, şi am îmbrâncit-o pe divan. Rămase acolo, fixându-mă cu ochii în flăcări, furioasă ca o pisică turbată.

— Ţi-am făcut eu capul baniţă cu toţi ticăloşii ăia ai tăi ? Te-am bârâit eu în legătură cu fostul tău amant, care se smiorcăia pentru că tu te culcai cu alţii ?

Am ridicat vocea.

— Te-am luat cum te-am găsit, şi tu o să mă iei tot aşa, ce naiba !

Ne-am privit în ochi o clipă, după care ridică agasată din umeri şi-şi luă o ţigară.

— Bine. În regulă. Din moment ce n-o mai vezi.

Mi-am aranjat cravata. Aproape că mă strangulase.

— Şi să nu mai începi să te joci de-a tigroaica, că s-ar putea să-ţi muşti degetele. Nu-mi plac femeile care se ţin ca scaiul. Acum, că ţi-a trecut criza, vrei să analizăm din nou „combinaţia" noastră ?

— Ar fi un lucru pe care nu l-aş suporta, Frank. Dacă m-ai...

— Oh ! Ajunge. N-o să am niciodată intenţia să te înşel.

— În orice caz, să te fereşti.

M-am fâţâit prin cameră, aşteptând să se calmeze.

— Ajung fotografia şi scrisoarea s-o convingă pe Emmie că a întins-o cu alta ?

Îmi aruncă o privire rece.

— Cred că da.

— Nu-i suficient. Trebuie să fii sigură. Poţi s-o convingi ? Dacă nu poţi, renunţăm. Ei ?

Respiră adânc.

— Poţi conta pe mine.

Nu mai ploua, dar noaptea umedă era neagră ca tuşul, iar pământul îmbibat de apă pleoscăia sub paşii noştri. O ţineam de braţ. Cu mâna liberă ţineam lanterna.

Am făcut turul casei şi am ajuns la vechiul puţ, de sub pâlcul de arbori. I-am întins lanterna şi i-am spus să lumineze. Apoi m-am lăsat pe vine şi am ridicat capacul de metal. Din gura puţului mă izbi un suflu umed.

— Aici, jos, o să plonjeze. Sunt cel puţin treizeci de metri de apă. Dacă nimeni nu-l caută, şi nimeni nu se interesează de soarta lui, nu se poate găsi un loc mai bun ca ăsta.

Se apropie şi se aplecă pe deasupra umărului meu. Fascicolul lanternei lumina suprafaţa neagră a apei adormite. Un muşchi verde acoperea pietrele vechi ale pere-

telui. O broască își întinse picioarele și plonjă evitând zona luminată. Rita se înfioră.

— Să ne întoarcem, Frank.

— Aici o să-l azvârl, după ce-o să-i leg cu sârmă o piatră de picioare. N-o să mai urce niciodată la suprafață.

Se întoarse.

— Eu mă duc.

Am zâmbit în întuneric.

Muşcase bine din momeală. Simţeam asta. Credea tot ce-i spuneam, cuvânt cu cuvânt.

CAPITOLUL XI

Dintre toate poantele pe care le-am învăţat la antrenamentele mele de comando, mi-am amintit de o cursă foarte eficace, şi mi-a venit ideea că nu aş putea s-o folosesc pentru a-l teroriza pe Sarek până-n măduva oaselor.

Acum, că o convinsesem pe Rita că o să-l omor, trebuia să pun în aplicare primul punct din planul meu de acţiune, adică să-i bag lui Sarek frica-n oase în asemenea hal, încât să nu aibă decât un singur gând, să plece de aici, fără să mai revină.

Aşadar, în dimineaţa următoare m-am hotărât să caut la Londra, ca să-mi instalez cursa, o şmecherie pe care o şterpelisem din depozitele militare mai înainte de a mă întoarce în civilie.

Şmecheria asta se folosise mult în timpul războiului pentru a trimite oamenii în ceruri de la distanţă, şi o păstrasem, precum şi alte câteva jucărele din dotarea armatei, ca amintire a celor mai frumoşi ani ai vieţii mele.

Mi-am amintit că ceea ce căutam rămăsese într-o valiză la Netta, şi ideea de a o revedea pe Netta mă înveseli.

O oră sau două în compania ei liniştită îmi vor mai schimba violenţa pasională pentru Rita.

Aşezat în faţa focului, în timp ce Rita făcea patul, mă gândeam la Netta într-un mod foarte concret, când, sună telefonul. Cu gândul mereu la Netta, am ridicat receptorul şi am spus :

— Alo !

În interval de o secundă n-am auzit decât zgomotul de pe fir, apoi vocea lui Emmie întrebă :

— Tu eşti, Mitchell ?

E adevărat. Admit. Auzind vocea aia foanfă, am crezut o clipă că mi se opreşte inima. Sângele mi-a îngheţat. După toate socotelile, trebuia să mă aflu la kilometri depărtare de „Patru Vânturi" şi totuşi, la nouă dimineaţa eram încă acolo, după ce petrecusem fără nici o îndoială, noaptea în aceeaşi casă cu soţia lui Sarek, şi, colac peste pupăză, trebuia să dau peste Emmie la telefon.

Am văzut cum întregul meu plan mi se prăbuşea în faţa ochilor.

— Alo ! Tu eşti, Mitchell ?

Creierul mi-o luase la sănătoasă prin ţeastă ca un şoarece înnebunit. Nu puteam nici să gândesc, nici să vorbesc ; nici chiar să mişc. Eram într-o asemenea stare de panică, că abia mai puteam respira.

— Alo ? Alo ?

Rita intră ca o furtună în cameră. I-a fost de-ajuns să arunce o singură privire spre figura mea năduşită şi palidă, ca să-şi dea seama ce se întâmplase.

— Spune-i că e greşeală, cretinule ! şuieră ea.

— Ce număr căutaţi ?

Nu mi-am recunoscut vocea. S-ar fi putut spune că era orăcăitul unei broaşte.

— Topham 229. Tu eşti, Mitchell ?

— Îmi pare rău, greşeală, şi am închis.

— Idiotule ! De trei ori idiot !

— Gata, gata. Nu mai trăncăni !

— Dacă-i spune lui...

— Oh ! Ţine-ţi gura. N-a putut să-mi recunoască vocea.

Telefonul sună din nou.

Mă dădu la o parte şi ridică receptorul. Trebuia să recunosc, era la fel de impasibilă şi de rece ca un bloc de gheaţă.

— Alo ? Da, aici doamna Sarek. Oh ! Alo ! D-ră Pearl. Oh ! Într-adevăr ? O să mă duc eu să-l întâmpin... Da, bineînţeles.

Ne priveam în tăcere în timp ce Emmie continua să vorbească.

— Cine ? Mitchell ? Nu. Nu l-am văzut de când a plecat Henry. Nu, n-am nici o idee. Da... Mulţumesc că m-ai înştiinţat.

Şi închise.

— Imbecilule ce eşti ! O ţii întruna cu precauţiile tale, şi cum s-a ivit prima ocazie, cum ai trântit o minciună gogonată. Cum de-ai putut să fii aşa de nătărău să răspunzi la telefon ? Dacă-i spune cumva, o să te azvârle de aici cât ai clipi din ochi, şi totul o să se ducă pe apa sâmbetei.

Începusem să-mi revin în fire.

— N-o să-i spună nimic. Acum, să schimbăm subiectul. Se întoarce ?

— Vine cu avionul de zece fără un sfert. Trebuie să mă duc să-l aştept.

M-am apropiat de bufet şi mi-am turnat un whisky. Picioarele încă mi se mai bâţâiau.

— Diseară ?

— Da.

Am dat pe gât paharul dintr-o înghiţitură.

— A întrebat de mine ?

— Voia să ştie dacă te-am văzut. Voia să te anunţe că se întoarce, dar nu ştia de unde să te ia.

— Crezi că a mirosit ceva ?

— De unde să ştiu ? Dacă aşa îţi pregăteşti lovitura...

— Taci ! N-o să se mai întâmple.

— Sper. Credeam că ai nervii mai zdraveni.

— Nervii mei sunt bine mersi. M-a luat din scurt.

— Mă crezi oarbă ? Te uitai ca viţelul la poarta nouă.

— Nu-i treaba ta cum arătam eu. Şi acum, lasă-mă în pace. Mi-ajunge ! Aşa că, renunţă !

Se apropie de fereastră, înţepată.

Încă mai transpiram, dar alcoolul începuse să-şi facă efectul şi treptat mi-am revenit.

— Plec imediat la Londra. O să mă întorc pe la cinci. Trebuie să caut ceva şi să-i fac o vizită de politeţe lui Emmie. Dacă o să văd că bănuieşte ceva, o să mă ocup eu. De altfel, eu sunt cel care trebuie să-l aducă pe Sarek acasă.

Se întoarse spre mine.

— Ce să cauţi ?

— O mică șmecherie care o să-l înspăimânte de moarte. Cu cât o să știi mai puțin, cu atât mai bine.

Mă examină îndeaproape cu o privire neîncrezătoare.

— Și unde te duci să cauți asta ?

Am luat un aer inocent. Știam unde bătea.

— La un tip unde mai am niște lucruri. De ce ?

— Nu cumva la Netta, din întâmplare ?

Am clătinat din cap.

— Nu, nu la Netta. Nu te mai gândi la Netta, așa cum nici eu nu mă gândesc la Boris al tău. N-am mai văzut-o de câțiva ani, și n-am nici un chef să o revăd. Îți ajunge ?

Expresia bănuitoare a ochilor săi își pierdu din intensitate, încetul cu încetul.

— Nu pot să cred că se și întoarce atât de repede.

— Așteaptă să-l vezi, și, nu uita : începând din clipa asta, eu mă ocup de el. Să nu te miri, indiferent ce se va întâmpla.

— Din moment ce te descurci, totul este în regulă, Frank.

Am urcat cele patru etaje fără să ating balustrada scării. Înainte de a ajunge la ușă, am auzit țăcănitul mașinii de scris, în viteză maximă.

Mi-am vârât capul pe ușă, și i-am surâs lui Emmie.

— Salut, perla vieții mele, ce mai faci ?

Se opri din bătut și tresări, ca și cum cineva i-ar fi înfipt un ac în fund. Ochii săi sferici tremurară în spatele lentilelor groase ale ochelarilor.

— Mi-am spus că ar trebui să trec pe-aici să văd dacă ai noutăți.

— Am încercat să dau de tine.

Am intrat în birou, am închis ușa, și m-am sprijinit de ea.

— Drăguț din partea ta. Nu cumva am început să te interesez ?

Roși ușor.

— Te-a anunțat doamna Sarek ?

— Să mă anunțe... ce ?

I-am urmărit brusca schimbare a expresiei feței și am zâmbit.

— În dimineața asta erai acolo, nu-i așa ?

De data asta eram pregătit să parez lovitura.

— Unde, acolo ?

— Tu mi-ai răspuns la telefon. Ţi-am recunoscut vocea.

— Eşti atât de bună să vorbeşti mai clar ?

Deveni stacojie.

— În dimineaţa asta erai la „Patru Vânturi".

— Nu zău ? Foarte interesant. Şi eu care mă credeam într-un apartament din Lannox Street. Dimineaţa la ce oră ?

Mă urmărea, aşa cum o pisică pândeşte un şoarece.

— La nouă.

— Se întîmplă că dimineaţă, la nouă, eram în pat cu o blondă foarte nostimă. Ce te face să crezi că aş fi fost acolo ? Încerci pur şi simplu să mă bagi la apă ?

Mă privea fix. I-am suportat privirea. Nu m-a făcut să clipesc nici măcar o dată.

— Domnul Sarek soseşte în seara asta cu avionul de zece fără un sfert.

— Ascultă, găinuşa mea, ţi-ai vârât în creieraşul ăsta mititel că m-am culcat cu doamna Sarek. Puţin îmi pasă ce se întâmplă în chestia aia care-ţi serveşte de tărtăcuţă, dar sunt sigur că pe domnul Sarek l-ar interesa. Dacă nu-ţi retragi imediat insinuările astea şi nu-ţi ceri scuze, o să le repet, lui şi doamnei Sarek, tot ce ai spus, şi treaba ta cum ai să te descurci.

Ochii i se învârteau furibunzi.

— Eu... n-am vrut să spun nimic.

— Atunci, ai grijă cum vorbeşti. Ţi-ai cerut scuze cumva ?

Înghiţi de două ori şi figura i se făcu vineţie, dar spuse.

— Îmi cer scuze.

Am savurat cu voluptate momentul. Mă speriase de mă trecuseră năduşelile, numai că acum i-o plăteam din plin, cu aceeaşi monedă. O ţineam deasupra unei tone de dinamită, şi era perfect conştientă de lucrul ăsta.

— Perfect. Data viitoare, când o să-ţi mai treacă prin cap idei de genul ăsta, să le păstrezi pentru tine.

Nu-mi răspunse, dar ura exprimată de trăsăturile ei era un deliciu pentru mine.

— Așadar, se întoarce în seara asta ? Foarte bine. O să mă duc să-l aștept.

Tăceă în continuare.

I-am adresat un surâs răutăcios și am deschis ușa.

— Adio, perlă a Orientului. Sunt înnebunit de plăcere că te-am revăzut.

Zâmbăreț în continuare, am luat-o de-a lungul culoarului, lăsând ușa deschisă. Între etaje, am auzit ușa trântindu-se deasupra.

Am ajuns în Lannox Street, la Netta, nițel după unsprezece. Nu mă așteptam s-o găsesc trează, și aveam dreptate. Mi-a deschis, îmbrăcată într-o pijama violetă, peste care purta un neglijé din mătase. Chiar și nemachiată, puteai s-o mănânci pe pâine.

— Oh, Frankie ! Iubitule !

— Ți-am spus că n-ai să mă aștepți mult, ai văzut ?

Am închis ușa cu călcâiul, și am luat-o în brațe.

— Oh, Frankie, e minunat ! Fii atent, iubitule, mă doare.

— Așteaptă un pic, o să vezi tu.

Am dus-o în dormitor și am pus-o pe pat.

— Ai venit ca să... rămâi, Frank ?

— Două ore, nici un minut mai mult. Sunt foarte ocupat în perioada asta, iubito.

— Oh ! Și eu care credeam... (Își veni în fire.) Îți merg bine treburile ? Nu te-ai băgat în vreo chestie necurată, Frankie ?

M-am întrebat ce figură ar fi făcut dacă i-aș fi spus exact în ce chestie necurată m-am băgat.

— M-am înșelat în privința lui Sarek. Ți-am spus că eu credeam că-i escroc. Dar nu-i așa. Este negustor de diamante, sută la sută Ei, ia zi, ce spui ?

— De diamante ?

— Exact. Avea nevoie de un bodyguard, fiindcă toată ziua cară cu el milioane, în diamante.

Ochii i se măriră.

— Credeam că primea scrisori de amenințare.

— A fost o cacialma. Îi trebuia un pretext să mă angajeze. Nu-mi putea vorbi despre pietricele mai înainte

de a fi sigur de mine. Acum, practic suntem asociaţi. Are nevoie de mine doar pentru paza pietrelor.

— Am citit ceva despre tipii ăştia. Îşi au sediul pe lângă Hatton Garden, nu ?

Cine zicea de ea că-i proastă ?

Am mângâiat-o sub bărbie.

— Eşti uimitoare, micuţa mea, vrei să spui că te-ai prins singură de toate astea, de scrisori şi de restul ?

— Oh ! Frankie, nu începe din nou să mă iei peste picior.

— Glumeam şi eu. Dar ai perfectă dreptate.

— Şi atunci de-aia poartă pardesiul ăla înfiorător de care mi-ai pomenit, zic şi eu. Îşi ascunde diamantele în el, fiindcă ştie că nimeni n-o să i-l fure, nu-i aşa ?

Am privit-o fix. Un fior îmi trecu prin şira spinării.

— Ce-ai spus ?

— Dar am spus doar că... ce ai Frank ? De ce faci figura asta ? Scuză-mă dacă...

— Gura !

M-am ridicat şi m-am apropiat de fereastră, întorcându-i spatele, ca să-mi ascund chipul.

„Îşi ascunde diamantele în pardesiu. Ştie că nimeni n-o să i-l fure."

Şi eu care-mi chinuisem mintea să aflu unde şi le ascundea... Ore întregi. Şi Netta, zăpăcita, cu capul cât gămălia acului, analfabeta, descoperă asta ca şi cum n-ar fi trebuit decât să se aplece şi s-o culeagă.

Ce cretin sinistru şi nătărău am fost ! Trebuia să mă fi gândit la pardesiu, chiar în clipa în care-l văzusem.

— Frankie, iubitule, ce ai ?

— Linişte. Lasă-mă o clipă în pace !

Am aşteptat ceva până să mă întorc. Eram aşa de surescitat, că aproape tremuram. De data asta, apucasem hăţurile.

Va' să zică de-aia nu-şi părăsea haina nici chiar noaptea. Acum, când mă gândeam, îmi dădeam seama că n-o scăpase niciodată din ochi. Se potrivea la fix. Dacă Rita nu mintea, haina asta ascundea în ea milioane. Chiar şi eu aş fi acceptat să mă „împodobesc" cu o ţoală aşa de înfiorătoare, dacă ar fi valorat o asemenea avere.

În cele din urmă m-am stăpânit, şi m-am întors spre pat.

Stătea în continuare lungită ; ochii ei mari şi albaştri erau neliniştiţi.

Părea că se întreabă dacă o să-i trag câteva sau o s-o sărut.

— Am spus ceva aiurea, dar îmi cer scuze, Frankie.

— Ce ? (Am luat-o în braţe şi am scuturat-o.) De ce îţi ceri scuze ?

— Nu te supăra, Frankie.

— Să mă supăr ? ! Eşti fata cea mai drăguţă, cea mai isteaţă, cea mai modernă...

— Oh ! Frankie...

Am ridicat capul şi m-am zgâit la ceasul deşteptător de pe noptieră. Trei fără un sfert.

Netta mişcă, deschise ochii şi îmi zâmbi.

— Ţi-ar plăcea să mergi în America ?

— În America ?

— Cu mine, bineînţeles.

Chipul îi trecu prin toate culorile curcubeului.

— Cu tine ? În America ? Oh ! Iubitule, aş fi fericită. Nimic n-ar putea să-mi facă plăcere mai mare. Tu... tu vorbeşti serios ?

Am strâns-o în braţe.

— Încă o întrebare. Vrei să ne căsătorim ?

— Oh ! Frankie...

Am reuşit, în sfârşit, să-i descolăcesc braţele din jurul gâtului meu.

— Încetişor, mă gâtui.

— Frankie, nu mi-ai fi spus asta dacă n-ar fi fost serios; nu-i aşa ?

— Sunt cât se poate de serios. Acum, ascultă-mă, Sarek şi cu mine, trebuie să facem o afacere împreună. Dacă o să reuşească, o să mă umplu de bani. L-am prezentat unui tip care vrea diamante, şi trebuie să-mi plătească un comision. E o afacere uriaşă, şi dacă iese, o să adun banii cu lopata. Apoi, o să ne căsătorim, şi o să facem un tur până de partea cealaltă a oceanului. Îţi surâde ?

Mă privea cu un aer îngrijorat.

— Nu-ţi baţi joc de mine, Frankie ?

— Nici vorbă, bleagă ce ești.

— Și dacă n-o să iasă ?

— O să iasă.

— Chiar dacă o să dai greș, nu ne-am putea totuși căsători ? M-aș putea lipsi și de bani, și de voiajul în Americа. Pe tine te vreau.

Am scuturat-o de umeri.

— O să iasă. Nu-ți face griji. Trebuie să iasă, pentru Dumnezeu !

CAPITOLUL XII

Am oprit în faţa barierei. Ieşi alergând din casă să-mi deschidă.

Trecuse de cinci, şi noaptea începuse să se lase. În aer mirosea a ploaie, şi nori grei se învălătuceau dinspre vest.

— Ai văzut-o ?

Am ieşit din maşină şi am trântit portiera.

— Da, şi am făcut-o să-şi înghită insultele. Trebuia să-i vezi mutra. Am obligat-o să-şi ceară scuze.

Mă privi scrutător de aproape.

— Da' ţi-a trebuit ceva timp !

— Tipul pe care trebuia să-l văd era plecat. A trebuit să pierd vremea de pomană vreo trei ore aşteptându-l.

Mă simţeam foarte liniştit. Stătusem zece minute la toaleta din Charing Cross pentru a fi sigur că nu rămăsese nici cea mai mică urmă de ruj sau de pudră pe vreo parte oarecare a fiinţei mele. Nu era momentul să fac nici o gafă. Acum aveam treabă.

Mă urmă în hambar, şi în timp ce luam trusa de scule şi câteva bucăţi de lemn, mă privi cu atenţie.

— Ce-ai de gând să faci ?

— O să vezi.

Am tăiat trei scânduri, cam de-un metru, şi am făcut din ele un fel de etajeră. Am dat două găuri, una lângă alta, în scândura de sus.

— Vrei să te duci să aduci pistolul ? Este în ultimul sertar al biroului, fii atentă, este încărcat.

Până să vină, am înşurubat în scândura superioară şmecheria pe care o adusesem. Era o chestie mecanică nostimă, un fel de declanşator mecanic cu întârziere, dar un pic mai mare. Rita se întoarse cu pistolul şi mi-l întinse. Am scos încărcătorul şi am extras glontele.

— Ce-ai de gând să faci cu asta ?

— Am să-ţi arăt. Uită-te la chestia asta. Este acţionată de un mecanism de ceasornic. Poate fi declanşat de un ceas, instalând cadranul aici, sau de o vibraţie oarecare, fixându-l în sens contrar. Cârligul ăsta trage cuiul unei grenade sau trăgaciul unei arme oarecare. Să presupunem că intri aici şi că maşinăria a fost amorsată. Zgomotul paşilor tăi este suficient ca să se declanşeze mecanismul şi să explodeze bomba. Asta se folosea în luptele de stradă. Când simţeam că o să fie lată, era suficient să se instaleze o maşinărie ca asta şi s-o întindem. La fiecare două sau trei minute, mecanismul acţiona trăgaciul, dând astfel impresia că noi eram acolo.

Mă asculta cu nerăbdare.

— Dar cum o să te foloseşti de ea acum ?

— O să fim toţi trei în sufragerie, când deodată, pistolul va trage şi fereastra se va sparge în ţăndări. Nu crezi că o să moară de frică ? Şi niciodată n-o să-i treacă prin cap să ne bănuiască. De-aia m-am gândit la poanta asta, ca să am un alibi.

— Dar nu poate fi rănit cineva dintre noi ?

— Fii liniştită. Mă ocup eu de asta.

— Pare al naibii de periculos, Frank. Nu poţi folosi cartuşe oarbe ?

— Trebuie ca fereastra să fie atinsă. O să îndrept în sus ţeava pistolului. O să meargă foarte bine.

— Dacă o să-l nimerească...

— N-o să fie nimerit, aşa că termină.

— Dacă o să fie nimerit, Frank, o să se amestece poliţia. Nu-mi place asta. Nu poţi găsi altă soluţie ?

— Îţi repet că n-o să i se întâmple nimic. Îmi cunosc meseria. El o să stea jos când se va declanşa lovitura. Şi glontele va trece de noi la cel puţin doi metri. Nu-ţi ajunge distanţa asta de siguranţă ?

— De unde ştii că o să stea jos ?

Mi-a sărit mustarul.

— Fiindcă o să joace şah cu mine. Şi acum, nu mă mai bate la cap !

Am fixat etajera de zidul hambarului cu o piuliţă tip fluture. Voiam să fiu sigur că o pot înlătura rapid, în cazul — improbabil — în care ar fi avut curajul să iasă să vadă ce s-a întâmplat.

Am pus pistolul pe etajeră. Era îndreptat spre fereastra sufrageriei.

— Du-te din nou, aprinde lumina şi stai în mijlocul sufrageriei. Vreau să fiu sigur că este îndreptat suficient de sus.

— Nu e încărcat, da ?

— Nu, bineînţeles. Nu m-ai văzut când l-am descărcat ?

— Arată-mi cartuşele.

M-am întors brusc. Îşi păstra aerul liniştit.

— Doar m-ai văzut când le-am scos, nu ?

— Arată-mi-le.

Nu înţelegeam unde voia să ajungă. Am scos cartuşele din buzunar şi i le-am arătat.

— Sunt şapte. Eşti mulţumită ?

— Nu. Arată-mi pistolul !

— Ce naiba ai ? Pentru Dumnezeu !

— Nimic. Nu vreau să risc un accident.

Am încercat să zâmbesc, dar fără rezultat.

— Ai zice că, într-adevăr, sunt gata să te ucid !

Ochii ei verzi nu mă slăbiră.

— Nu te-aş sfătui să încerci.

Parcă ţopăia de-a lungul pistei de aterizare ; poalele pardesiului grotesc i se umflau în bătaia vântului. Într-o mână îşi ţinea pălăria mare din fetru negru, iar în cealaltă valiza.

D-ra Robinson se grăbi după el.

Am ieşit din umbră pentru a-l întâmpina.

— Doamna Sarek se simte bine, nu ?

— Părea că n-are nimic. N-am zărit-o decât o clipă, când am luat maşina. Cum mai e cu gripa dumneavoastră ?

— Mi-a trecut, mulţumesc.

Avea un aer mulţumit, iar zâmbetul strălucitor mai că-i făcea obrajii să-i plesnească.

— M-am gândit întruna la fiul meu.

Asta era. O să înceapă din nou. Uitasem povestea asta.

— Aţi călătorit bine ?

— Excelent. Hai să ne întoarcem repede. Vreau s-o văd pe doamna Sarek.

I-am văzut valiza. S-a urcat în maşină. Haina lui mi-a atins braţul. Atingerea asta m-a făcut să-mi tresalte inima.

— Sper să ne revedem curând, domnule Sarek.

D-ra Robinson se aplecase în faţa portierei. Muream de poftă să-i dau una peste fund.

— Poate... pe la sfârşitul lunii.

În timp ce mă aşezam la volan, mă gândeam : „Nu conta prea mult pe asta, mititico."

Ţinea sub braţ un pachet învelit într-o hârtie maronie.

— Sper ca doamna Sarek să suporte bine situaţia, spuse ea, şi încă o dată, mulţumesc pentru...

— Bine, lasă.

O întrerupse. Ştia că ascultam.

Am ambreiat şi i-am dat drumul spre ieşire.

— Să mergem repede, hai !

— Aş vrea mai întâi să vă spun ceva.

Am oprit într-o zonă luminată slab.

— Ce nu e în ordine ?

— Nu ştiu. Dar după plecarea dumneavoastră, am fost filat fără încetare de doi indivizi, care arătau suspect.

În lumina bordului, i-am văzut faţa contractându-se şi ochii săi mici agitându-se.

— Ce voiau de la tine ?

— Habar n-am. Erau doi tipi mari şi zdraveni. Unul cu şapcă, celălalt cu o pălărie cenuşie, amândoi în trenciuri. Bruneţi, cu faţa smeadă, şi cu nişte figuri dubioase.

Începu să freamăte.

— Crezi că... pe mine mă voiau ?

— Habar n-am. Nu vreau să vă înfricoşez, domnule Sarek, dar trebuie să vă mărturisesc că la asta m-am gândit. Dac-ar fi avut treabă cu mine, n-ar fi aşteptat. Le-am dat de mai multe ori ocazia, dar de fiecare dată s-au mulţumit să nu mă scape din ochi.

Am aruncat o privire pe deasupra umărului.

— Sunt prea izolat la fermă. Ar trebui să mă mut la Londra, într-un apartament.

— Nu vă lăsaţi intimidat. Am eu grijă. O să aibă de-a face cu mine mai înainte de a se apropia de dumneavoastră !

Îşi şterse fruntea.

— Eşti sigur că le vei putea ţine piept ?

— Ba bine că nu !

Peste vreo zece minute, i-am spus :

— E o maşină în spatele nostru. Uitaţi-vă !

Era adevărat. De altfel, nu vedeam unde s-ar fi putut să fie, dacă nu în spate. Mergeam chiar pe mijlocul şoselei şi nu mă putea depăşi. Ţineam cu tot dinadinsul să-i scot sufletul lui. Sarek. Forma aia mare şi neagră care ne urmărea era o ocazie pe care nu puteam s-o ratez. Se chinuia pe scaunul său, cu ochii fixaţi pe geamul din spate, în timp ce eu acceleram. Austin-ul ţâşni înainte scârţâind din toate încheieturile. Farurile din spate inundară interiorul maşinii noastre.

— Aşezaţi-vă jos. Dacă o să mă creadă singur, s-ar putea să mă depăşească.

Se ghemui pe podea ca un iepure hăituit. Am zâmbit şi l-am mai înghesuit niţel, înfundându-i pălăria până la urechi. Maşina care ne urmărea claxona cu insistenţă. Am încetinit, am tras pe stânga, şi am privit-o trecând. La volan era o femeie. În spate stătea o pereche. Toţi trei mi-au aruncat nişte priviri furibunde.

N-am lăsat din mână pălăria lui Sarek, să fiu sigur că nu vede nimic.

— Aşteptaţi. Nu mişcaţi.

Era chircit ca un cadavru.

— În regulă. Au plecat. (L-au lăsat să se scoale). Iar indivizii ăia doi... Ăla cu şapcă şi ălălalt...

L-am auzit cum respira cu greutate.

Fusese aşa de uşor, ca îmi venea mai-mai să izbucnesc în râs.

— Intrați și nu mai ieșiți, domnule Sarek. O să arunc o privire pe alee.

Năvăli în casă și trânti ușa.

Am garat mașina, am tras o dușcă bună din whisky-ul pe care-l dosisem în garaj, și am făcut un mic tur pe alee. După ce le-am lăsat răgazul celor doi să-și ciripească niscaiva vorbulițe, iar el să-i povestească despre nenorocirile lui, am intrat și eu.

Stătea așezat în fața focului, încă verde la față. Sorbea un whisky. Lângă el, în picioare, Rita îl cântărea din ochi cu o privire răutăcioasă.

— V-a povestit domnul Sarek de mica noastră aventură ?

M-a privit.

— Nu cred. Îl îngrozește chiar și propria lui umbră !

— Nu știi ce vorbești ! (Ea părea prost dispusă). Nu trebuia să mă întorc așa devreme. O să plecăm de-aici, Rita.

— Nici gând !

— Ție, ți-e egal, dar mie... doar nu vrei să mă vezi mort ?... Aici suntem prea departe de orișice.

— Cred că domnul Sarek are dreptate.

— Nu te-am întrebat nimic.

Ieși din cameră, trântind ușa.

— Poate că ar fi mai bine să mai așteptați un pic, domnule Sarek. Nu trebuie ofensată. Femeile în situația ei sunt întotdeauna susceptibile. O să fiți în siguranță aici, cu mine. Dați-i timp să se obișnuiască cu ideea plecării.

Mă privi cu un aer patetic.

— Ești un tip de treabă, Frank. Nu vreau ca fiului meu să i se întâmple ceva. Dacă tu crezi că s-ar putea s-o tulbur, o să rămân.

— Cu mine o să fiți în siguranță.

Mă anunță că la noapte, avea intenția să se culce cu ea.

Am urmărit din pod când intră la ea cu haina pe braţ. Înainte de a se băga în pat, şi-a atârnat-o de cuierul din spatele uşii.

Am făcut atunci o descoperire care m-a uluit. Puteam vedea persoanele astea două, una lângă alta, fără să simt nici cea mai mică pişcătură în inimă. Zilele astea petrecute cu ea mă vindecaseră, aşa cum lama unui bisturiu poate înlătura un abces.

Şi încă ceva : începusem să nu mă mai încred în ea, şi impresia pe care mi-o lăsa era foarte atenuată. Iar discuţia în legătură cu pistolul îmi demonstrase că trebuia s-o supraveghez îndeaproape.

Şi, în plus, pardesiul ăla îmi acapara acum toate gândurile. Încă nu mă hotărâsem dacă să aştept să adoarmă şi să mă strecor în cameră să şterpelesc haina, sau să-mi continui planul iniţial ? Dacă aş fi fost absolut convins că diamantele se află în haină, n-aş fi ezitat, dar cum exista o incertitudine, aveam intenţia să acţionez la sigur.

Către două dimineaţa, m-am sculat, mi-am pus pantalonii şi un pulover peste pijama, m-am încălţat, am luat pistolul şi lanterna, şi m-am îndreptat fără zgomot spre camera lor.

Am deschis uşa şi m-am strecurat înăuntru, mascând cu mâna geamul lanternei.

Ea se trezi imediat şi se ridică într-un cot. I-am şoptit :

— E-n regulă, culcă-te !

Mă ascultă, şi mă privi cum mă aplecam spre Sarek. Dormea adânc, cu gura deschisă ; în adâncitura pernei, figura lui de papagal era respingătoare.

I-am pus o mână pe umăr şi l-am scuturat.

Se trezi cu o asemenea tresărire, că aproape căzu din pat.

— Ce se-ntâmplă ? Cine-i acolo ?

— Eu sunt, Frank.

Rita se ridică. Prin cămaşa de noapte transparentă i-am zărit sfârcurile. Chestia asta m-a lăsat perfect rece.

— Ce-i ?

— O să ies ! Voiam să vă previn. Un individ dă târcoale casei.

Respiraţia i se precipită.

— L-ai văzut ?

— Da. Era aproape de hambar. Nu vă faceţi griji. Mă duc să-l aranjez.

— Nu ! (Mă agăţă de braţ). Stai aici. Sarcina ta e să nu mă părăseşti. Închide uşa.

Se bâţâia în asemenea hal, că trepida patul.

— Dacă l-aş prinde, am putea afla cu cine avem de-a face. Ar trebui să mă lăsaţi să văd.

— Nu, rămâi aici. Închide uşa. Fă ce ţi-am spus !

M-am dus să închid uşa ; am zâmbit în întuneric.

Mă gândeam la ce putea să se gândească. M-am dus apoi la fereastră şi am privit afară. Am rămas imobil câteva minute. În cameră domnea o linişte de moarte.

— Am impresia că a dispărut.

M-am îndepărtat de fereastră şi am revenit lângă pat.

— Ar fi bine să mai aşteptăm până să aprindem lumina.

— E o nebunie să mai rămânem aici. Trebuie să vindem casa şi s-o întindem.

N-am spus nimic. Am alunecat uşurel spre uşă. Mâinile au atins pardesiul. Am început să-l pipăi, palpând ţesătura între degete, în speranţa de a simţi ceva dur.

— Frank, ce faci ?

M-am depărtat de haină, cu inima bătându-mi.

— Mi s-a părut că aud un zgomot.

— Treci lângă fereastră şi stai la pândă !

M-am conformat.

Am zărit capul Ritei pe pernă, şi căpăţâna cheală a lui Sarek, care din pat, se profila pe perete.

M-am prefăcut că pândesc pe afară. Şi tot timpul cât a mai durat noaptea, ne-am păstrat poziţiile respective.

CAPITOLUL XIII

A doua zi dimineaţă, n-a scos nasul pe afară. A rămas ghemuit lângă foc, în sufragerie, cu perdelele trase şi cu lumina aprinsă.

Începusem să mă întreb dacă nu cumva cursa pe care i-o pregătisem nu era de prisos. Încă o noapte ca cea precedentă şi ar fi fost în cofă.

M-am aşezat în faţa lui ; am luat un aer îngrijorat şi absorbit ascultându-l cum îmi debita toate aiurelile inspirate de spaimele lui acumulate.

— Situaţia este fără ieşire, domnule Sarek, i-am spus când, în sfârşit, mă lăsase să plasez şi eu un cuvânt. Dacă n-o să-i luaţi din scurt, or să vă dea gata. Există doar un singur mijloc de a-i neutraliza, şi anume să le întindem o cursă pentru a-i forţa să se arate, şi atunci eu o să pun mâna pe ei. N-o să ducă la nimic, dacă rămâneţi aşezat aşa, în spatele perdelelor. N-o să vă puteţi ascunde la infinit şi am impresia că ei nu se descurajează aşa uşor.

Îşi trecu limba peste buzele subţiri.

— Mai bine să aşteptăm. Nu vreau să risc...

— În sfârşit... treaba dumneavoastră, dar după mine, am putea sta blocaţi aici săptămâni întregi, şi în orice caz, nimeni nu ne garantează că n-o să încerce ceva urât, de îndată ce veţi pleca la birou.

— Poate că ar fi mai bine să plec din locul ăsta.

Îi aşteptam gândul asta de-o oră întreagă.

— Cum așa ? Și unde să vă duceți ?

— Să plec din țară pentru totdeauna. Am toate resursele necesare. Mă voi instala la Paris. Nu-mi trebuie nimic altceva decât fiul meu și puțină liniște.

— Cred că aveți dreptate, dar în cazul ăsta, vă recunoașteți înfrânt.

Își încruntă sprâncenele.

— Puțin îmi pasă ! Nu mă pot măcina la infinit în modul ăsta. Nu-mi ajută la nimic. O să mă îmbolnăvesc. Ar fi mai bine să plec. Pot să câștig tot atâția bani și la Paris !

— Da. S-ar putea să fie o idee.

Se gândi câteva minute.

— M-am hotărât ! Vindem casa și plecăm.

— Nu vă ambalați prea mult. S-ar putea ca doamna Sarek să nu fie de acord.

— M-am săturat ! N-am închis ochii o clipă noaptea trecută. Primesc întruna amenințări. Acum mi se supraveghează casa. Nu merită câtuși de puțin... O să plecăm !

— Dar de ce tocmai Paris ? De ce nu America ? Ați putea câștiga zdravăn la New York.

Păru surprins.

— E o idee. Dar mai întîi, la Paris. O să merg probabil în America mai târziu, după ce se va naște fiul meu.

Am continuat să fumez fără să spun nimic. Îl observam în timp ce-și rumega ideea asta în cap. A rumegat-o destul de mult. Îi vedeam schimbările succesive de expresie, în timp ce planul său prindea contur, iar când s-a sculat brusc să se ducă la telefon, știam că se hotărâse.

— Am să arunc o privire pe afară în timp ce telefonați.

— Spune-i doamnei Sarek că d-ra Pearl va veni la dejun.

Aşadar, avea să-i spună lui Emmie vestea. M-am întrebat ce-o să gândească ea.

Am intrat în bucătărie şi am închis uşa.

— Ei ?

— Afacerea e ca şi rezolvată. Sau aproape. Vrea s-o şteargă de-aici.

— Ţi-a spus el ?

— Mai întrebi ! O şi cheamă pe Emmie s-o pună la curent.

— Ar putea să-l facă să se răzgândească.

— Ştiu. Dar mă ocup eu de detaliul ăsta. Mai am încă în rezervă mica mea şmecherie. Pocnitoarea o să-şi facă efectul !

— Nu-mi place chestia asta, Frank.

— N-o să recurg la ea decât în caz de necesitate. Du-te la el şi bagă-i fitile până să vină Emmie. Şi nu uita : când o fi să plece, trebuie să plece singur. Insistă să vândă casa şi mobila. O să vrea ca Emmie să se ocupe de asta, dar trebuie să ai o scuză să nu pleci cu el. Mă asculţi cu atenţie ?

— Da.

S-a apropiat de mine şi m-a privit.

— Sărută-mă, Frank.

N-aveam nici un chef. E de necrezut, dar acum aproape că mă dezgusta.

— Ar fi mai bine să te duci. Are nevoie de cineva să-l ghidoneze.

Şi-a ridicat faţa spre mine. Am sărutat-o. N-aveam de ales, şi nu voiam să mă trădez.

I-am simţit buzele dure şi uscate cum s-au lipit de-ale mele. Avea un aer îndărătnic, decis, şi părea hotărâtă să acelaşi lucru.

Se îndepărtă de mine, ţinându-mă de mână.

— Frank, eşti sigur că ţii în continuare, la fel de mult la mine ca la bani ?

— Mai întrebi !

Mă atinse pe obraz ; surâdea, cu ochii de piatră.

— Te sfătuiesc să nu te înşeli, Frank.

Emmie sosi cu taxiul chiar înainte de prânz. Am privit-o cum cobora din mașină, de la fereastra camerei mele. Avea un aer îndărătnic, decis, și părea hotărâtă să treacă la atac.

Rita intră în clipa în care mă îndreptam spre ușă.

— Totul o să meargă ca pe roate, spuse ea.

— Sper. Tocmai a sosit. Ai aranjat cu el ?

— N-a prea fost mare lucru de aranjat. A spus că vrea să plece, și m-am lăsat convinsă fără prea mare efort. I-am explicat că nu pot risca să am emoții puternice în starea mea. I-am spus că cel mai bine ar fi ca el să plece acolo, să găsească un apartament, și când totul o să fie gata, să vin și eu. Între timp, eu o să vând casa și mobila.

— Și a fost de acord ?

— Da.

— Când o să plece ?

— A spus ceva de sfârșitul săptămânii.

Ne-am privit.

— Nu prea ne rămâne multă vreme. O să știm cam în douăzeci și patru de ore dacă banii sunt aici sau la Londra. Dacă nu pleacă la Londra, înseamnă că sunt aici.

— Da.

— Când ai să-l... omori, Frank ?

— De îndată ce-o să fiu sigur că are banii asupra lui. S-ar putea să așteptăm să fie pe picior de plecare.

— Și dacă se desparte de Emmie aici ?

— E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Ea nu are cum să fie aici înainte de zece dimineața. O să acționăm înainte de venirea ei, și-i vom spune că a plecat.

— Sper că n-o să vină.

— Și eu.

Am avut parte de-o surpriză dezagreabilă când Sarek intră împreună cu Emmie în sufragerie, pentru dejun. A fost de-ajuns să arunce o singură privire pe figura adipoasă a lui Emmie pentru a-mi da seama, cu certitudine, că îl făcuse să se răzgândească.

El nu mai era aşa de verde ; mâinile nu-i mai tremurau iar privirea îşi pierduse orice urmă de hăituială.

M-am întrebat cu ce naiba a putut să-l aiurească. În orice caz, reuşise.

— M-am gândit bine, o să rămân !

N-am îndrăznit nici să deschid gura, nici s-o privesc pe Rita. Liniştea care urmă era aşa de grea, că ar fi putut scufunda un crucişător.

— E complet aiurea să părăseşti totul, doar fiindcă a fost văzut un om oarecare prin grădină, spuse Emmie, aşezându-se. Şi nu se poate spune că securitatea domnului Sarek nu este asigurată. Mitchell îşi pierde vremea spunând că-l poate păzi. Dacă este incapabil, trebuie înlocuit.

— Foarte corect ! Poţi să faci faţă situaţiei, Frank ?

— Da.

— Şi, la urma urmelor, nu s-a întâmplat nimic, continuă Emmie, adresându-se Ritei. I-am atras atenţia domnului Sarek în privinţa asta. Are de-a face cu nişte cacialmişti, şi plecând, le-ar face tocmai jocul. Sunt sigură că n-aşteaptă decât asta.

— Sigur că da. Dacă vor vedea că nu plec, n-or să mai insiste.

— Aş vrea să te decizi, interveni cu răceală Rita. Ori rămâi, ori pleci. Incertitudinea asta nu mai poate dura.

— Rămân.

După dejun s-au întors în salon. Sarek mi-a spus că au de discutat afaceri. Aşa că am rămas singur cu Rita.

— Acum, ori împuşcăturile, ori nimic !

— Tot nu-mi place, Frank.

— Puţin îmi pasă. Mă duc să pregătesc pocnitoarea. Când o să se întunece, se va declanşa.

— Aşteaptă să plece ea.

— Nu ! Vreau ca maldărul ăsta de grăsime să se îmbolnăvească de spaimă. Îi merge gura de prea multă vreme. De data asta o să se convingă.

— Asta nu intra în planul nostru.

— Şi ce-i cu asta ? O să fie aşa şi nu altminteri !

— Eşti sigur că nu este periculos ? Dacă se întâmplă vreun accident...

— Oh, mai ţine-ţi gura !

Încă mai erau în salon când începuse să se întunece. şi soarele spălăcit de toamnă dispăru în spatele unei întinderi de nori negri.

Trebuia să scot maşina din garaj. Sarek o rugă pe Rita s-o conducă pe Emmie la gară. Nu m-ar fi lăsat pe mine să lipsesc din casă pentru nimic în lume. Când am ieşit din casă, Rita intră în salon şi-i anunţă că o să aduc maşina. Sarcina ei era să-i ţină de vorbă, ţinându-i departe de fereastră, până aveam să revin eu.

Am parcat maşina în faţa uşii de la intrare, m-am strecurat în hambar şi am pornit mecanismul ceasornicului. Urma să se declanşeze cam la un minut după întoarcerea mea în casă. Încă spumegam de furie, şi mă gândeam că, la urma urmelor, n-aveam de ce să mă jenez dacă-i băgam în sperieţi. Aşa că am cuplat declanşatorul cu repetiţie. În felul ăsta se golea tot încărcătorul — şapte gloanţe aveau să fie scuipate în salon. Dacă Sarek n-avea să fie mai mult mort decât viu, iar Emmie n-avea să nu se îmbolnăvească de inimă, atunci nu-mi rămânea decât să-mi smulg părul din cap !

M-am întors spre casă în mare viteză, şi m-am oprit în faţa uşii numărând secundele. Nu voiam să risc să intru înainte de primul foc. Ar fi fost culmea să fiu nimerit. I-am auzit discutând. Rita vorbea despre mersul trenurilor şi schimbarea orarului de iarnă. Speram să-i fi ţinut departe de fereastră.

Şi dintr-o dată, pac, apoi un zgomot de geamuri sparte, şi un schelălăit ascuţit scos de Emmie.

Am intrat ca o vijelie şi am lătrat :

— La pământ, repede !

Am avut timpul să-i zăresc pe Sarek şi pe Emmie, în picioare lângă şemineu, cramponaţi unul de celălalt, înainte de a stinge lumina. Apoi m-am culcat la podea şi m-am apropiat de ei târâş. Răsună a doua împuşcătură. Glonţul traversă speteaza canapelei şi se înfipse în podea.

Asta nu era prevăzut în program, dar nu era greu de ghicit ce se întîmplase. Reculul făcuse ca arma să se miște din locul în care o fixasem, țeava se aplecase, și acum pistolul trăgea înspre podea, în loc să tragă spre tavan.

Am înjurat de toți sfinții că forțasem nota. Dacă m-aș fi mulțumit cu o singură împușcătură, efectul ar fi fost același.

— Ghemuiți-vă lângă perete, de-o parte a ferestrei!

Răcnisem, acoperind urletele lui Emmie, și continuând să mă târăsc. Acum toți erau în patru labe, ghemuiți lângă perete.

Pistolul detună din nou. Câteva țăndări din geam săriră în toate părțile, iar câteva ricoșară pe masa de ceai. Sarek scoase un strigăt ascuțit, ca al unui câine căruia i s-a strivit o labă și începu să se zvârcolească pe jos.

— Idiotule! urla dintr-o dată Rita în întuneric. Cretinule!

Părea înnebunită de furie și de frică. M-am năpustit asupra ei nădușit de groază. Știam că n-o să se oprească de bună voie. N-avea de gând să scape ocazia.

— Ți-am spus să nu...

Am atins-o, i-am astupat gura cu mâna, și am zgâlțâit-o până i-au clănțănit dinții. A încercat să mă muște dar i-am înfipt degetele în obraji blocându-i maxilarul.

O nouă împușcătură, iar glonțul fluiera pe deasupra capetelor noastre. Rita mă lovi drept în piept, încercând să scape. Știam că-i gata să-și dea drumul la gură. Am împins-o înapoi și-am izbit-o cu capul de perete s-o amețesc.

— E rănit!

De data asta, era Emmie. Se oprise din guițat.

— Sângerează! Repede! Ajutați-mă!

I-am zărit figura buhăită în lumina tremurătoare a focului. Era îngenuncheată iar mâinile îi stăteau pe ceva în întuneric.

— Apleacă-te!

Urlând, am împins-o și am răsturnat-o.

Se răsuci cu mâinile întinse și reuși să-mi zgârie gâtul.

— Lasă-mă ! Sângerează ! O să moară !

Din nou îmi venea să-mi ies din minți. Dacă îl omorâsem, înțărcasem bălaia. Trebuia să opresc mașinăria și s-o ascund. Era singurul lucru care conta. Mai rămăseseră încă patru gloanțe. M-am răsucit pe-o parte, și m-am repezit spre ușă, în momentul în care se auzi a cincea împușcătură. Am deschis ușa ; o ploaie de tencuială îmi căzu pe cap. În timp ce traversam holul și țâșneam spre grădină, Emmie continua să urle după ajutor. Când am ajuns în hambar, pistolul mai detună încă o dată. Lumina împușcăturii aproape mă orbi. Buimăcit, m-am bulucit cu mâinile întinse ; am nimerit piedica și am pus-o. Apoi, ca un nebun, am deșurubat piulița, am demontat dispozitivul, am scos pistolul și am ascuns etajera de lemn și declanșatorul într-o grămadă de fân. Hambarul era plin de miros de praf de pușcă. Am așteptat o clipă și am încercat să-mi trag sufletul. Panica mă înghețase. Oare o fi murit?

M-am întors spre casă cu viteza cu care picioarele mele de marmeladă mă mai puteau duce.

M-am oprit în pragul salonului și am privit înăuntru. Cineva aprinsese lumina. Rita privea fix, în gol, rezemată de zid, ghemuită, cu aerul istovit și cu figura cenușie. Încă părea pe jumătate năucită.

Sarek zăcea întins în mijlocul camerei, cu figura însângerată. Era sânge peste tot : pe covor, pe perete, pe divan. Chiar și Emmie era stropită cu sânge.

M-am apropiat de Sarek cu o spaimă cumplită în oase că dăduse ortul popii. Am îngenuncheat lângă el și i-am luat mâna. Îi curgea sângele dintr-o tăietură adâncă în obraz, iar la baza nasului său coroiat se formaseră niște bule trandafirii. În orice caz, respira.

Emmie încerca să-i oprească sângerarea cu o batistă murdară. I-am împins înapoi mâna plină de sânge.

— O să-i infectezi rana cu cârpa asta oribilă. Lasă-l în pace !

Începusem să-mi vin în fire. Dacă nu mai era atins și în altă parte, n-aveam de ce să mă tem. I-am descheiat haina și am băgat mâna sub cămașă. I-am simțit sub

degete pieptul slab și păros. Inima îi bătea ca un orologiu.

O clipă am rămas acolo, îngenuncheat lângă el, respirând cu greutate, bolnav de ușurare. Cu siguranță, nu păţise nimic. Probabil că glontele lovise masa şi o aşchie de lemn îi lovise obrazul. Dăduse ochii peste cap mai mult de frică.

— Nu-l atingeţi...

M-am ridicat bălăbănindu-mă şi am urcat până la baie. După o clipă m-am întors cu bandaje, un lighean cu apă şi iod.

Emmie suspina, cu faţa ei buhăită îngropată în palmele pline de sânge. Părea o marionetă de la teatrul de păpuşi.

Rita se târî spre Sarek şi îl privi fix.

— Nu-ţi fă griji, i-am spus.

L-am luat în braţe, l-am ridicat şi l-am pus pe canapea. Aveam nervii în batistă şi muream de frică ca nu cumva Rita să-şi dea drumul la gură în faţa lui Emmie. Dar nu, se mulţumea să mă fixeze cu niște ochi din care ţâşnea furia. Nici nu-i ceream mai mult. Putea să spumege cât voia, atâta timp cât îşi ţinea gura.

Am început să-i curăţ faţa lui Sarek. Deschise ochii. Ne-am privit. Am încercat să zâmbesc, dar fără succes.

— Asta înseamnă la tine să fii stăpân pe situaţie, Frank ?

CAPITOLUL XIV

Către ora şase n-am mai putut suporta nici măcar o clipă ambianţa din casă. În lipsă de altceva mai bun, m-am dus în hambar şi am dat pe gât jumătatea de scotch care mai rămăsese.

Sarek şi Emmie erau din nou singuri în salon. Rita urcase la etaj. Atmosfera era încordată ca o coardă de chitară bine întinsă. Nu ştiam cum avea să bată vântul, dar, în orice caz, Emmie era acum convinsă că pe urmele lui Sarek bântuie ucigaşii.

Reuşisem să-i opresc sângerarea, îl bandajasem, şi de îndată ce-şi venise cât de cât în fire, mi-a spus că voia să discute cu Emmie. Am dispărut, mormăind că o să fac un tur în jurul casei. Toţi trei m-au privit plecând, fără nici o tandreţe în ochi, dar mă durea-n cot.

După ce am hălăduit prin noaptea umedă câtva timp, m-am strecurat fără zgomot în casă, încercând să aud ce naiba putea Sarek să-i ciripească lui Emmie, dar amândoi aveau o asemenea tehnică de şuşotit, că n-am distins nici măcar o silabă.

Mi-a ieşit părul prin căciulă aşteptând mai bine de jumătate de oră, şi săturându-mă, m-am întors în hambar să mai beau ceva. Mi-am aprins o ţigară, când am văzut o formă apropiindu-se de mine.

— Care eşti ?

— Sper că eşti mulţumit de tine ?

— Mai şi vorbeşti ! Practic, ai dat la iveală totul.

Ieşi din întuneric şi apăru în lumina lămpilor de poziţie ale maşinii.

— Cretinule ce eşti ! Ţi-am spus să nu foloseşti pistolul. Poftim rezultatul, acum. Puteai să-l omori.

— Dar n-am făcut-o. Bun. Aşa că, tacă-ţi gura ! Le e frică la amândoi, nu ? Pariez că de data asta e hotărât să plece.

— Da. Cu avionul de zece.

— În seara asta ?

— Da, în seara asta.

Respira cu dificultate. Nu mi-a plăcut câtuşi de puţin felul în care aluneca spre mine.

— Doar asta vrem, nu ?

— Îmi vine să te omor !

Mă călca pe nervi cu rahaturile astea ale ei de furii ţinute-n frâu.

— Încetişor. Ce naiba te-a apucat ?

M-am dat de-o parte din faţa ei, retrăgându-mă în umbra hambarului.

— A trebuit să porneşti porcăria aia de pistol în timp ce Emmie era aici, nenorocitule ce eşti. Acum, ea o să se ocupe de tot. A telefonat la aeroport. Muierusca aia de stewardesă îl aşteaptă deja pe Sarek.

Înţelesesem de ce era aşa de înfuriată. Dacă d-ra Robinson ştie că o să plece, orice şansă de a-l putea suprima se dusese-n vânt. M-am felicitat că renunţasem la soluţia asta. O omisesem pe d-ra Robinson din planurile mele. Era suficient ca întreaga operaţiune să eşueze.

— Bine, atunci, asta e ! Dacă-l aşteaptă, n-o să-l lase până n-o să-l vadă instalat în avion.

— Ştiu şi eu asta, la fel de bine ca tine. Ce mai turavura, eşti culmea tâmpiţilor !

— De unde naiba voiai să ştiu că...

Se apropie din nou. Am zărit o lucire metalică în mâna ei.

— Ce dracu', ai căzut în cap ? i-am spus, apucând-o de încheietura mâinii.

A sărit asupra mea, gâfâind de furie, încercând să-mi zgârie faţa cu mâna liberă. I-am prins şi cealaltă încheietură, şi am izbit-o de perete. În timp ce se lupta să scape, m-a scuipat drept în faţă. Am considerat asta o gravă jignire, aşa că i-am răsucit mâna cât am putut. Cuţitul căzu la pământ, şi l-am zvârlit mai încolo cu o lovitură de picior.

— Am să te omor, nemernicule. Cretinule !

Am mai izbit-o încă o dată, şi am strivit-o de perete, tăindu-i respiraţia.

— Tacă-ţi gura, sau te pocnesc de o să-ţi meargă fulgii !

Am simţit-o cum i se înmoaie genunchii, şi am făcut un pas înapoi.

— Am făcut tot ce-am putut. N-a mers. Asta e. Nu se poate face absolut nimic.

Dacă vrea într-adevăr să plece din ţară, înseamnă că diamantele şi banii trebuie să fie undeva prin casă.

La urma urmelor, s-ar putea ca toate împuşcăturile alea să nu fi avut un efect chiar aşa de dezastruos. Pentru moment, nici nu mai putea fi vorbă să-l lichidez, iar ocazia pe care o aşteptasem atât, se ivise în sfârşit.

Trebuia în primul rând să fiu prudent. Cel puţin, eram sigur că atunci când va ieşi din casă, tot ce putea să aibă valoros asupra lui n-avea alt loc unde să fie ascuns decât în pardesiu, şi eram al naibii de hotărât să pun mâna pe el, chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să-i ameninţ pe toţi trei cu pistolul.

M-am îndreptat spre casă şi am auzit zgomotul unei maşini care sosea. Era un taxi. Emmie ieşi din casă ca o vijelie, trecu prin faţa mea fără să mă privească şi se îngrămădi în maşină.

Am privit taxiul cum dădea înapoi. Mă întrebam unde dumnezeu se ducea. Am intrat în casă şi am deschis uşa salonului. Sarek stătea întins pe canapea, sub o pătură. Mâinile îi zvâcneau dedesubt ca două pisicuţe jucăuşe.

— Nu pot să vă spun cât de rău îmi pare...

— Unde este pistolul, Frank ?

Vocea îi tremura la fel de mult ca și mâinile.

M-am întrebat dacă Emmie nu bănuise ceva și nu-l pusese cumva în gardă. Dar n-aveam intenția să cad în cursă așa de ușor. Deja îl curățasem, îl unsesem și îl reîncărcasem. Asta fusese prima mea grijă după ce ieșisem din casă. Întrebarea sosise cu o oră întârziere. I-am întins pistolul. Probabil că bănuia ceva, fiindcă mirosi țeava, scoase încărcătorul și numără cartușele. Apoi, spre marea mea surpriză, bagă arma în buzunar.

— Deci, nici măcar nu l-ai folosit, Frank ?

— Am stat lângă dumneavoastră, domnule Sarek, și când am ieșit afară, o șterseseră.

— Puteam la fel de bine să mă lipsesc de un body-guard.

— Nu cred că vroiau să vă omoare.

Nu răspunse.

— Dacă dv. credeți că este vina mea...

— N-are rost să mai discutăm. Scuzele nu ajută la nimic. Îți voi da douăzeci de lire, și cu asta suntem chit, de acord ?

— Nu le vreau. Nu le-am câștigat. Regret teribil, domnule Sarek.

Îmi întinse douăzeci de bancnote de câte o liră.

— Ți le datorez. De-acum, nu mai am nevoie de tine. Ia-le !

— Nu. Categoric. Nu le-am meritat. Îmi pare tare rău că îmi reproșați asta. Știu că sunt cam guraliv. Dar într-adevăr, eram convins că n-o să tragă în dumneavoastră. Oricum, nimeni n-ar fi putut face nimic.

Văzându-l cum se destinsese, era vizibil că ideea de a păstra cele douăzeci de lire îi surâdea.

— Te sfătuiesc totuși să le accepți.

— Nu.

Bagă rapid bancnotele în buzunar.

— Totuși, ai alergat după ei. Asta trebuie s-o recunosc.

În viața mea n-am văzut nimic care să semene cu individul ăsta lungit în fața focului. Pe chip nu i se mai

vedea decât un ochi negru și tumefiat. Restul dispărea sub pansamente. În lipsă de altceva, cel puțin reușisem munca asta de restaurare.

— Bănuiesc că după întâmplarea asta, v-ați hotărât să plecați, nu, domnule Sarek ?

Mi-am scos pachetul de țigări și i l-am întins. A luat o țigară, și a reușit cu greutate să și-o vâre în gură, după ce, mai înainte își ridicase un colț al bandajului.

— Da. Chiar Emmie vrea ca eu să plec. A aranjat să iau avionul de zece, din seara asta.

M-am așezat în fața lui.

— N-ar fi mai prudent să așteptați până mâine-dimineață ?

— Plec în seara asta.

— O să vă însoțesc până la aeroport.

— Nu-i nevoie. O să mă conducă doamna Sarek.

Asta însemna că Emmie nu-i va însoți.

— Este cam riscant. S-ar putea întâmpla orice. Dacă aș putea sta în spate, cu pistolul ?

Ezită.

— O să stai în spate, dar eu o să țin pistolul.

— Cum doriți.

În orice caz, făceam parte din echipă.

În timp ce Rita și Sarek își făceau bagajele la etaj, telefonul sună. Am răspuns.

— Domnul Sarek este acolo ? Aici d-ra Robinson.

— E ocupat. Pot să-i transmit ceva ?

— Vreți să-i spuneți că avionul de ora zece întârzie ? Nu va decola înainte de zece și douăzeci. Știu că nu-i place să aștepte.

Nu se putea spune că nu-și dădea osteneala pentru a recolta ultima ei bancnotă de cinci lire.

— Am să-i spun.

Și cu asta, am închis. Dar n-aveam de gând să-i spun ceva. Mai aveam de așteptat. Nu puteam să rism nimic înainte de a părăsi casa. Dar cum urma să scoată nasul afară, cum săream pe el. Cu siguranță că o să aibă la el toată comoara.

Rita intră. Era albă ca un cearșaf, iar ochii îi erau încercănați.

— Cine era ?

— D-ra Robinson. A spus că avionul o să plece la zece fără douăzeci în loc de zece. Ai face bine să-i spui să se grăbească.

Mă învălui într-o privire bănuitoare și insistentă, și ieși. Am așteptat o clipă, și m-am strecurat în hol. Am auzit-o cum îl anunța pe Sarek.

Așteptându-i, mi-am verificat planul.

Mai întâi, pistolul. Era esențial. Fără îndoială, urma să-l țină în buzunarul pardesiului. Aveam pregătită întrebarea : „Pot să verific o clipă pistolul ? Nu trebuie să aibă piedica pusă". Dacă urma să am un ton degajat, probabil că mi-l va da. Dacă nu, n-aveam decât să sar pe el. Din clipa în care-l dărâmam, trebuia s-o înfrunt pe Rita. Era puternică, rapidă și periculoasă. Iar lui, nu trebuia să-i las timpul să-și revină. O lovitură zdravănă în tâmplă l-ar fi scos din circulație suficient timp ca să-i pot scoate haina și s-o cotrobăi.

Pe urmă, nu mai rămânea decât să mă urc în mașină și să-mi iau valea. O dată dispărut, n-ar mai fi putut să-mi facă nimic, nici unul, nici celălalt.

Am auzit pași pe scară. Cobora ea.

— Ar trebui să se grăbească.

Nu-mi răspunse. Era fără pălărie, cu pantaloni negri și haina de blană.

— Se întâmplă ca...

M-am oprit. În mână ținea pistolul. Un fior mi-a străbătut șira spinării.

— Ce mișmășești cu chestia aia ?

Îmi aruncă o privire dură, bizară.

— Cum nu vede prea bine, mi-a cerut să țin eu pistolul. Vrea să conduci tu.

— Poate că ar fi mai bine să fiu eu cel înarmat.

Îndreptă arma spre mine cu un aer distrat, așa, parcă în joacă, dar nu mă ducea ea pe mine.

— Intenționez să-l păstrez eu.

Sarek coborî scările și ni se alătură.

— Hai să mergem. Mai întâi tu, Mitchell. Vezi dacă totul e în regulă.

— Tocmai spuneam că poate că ar fi mai bine să iau eu pistolul.

— Nu, ea o să-l ţină.

Nu mai avea rost să insist. Am ieşit primul. Nu-mi plăcea cum ţinea arma. Aveam impresia că m-ar fi împuşcat fără cea mai mică ezitare.

„Combinaţia" mea începea să cam scârţâie.

În timp ce rulam de-a lungul lui Artenial Road, îmi tot frământam mintea. Oare îmi ghicise planul ? Sau era vorba doar de-o simplă coincidenţă ? În orice caz, în lipsă de altceva, trebuia să mă dau dur. Încă nu ştiam cum o să ies din toată tărăşenia asta, aşa că îmi rumegam furios eşecul.

Sarek stătea lângă mine, şi mâneca pardesiului îmi atingea braţul. Rita stătea chiar în spatele meu, şi ştiam că-şi ţine pistolul pe genunchi.

Deşi era noapte, iar şoseaua pustie, n-aveam nici o şansă să opresc şi să sar pe el. Deja luminile aeroportului apărură. Mai rămăsese o oră până la decolarea avionului. Într-o oră se pot întâmpla o grămadă de lucruri.

Am oprit în faţa intrării.

— Du-te şi caut-o pe d-ra Robinson.

— Vreţi să vină aici ?

— Da.

Am coborât din maşină şi am intrat în sala aeroportului. Miss Robinson, aplecată la ghişeul ei, sporovăia pe tonul ei de femeiuşcă-gata-întotdeauna cu un bătrânel durduliu, care avea aerul că valorează pe puţin un milion de lire. Hotărât lucru, avea stofă în a uşura bărbaţii de bani.

M-am apropiat de ghişeu.

— Aveţi cumva o clipă liberă, d-ră Robinson ?

Rotofeiul mă măsură din cap până-n picioare cu un aer dispreţuitor. Întrerupsesem ceea ce părea a fi începutul unei tandre prietenii.

— Te-am acaparat de tot, văd că trebuie să te las, draga mea.

— Domnule Oppenheimer, imediat ce vor sosi bagajele dumneavoastră, o să vi le aduc chiar eu.

Tipul o întinse, nu înainte de a-mi arunca o privire plină de ură.

— Am impresia că te extinzi pentru a-ţi exploata resursele. Exersezi şi pe tânăra generaţie, sau babalâcii plini de bani au exclusivitate ?

Tenul i se coloră în nuanţa pe care o au bujorii.

— A sosit domnul Sarek ?

— Aşteaptă afară. E şi doamna Sarek, aşa că ia-o mai încet cu demonstraţiile tale.

Trecu prin faţa mea, cu capul sus şi obrajii în flăcări. Am urmat-o.

Spectacolul pe care îl oferea Sarek cu capul lui înfăşat păru că o cutremură din cap până-n picioare. Îmbrăcat în pardesiul lui, şi cu pălăria neagră pe cap, părea ieşit dintr-un film cu Frankestein.

— Oh ! Domnule Sarek, e îngrozitor. Vă doare rău ?

— E în regulă, răspunse el nerăbdător. Nu vreau să mă dau în spectacol, cred că înţelegi. Condu-mă imediat la avion. Doamna Sarek se va ocupa de ce trebuie.

Începu să-i explice că sosise prea devreme.

— Trebuie să aşteptaţi patruzeci de minute.

— Patruzeci ? Imposibil ! (Explodă de furie). Cum adică... patruzeci de minute ?

— Dar am telefonat. Domnul... domnul...

Nu reuşi să-mi găsească numele.

— Mă numesc Mitchell. Ştiu că ai telefonat, dar mi-ai spus că avionul va pleca cu douăzeci de minute mai devreme. Dacă ai greşit o dată, asta nu înseamnă să-mi pui mie totul în cârcă.

Rămăsese aşa de buimăcită, că nu reuşi să articuleze nici o silabă.

— Minte ! spuse Rita.

N-am mai aşteptat.

— Asta-i culmea ! am spus pe un ton furios. Foarte bine. Haide s-o lăsăm naibii baltă ! Domnule Sarek, salutare. Nu mai aveţi nevoie de mine. Aici văd că sunteţi

în siguranță. Eu mă cărăbănesc. Am ceva mai bun de făcut decât să mă las făcut mincinos de soția dumneavoastră.

Și fără să-i las timpul să spună ceva, și fără s-o privesc pe Rita, m-am îndepărtat cu pași mari.

Ascuns în umbră, îi pândeam. D-rei Robinson îi mergea gura ca o moară stricată. Rita rămăsese în mașină. Sarek coborâse. Gesticula întruna. Furia îl făcea să se bâțâie ca o marionetă.

Era evident că d-ra Robinson încerca să-l convingă să aștepte înăuntru, dar el refuza hotărât. Avea și de ce. Cu pansamenul ăla și cu haina lui, ar fi provocat panică.

În cele din urmă, Rita coborî din spate și se instală la volan. Sarek se așeză lângă ea. D-ra Robinson se întoarse în clădirea aeroportului.

După un timp, reveni și îi dădu lui Sarek niște hârtii. Îi arătă apoi cu degetul un avion, care aștepta cam la cinci sute de metri, pe pistă.

Mai discutară ceva, apoi Rita porni mașina în direcția avionului. Am ieșit din umbră și am pornit-o și eu într-acolo.

Mașina se opri lângă un hangar, cam la cincizeci de metri de avion. Împrejurimile erau pustii, așa că m-am întrebat dacă nu cumva puteam să mă apropii atât cât să-mi încerc norocul. Numai că Rita parcase mașina sub un felinar, și m-ar fi reperat cu ușurință.

Mai rămăseseră douăzeci și cinci de minute până la decolarea avionului. M-am apropiat cât am putut de mult și am așteptat. Minutele treceau. Brusc, Sarek coborî din mașină. Inima îmi sări din loc. Se îndepărtă câțiva metri, privi în stânga și în dreapta, apoi se întoarse și îi spuse ceva Ritei.

Ușurel, în liniște, începusem să înaintez. În cele din urmă se îndreptă spre hangar. Rita ieși din mașină și îl urmări din ochi. Am continuat să-l urmăresc, apreciind distanța, ca să fiu sigur că i-aș putea tăia calea în clipa în care ar fi intrat în zona întunecată a hangarului.

Continuă să privească în jurul său, dar știam că pansamentul îl împiedica să vadă clar. Ajunse la hangar. Eu eram deja acolo. Îl așteptam. Se oprise la un metru de mine, în fața hangarului, fără să mă vadă.

Știam exact ce aveam de făcut. Mai întâi, să-l împiedic să țipe, și apoi să verific dacă nu cumva Rita îi dăduse pistolul.

Începu să-și descheie pardesiul.

Fără zgomot, am înaintat doi pași și i-am căzut în spate înainte de a avea timp să realizeze ce se întâmplase.

Se întoarse brusc. Gâfâia de spaimă. L-am apucat de gât cu mâna dreaptă, în timp ce cu stânga îi prinsesem încheietura mâinii.

Degetele mi se înfundară în carnea moale a gâtului, luându-i piuitul. Câteva secunde din tratamentul ăsta și urma să fie scos din circulație. Învățasem în armată cum să faci inofensiv pe cineva blocându-i traheea, și eram sigur că n-o să pățească nimic. Dar nu ținusem seama de energia lui neașteptată. În momentul în care degetele mi se înfipseseră în gâtul său, a sărit ca un diavol. Și-a repezit mâna liberă spre fața mea. Cât pe ce să mă nimerească cu unghiile. Tropăia, se zvârcolea și se agita ca un disperat. Mai curând aș fi putut ține un șarpe. I-am abandonat încheietura mâinii drepte și cu amândouă mâinile l-am strâns de gât, țintuindu-l de peretele hangarului. Timp de câteva secunde se zbătu, agitându-și mâinile în gol. Am încasat o lovitură zdravănă de picior în genunchi. Cu cât se zbătea mai mult, cu atât strânsoarea mea se întărea. Trebuia să rămână lat de cel puțin câteva secunde. În afara respirației mele zgomotoase, nici un alt zgomot n-ar fi putut s-o înștiințeze pe Rita de ceea ce se întâmpla. Dintr-o rezistență, și am auzit un trosnet scurt întâmpinau nici o rezistență, și am auzit un trosnet scurt care mi-a făcut părul măciucă.

Nu putea fi vorba de nici un dubiu, era zgomotul pe care-l fac cartilajele frânte.

Sarek se prăbuși pe mine, inert. Greutatea lui îmi îndoi picioarele de la genunchi. I-am dat drumul și am făcut un pas înapoi, îngrozit. Alunecă ușor pe pământ și se întinse în fața mea.

— Ce-ai făcut ?

Rita era în picioare, lângă mine.

N-am putut să spun nici un cuvânt și nici să fac vreo mișcare. Știam foarte bine ce se întâmplase.

Se aplecă deasupra lui. Urmă o tăcere lungă. Sângele îmi înghețase, iar pielea mi se făcuse ca de găină.

În cele din urmă, se hotărî să vorbească.

— L-ai omorât, Frank.

CAPITOLUL XV

O crimă !

Nu poveşti dintr-alea din care citeşti prin ziare şi te întrebi cât timp o să mai treacă până când o să fie prins asasinul. Nici istorii cu un individ urmăriţ zi şi noapte şi în cele din urmă târât într-un post de poliţie, cu gulerul hainei ridicat deasupra capului ; nici senzaţia aceea vagă, pe care o uiţi după ce ai terminat de citit ziarul. Nici măcar banalul fapt divers, mărunt, despre care aş putea spune într-o bună zi, că se referea la mine de fapt. Nu. Mie mi s-a întâmplat nenorocirea. O pot atinge cu degetul. Nimic pe lume nu mai poate face să nu se fi întâmplat, şi eu să nu risc să plătesc cu capul.

O crimă !

Un gest care m-a îngheţat de groază, şi care mă va urmări câte zile voi avea. Începând din clipa asta, n-o să mai am o clipă de linişte. Orice zgomot, orice mişcare neaşteptată, orice voce care mă strigă pe nume ; orice pas în spatele uşii, orice umbră din stradă, orice treaptă a scării care va scârţâi, vor face să-mi bată inima şi să declanşeze în mine dorinţa nestăvilită de a-mi lua picioarele la spinare.

Eu voi fi cel urmărit, cel care va fi prins. N-am să reuşesc niciodată să-i conving că n-am omorât. Cel mai abil avocat, cel mai şiret, tot n-o să ajungă vreodată să-i facă să-şi schimbe părerea.

— Frank !

— Întinde-o !

— Ţine, beă.

Îmi puse în mână o ploscă într-un etui de piele.

— Este coniac. Vino-ţi în fire, Frank ! Sunt gata să te ajut.

Gâtul de sticlă îmi clănţăni între dinţi. Am tras o duşcă zdravănă. Alcoolul mi se prelinse şi pe bărbie şi mi se strecură pe sub gulerul cămăşii.

— Ascultă, Frank. Încă mai putem să reuşim. Încearcă să-ţi revii ! Partida nu-i pierdută.

Brusc, am văzut-o ca prin vis, cu ochii verzi şi strălucitori, figura fermă, trăsăturile dure, de piatră şi moralul imbatabil. Dacă exista un singur mijloc să ies basma curată, atunci ea, şi numai ea singură îl putea găsi.

Am strâns-o de-aproape.

— N-am vrut să fac asta, Rita.

— Crezi că o să te creadă cineva ? Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat. A murit.

— Ce-o să fac ? Am intrat într-o belea cât roata carului. O să-l aştepte la avion, şi dacă n-o să sosească, o să înceapă să-l caute.

— O să plec eu în locul lui. E singura soluţie, Frank. Dacă-mi pun haina lui, şi-mi înfăşor capul cum îl avea el, n-o să se observe nici o diferenţă. Suntem de aceeaşi înălţime, şi i s-a mai văzut pardesiul ăsta de zeci de ori. N-o să se uite nimeni la mine, toată lumea o să creadă că este vorba de el.

— O să ţi se recunoască vocea.

— O să tac. Aşteaptă aici. Nu trebuie să fii văzut. O să iau maşina. Scoate-i haina, Frank.

Teroarea care mă paralizase începu să se atenueze.

Poate că Rita avea dreptate. Cu un pic de şansă, o puteam scoate la capăt.

M-am tras în întuneric, şi am îngenuncheat lângă cadavru, în iarba umedă. Nu-l vedeam, de altfel, n-aveam nici un chef. Transpiraţia mi se prelingea pe ochi, în timp ce mâinile îmi umblau pe orbecăite. M-am grăbit cât am

putut să-i deschei pardesiul. Până la urmă am reușit. Era moale ca o păpușă de cârpă.

M-am ridicat în picioare cu haina. Pentru asta îl omorâsem și nici măcar nu-mi dădea prin cap să-l scotocesc prin buzunare. Teama de a fi prins și executat mă făcuse să-mi iasă în întregime din minte și banii, și diamantele.

Iar dacă astea ar fi căzut prin iarbă, nici măcar nu m-aș fi aplecat să le culeg...

Mașina dădu cu spatele în întunericul hangarului, și se opri la mai puțin de un metru de mine.

Rita coborî din mașină, cu o lanternă în mână.

— Să ne grăbim, Frank !

Se aplecă deasupra lui Sarek. Am luminat cu lanterna, mascând cu palma fascicolul. I-a scos pălăria și i-a derulat pansamentul. În dreptul gurii era pătat de sânge. Capătul i se lipise de buze. L-a smuls cu o mișcare bruscă. Doar privind-o îmi provoca greață. Toate mișcările îi erau precise, rapide, sigure.

— Așa. Ajută-mă să-l bag în portbagaj.

Începu să-l târâie de călcâie până la mașină. L-am apucat de gulerul hainei și l-am ridicat până în portbagaj.

Nu era mare, dar brațele și picioarele încă îi atârnau în afară. Avea aerul unei marionete căreia i se tăiase sfoara.

Rita m-a dat la o parte și l-a înghesuit înăuntru, vârându-i genunchii sub bărbie. Era emoționată de parcă ar fi fost vorba de un sac de cartofi. Îi aranjă brațele în spatele capului.

— Dă-mi lanterna !

Îmi smulse lanterna din mână, și proiectă fascicolul pe fața cadavrului. Îl privi o clipă scurtă și apoi închise portbagajul cu un gest violent.

— În sfârșit ! Până la urmă s-a dus !

Tonul satisfăcut al vocii ei mă înfioră. Toată operațiunea asta oribilă nu durase mai mult de trei minute, dar timpul ne zorea. Din locul unde ne aflam, puteam zări siluetele pasagerilor care ieșeau din clădirea aeroportului și se îndreptau spre avion.

— Dă-mi pălăria și haina lui. Repede !

Începuse să-şi înfăşoare bandajul.

— Aranjează-mi pansamentul ăsta, invers, îmi spuse, se vede sângele.

Îmi luă pălăria şi pardesiul şi îmi dădu pansamentul. Numai gândul că putea suporta atingerea sângelui încă proaspăt, pe gâtul ei mă şi îmbolnăvea.

— Mai strâns ! Aşa ! Lasă-mă pe mine să termin.

Am privit-o cum îşi scotea mantoul de blană. Îşi aranjă părul sub pălărie şi îmbrăcă pardesiul. Îi cădea aproape până la manşetele pantalonilor. O simplă privire m-a făcut să recunosc că, dacă nu vorbea, putea să fie confundată cu Sarek.

— Pot să plec ? Crezi că o să mă recunoască cineva ?

— Îi semeni perfect. Eşti leită !

— Frank, dacă reuşesc, o să câştigăm partida. Şi acum, ascultă-mă. Te întorci acasă, şi continui planul nostru. Îl arunci în puţ. Mă asculţi ?

— Da.

Încă mă mai gândeam că dacă nu o să fie recunoscută, atunci n-o să mă mai ameninţe nici un pericol. Era clar. Eram chiar mai liniştit decât dacă aş fi dus la capăt prima mea variantă.

Nu mă gândisem la d-ra Robinson care ameninţa totul. Acum ar fi fost în stare să jure că Sarek luase avionul.

— O să mă întorc chiar în seara asta. O să-ţi telefonez cum ajung la Paris. Aşteaptă să te sun. Totul o să fie bine.

— Şi Robinson ?

— Nu-ţi fă griji. Şi-au luat adio. I-a promis ca o să vorbească cu stewardesa din avion, colega ei, ca să fie lăsat în pace. I s-a rezervat un loc în faţă. Nimeni n-o să se uite la mine. Dacă o să reuşesc să urc în avion, atunci totul o să meargă de la sine.

— Şi cu întoarcerea ?

— O să mă descurc eu. Am paşaportul meu. Totul o să fie bine, Frank.

Am luat-o de mijloc.

— Trebuie ca totul să fie bine.

— Să fii atent când te întorci acasă. Dacă o să ai un accident...

— Fii liniştită. Trebuie să pleci. Uite, tipa aia de jos e cu lista călătorilor. Dă-i drumul.

— Scapă de el cum ţi-am spus. Nu uita de mantoul meu. Crezi că o să te descurci, Frank ?

— Sigur că da.

— Îmi pare rău că m-am purtat aşa. Acum, că el nu mai este, mă simt transformată.

— Hai, du-te !

— Sărută-mă, Frank.

Mi-am pus buzele pe ceafa ei.

La urma urmelor, îmi salva viaţa.

Am aşteptat, cu pumnii strânşi, gâfâind. Se îndreptă spre avion fără să se grăbească. Din depărtare semăna leit cu Sarek ; reuşise chiar să-i imite şi mersul.

Stewardesa avionului ridică privirea văzând-o sosind la scara avionului. Nu observase nimic ? O s-o întrebe ceva ? Rita trecu fără să se oprească. Fata o bifă pe listă cu o mişcare de creion, şi se uită în altă parte. Fusese precis înştiinţată că trebuia să dea dovadă de tact.

Rita ajunse la capătul scării şi dispăru înăuntru. Reuşise !

Aveam impresia că în viaţa mea nu mai trăisem momente aşa de dramatice, dar după două secunde, a trebuit să-mi schimb părerea.

O maşină ţâşni din întuneric, şi scrâşnind din cauciucuri, vină şi se opri în faţa intrării aeroportului.

Un fel de balot însufleţit reuşi să se extragă din el. Chiar fără pana ofilită de fazan şi mantoul de iepure o recunoscusem. Emmie ! M-am întors spre avion. Scara era în continuare la locul ei. Un călător discuta cu stewardesa ; gesticula şi îi tot arăta nişte hârtii. Doi salariaţi în uniformă aşteptau de-o parte şi de alta a scării momentul să o îndepărteze. Emmie se găsea cam la vreo patru sute de metri de avion. Un funcţionar al companiei

ieşi din clădire. Se precipită spre el şi-l apucă de braţ, dând toate semnele unei mari agitaţii.

Dacă nu voiam să mă bălăngăn cât de curând la capătul unui laţ, trebuia cu orice preţ s-o împiedic să ajungă la avion.

Am pornit ca din puşcă. Funcţionarul companiei se întoarse şi arătă cu mâna spre avionul lui Sarek. Emmie începu să alerge, dar picioarele ei scurte şi pulpele groase nu-i permiteau decât un mic trap ineficient.

Am mărit compasul prin gazonul umed. A auzit că era cineva în urma ei, şi a aruncat o privire în spate pe deasupra umărului. Am ajuns-o, am luat-o de braţ şi am întors-o spre mine.

— D-ră Pearl ! Ce învârţi pe-aici ?

Pălăria îi căzuse pe ochi. Ochiul stâng îi era învineţit, iar în mână ţinea un plic lung şi gros.

— Lasă-mă !

— E în avion. L-ai pierdut. O să decoleze.

Chiar în acel moment, motoarele porniră, urlară o clipă, şi apoi se potoliră. Cei doi salariaţi începură să mişte înapoi scara.

— Lasă-mă ! Trebuie să-i dau asta !

Şi-mi agită plicul pe sub nas, încercând să se elibereze.

— N-ai cum să ajungi. Dă-mi-l mie. O să i-l duc eu.

I-am smuls plicul din mână, l-am băgat în haină, şi am luat-o la goană spre avion. Stewardesa tocmai închidea uşa. Mă zări. I-am făcut semne disperate cu mâna, şi am sprintat puternic. Mă aşteptă. Am ajuns, cu limba scoasă.

— Ăă, domnul Oppenheimer este la bord ?

Îmi aruncă o privire uimită.

— Nu în avionul acesta, domnule.

Şi trânti uşa.

Unul din salariaţii în uniformă alergă spre mine şi îmi făcu semn să mă îndepărtez. Motoarele se porniră din nou să urle şi avionul începu să ruleze. Am zărit un cap

înfășurat în bandaje care privea în direcția mea prin geamul din față.

Emmie sosi și ea, gâfâind incapabilă să scoată vreun cuvânt.

— Gata. I l-am dat, i-am spus strigând prin uruitul motoarelor. Uite, este acolo, în față.

Figura bandajată rămăsese în continuare întoarsă spre noi în timp ce avionul se îndepărta pe pista de decolare ; o mână se agită, apoi vârtejul de aer ne cuprinse brusc, și ne-am întors.

M-am oprit într-un băruleț din Amersham și am cumpărat două sticle de gin. Știam că n-o să mă hotărăsc niciodată să deschid portbagajul, dacă nu o să iau ceva zdravăn la bord.

În sfârșit, Emmie căzuse-n plasă. Norocul mă ajutase de data asta. Venind spre aeroport, taxiul ei se ciocnise cu altă mașină. Șocul izbiturii îi cam afectase flerul și neîncrederea ei obișnuită. Dar de îndată ce-i trecu emoția că ar fi putut scăpa avionul, a început să mă tot chestioneze. Voia să știe unde se afla Rita. I-am spus că sosisem prea devreme, și că Rita nu mai așteptase. O credeam în stare s-o întrebe despre asta pe d-ra Robinson, așa că i-am spus că pe Sarek îl apucaseră dracii că îl dusesem la aeroport mai devreme cu patruzeci de minute și că îl plantasem acolo.

— Dar am rămas prin preajmă fiindcă voiam să fiu sigur că totul o să fie bine. Nu m-am simțit așa de mândru că am zbârcit-o cu protecția pe care trebuia să i-o asigur.

M-a cercetat din spatele lentilelor groase ale ochelarilor cu o privire ciudată, inchizitorială.

— Te întorci la Londra ?

— Trebuie să găsesc o prietenă la Amersham. Autobuzul de Londra pleacă în câteva minute. Poți să-l iei de acolo.

Îmi mulțumi. Tot timpul, ochii ei mici și miopi nu încetaseră să-mi scruteze chipul.

— Atunci, îți spun adio. Nu cred că o să ne mai revedem.

— Nici eu nu cred asta. O s-o sun pe doamna Sarek mâine-dimineață. Vreau să știu dacă a ajuns cu bine.

— De ce i s-ar întâmpla ceva ?

— Fără nici un motiv anume. Dar dacă mă interesez puțin soarta ei, nu văd de ce asta ar însemna ceva rău. Sarek a fost totuși un tip de treabă cu mine.

— Nu-i făcea nici o plăcere să știe că o plictisești pe soția lui.

— Cred că ți-am spus deja că mă doare-n cot de părerile tale în privința asta.

Și cu asta, m-am cărat. O simțeam că mă urmărește cu privirea. Așa ne-am despărțit. Mă detesta cordial și eu îi plătem cu aceeași monedă. Numai că reușisem s-o păcălesc. Eram sigur de asta, și eram la fel de sigur că puteam s-o amețesc și în continuare.

Când am intrat cu mașina pe alee, casa de la „Patru Vânturi" mi-a apărut goală și sinistră.

Ceasul de la bordul mașinii arăta unsprezece și un sfert. În douăzeci de minute, Rita o să fie la Paris. Peste încă un sfert de oră, avea să mă sune.

M-am oprit în fața ușii de la intrare și am dus în casă cele două sticle de gin. Am dat pe gât o jumătate de pahar, simplu, mi-am aprins o țigară și m-am așezat în fața radiatorului electric. Încă eram cu nervii în batistă și simțeam un gol dezagreabil în capul pieptului. N-aveam de gând să mă ating de cadavru până când nu mă suna ea. Știam că am de făcut o treabă nasoală de tot, și n-aveam chef să mă întrerup ca să răspund la telefon.

Mi-am adus aminte de plicul pe care i-l smulsesem lui Emmie, și m-am întrebat, curios, ce-o fi înăuntru. M-am sculat, l-am luat din buzunarul hainei, și m-am reinstalat lângă radiator.

Plicul conținea o cutie plată din lemn de vreo douăzeci de centimetri ; un fel de penar școlăresc. Am des-

chis-o. Înăuntru se găsea un pumnal ; o miniatură, aproape o jucărie, dar cu vârful aproape la fel de ascuțit ca al unui ac. Mânerul era învelit într-o bucată de piele de căprioară, dar ce m-a frapat cel mai mult, a fost pata brună, foarte vizibilă de pe lamă. Am privit fără să ating nimic, întrebându-mă ce naiba putea să însemne chestia asta.

Apoi am privit în interiorul plicului. Am descoperit o bucată de hârtie pe care am pescuit-o cu vârful degetelor. Era o tăietură dintr-un ziar. Între două coloane de text, am recunoscut fotografia lui Boris Daumier, ținând-o pe Rita pe palma întinsă. Văzusem o poză identică în caseta din șifonier.

Tăietura din ziar se referea la o crimă, victima fiind Boris Daumier. Fusese înjunghiat în apartamentul său din Cairo, după o ceartă cu partenera sa, Rita Kersh ăsta era numele pomenit. Nu exista nici un dubiu că ea ar fi fost criminala. Cel puțin trei persoane din apartamentul vecin o văzuseră cum îl înjunghiase pe Daumier.

Până la apariția ziarului, încă nu fusese arestată, și se credea că cineva o ajutase să-și ia tălpășița.

Așadar, de-aia ținea ea așa de mult să scape de Sarek. Era evident că el o ajutase să fugă, și atâta timp cât ar fi rămas în viață, ea ar fi fost la cheremul lui.

M-am întrebat dacă ea știa și de faptul că Sarek deținea pumnalul. Fără îndoială că-i învelise mânerul pentru a păstra amprentele digitale. Tot gândindu-mă, am ajuns la concluzia că ea nu știa de asta, altminteri n-ar fi îndrăznit niciodată să-i plănuiască moartea.

În sfârșit, acum știam, și aveam și arma crimei. Dacă ea mă avea la mână, o aveam și eu la mână. Echilibrul forțelor fusese stabilit.

Cu zece minute înainte de miezul nopții, telefonul sună.

— Frank ?

— Da. Totul a mers bine ?

— Foarte bine. O să mă întorc la unu și jumătate. Vii să mă iei ?

Mi-am scos batista și mi-am șters gâtul și fața.

— O să fiu acolo.

— Și... Frank... gata ?

— Nu încă. Așteptam să mă suni.

— Bine. Fă-o acum !

— Cum închizi.

— Grăbește-te, Frank.

— Am înțeles.

Am închis, și mi-am aprins o țigară.

Nu mai aveam decât să scap de el, ca să mă liniștesc definitiv. Aproape că nu-mi venea să cred. Am rămas o clipă așezat. Am respirat calm și m-am lăsat în voia alcoolului care-mi urca la cap.

Am mai dat pe gât un pahar — și-apoi încă unul.

— Ai face bine să te oprești aici, am spus cu voce tare. Cu șahul, s-a terminat !

M-am sculat și m-am dus la ușă. Picioarele îmi erau ca de vată și simțeam cum podeaua se clatină sub pașii mei. Eram pe punctul de a ieși când, m-am răzgândit, m-am întors și am mai băut un ultim pahar. De data asta lichidasem sticla. Am simțit o arsură persistentă în zona pieptului. Mi-am aprins o nouă țigară tot uitându-mă prin jur. Nu mai găseam nici o scuză ca să mai lungesc pelteaua, așa că am pornit în direcția hambarului. Știam exact ce trebuia să fac. Printre troacele din hambar se găsea o piatră de tocilă de vreo jumătate de metru în diametru și găurită prin centru.

Nu puteam spera ceva mai potrivit, numai că nu se transporta de una singură. Cred că avea vreo cincizeci de kilograme. A trebuit să folosesc căruciorul ca să ocolesc casa și să ajung în dreptul puțului.

Noaptea era foarte întunecată ; fără lună, și abia câteva stele, ici-colo. Vântul ascuțit care bătea dinspre est îmi dădea părul în ochi și îmi umfla poalele trenciu-

lui, dar nu simţeam frigul. Aveam o sticlă întreagă de gin la bord, iar senzaţiile îmi erau neobişnuit de moi.

Am lăsat piatra sprijinită de peretele puţului, şi am dus căruciorul până în faţa casei, unde lăsasem maşina.

Înainte de a deschide portbagajul, am ascultat, nemişcat, câteva minute. Chiar că trebuia să apleci urechea pentru a constata cât de relativă este liniştea nopţii de la ţară. Un porumbel bătea din aripi într-un copac din apropiere, un câine lătra prin împrejurimi, o găină lovea cu ciocul în uşiţa coteţului, şi un iepure, prins fără îndoială în vreo cursă, chiţăia slab în depărtare.

Mi-ar fi plăcut să-mi petrec tot restul nopţii ascultând, dar m-am scuturat şi am deschis portbagajul.

Era prea întuneric pentru a-l distinge pe Sarek, şi de altminteri nu-mi ardea deloc să-l văd. Mâinile mele pipăiră şi-i întâlniră figura.

Deşi eram aproape pilit, a fost un şoc teribil. Am sărit înapoi, m-am izbit de cărucior, şi m-am prăvălit pe alee. Am rămas o clipă lat la pământ şi am privit spatele maşinii. Operaţiunea se anunţa mai dificilă decât îmi putusem închipui. M-am ridicat cu greutate, ezitând şi am terminat prin a aprinde lanterna pe care o scosesem din buzunar.

L-am apucat de haină şi de vestă, fără să-i privesc figura, încercând să-l scot din portbagaj. Era ţeapăn ca o scândură şi de-abia am reuşit să-l ridic. I-am prins picioarele şi am tras în sus de mi-au trosnit încheieturile. Mi-am dat seama atunci că genunchii i se înţepeniseră de capota portbagajului. Am reuşit să scot de sub el un cric, şi i-am deblocat genunchii dându-i o lovitură zdravănă în pulpe.

În continuare, totul a mers bine. L-am pus în cărucior şi l-am transportat în spatele casei. Ştiam că dacă m-aş fi oprit, n-aş mai fi avut niciodată forţa de a pleca din nou. L-am lăsat lângă puţ şi m-am dus în hambar după sârmă.

Îmi repetam întruna că în curând totul o să se termine, şi din clipa în care Sarek va fi la fund, n-o să mai am de ce mă teme. Asta îmi dădea curajul să continui.

M-am întors la puț cu sârmă și patent. M-am apucat să fac o treabă pe cinste. L-am sprijinit de gura puțului, și l-am înfășurat cu sârmă în jurul mijlocului, al pulpelor și al călcâielor ; capătul celălalt al sârmei l-am legat de piatră. Apoi, i-am dat drumul încetișor înăuntru și am aruncat piatra după el.

CAPITOLUL XVI

Se oprise în afara porților aeroportului și privea în stânga și în dreapta. I-am făcut semn prin portieră ; traversă șoseaua cu un pas rapid. Ținea pe braț pardesiul lui Sarek împăturit cu grijă cu căptușeala în exterior.

— Lasă-mă să urc. Am înghețat.

Așa și era. Avea fața vânătă de frig.

— Ar fi bine să conduci tu. Am băut zdravăn. Nici nu știu cum de-am fost în stare să ajung până aici.

— Totul e în regulă, Frank ?

— Bineînțeles. Îngrașă mormolocii din mormântul său plin de apă.

Se așeză la volan și își desfăcu pardesiul pe picioare.

— Mor de frig. Lumea m-a crezut nebună că țineam haina pe braț.

— N-ai avut nici o problemă ?

— Totul a mers strună. Stewardesa din avion aranjase totul. Nici măcar n-a fost nevoie să arăt pașaportul. Cum mi-a văzut pardesiul, mi-a și făcut semn să trec. Toți îl cunoșteau, bineînțeles. Am intrat în primul hotel și am telefonat. Tot acolo mi-am scos pălăria și pansamentul, le-am băgat în buzunarele hainei pe care am împăturit-o cu căptușeala în exterior, și m-am întors la aeroport. Era o cursă care pleca aproape imediat. Avionul era pe jumătate gol. Mi-am luat bilet și iată-mă !

— Perfect.

— N-am putut să scap de pardesiu. La întoarcere, mi-era frică că o să-l controleze, dar nu s-a întâmplat nimic.

— Dacă ai fi scăpat de el, ai fi avut de ce să-ți dai cu pumnii în cap. În el se află comoara.

N-am vrut să spun asta, dar eram așa de dărâmat, că pur și simplu mi-a scăpat.

— Mi-era așa de frică că nici nu m-am mai gândit la bani.

— Știu. Am trecut și eu prin asta. Dar acum mi-am revenit.

— L-ai controlat, Frank ?

— Să-l controlez ? Nu. Am reușit să-l fac să plonjeze în puț — și n-a fost destul de ușor. Nu era așa de plăcut la vedere.

— Imbecilule ! Banii trebuiau să fie la el, într-o centură.

— Pariez că n-a fost așa. Sunt precis în haină.

— Și dacă nu sunt...

— Dă-mi-o ! O să vezi.

— Așteaptă să ajungem acasă.

— Nu era nimic în buzunare ?

— Da' ce, crezi că se trambala cu diamantele prin buzunare ? Gândește-te, Frank. Ești sigur că este la fundul puțului ?

— Doar dacă nu cumva piatra aia de moară n-o pluti deasupra apei... I-am atârnat-o de picioare.

— Trebuia să-l controlezi.

— Măcar s-o fi făcut.

Rulam de-a lungul lui Chesham High Street.

— Ce s-a întâmplat cu Emmie ? Ce voia ?

— Venise să-și ia adio de la el. Am tras o spaimă. Dar am avut baftă. Taxiul ei se ciocnise cu o mașină și era un pic sonată. Altminteri ar fi găsit ea mijlocul să ajungă la timp, numai că aș fi... aș fi...

— A fost o nebunie să-l omori, Frank. De ce ai făcut-o ?

— N-am suportat ideea de a vedea cum toți banii ăia se duc pe apă sâmbetei. Voiam să-i umflu pardesiul și s-o întind.

— Și cu mine ?

— Mă gândisem și la asta. Aveam intenția de a-ți da partea ta pe urmă.

Am privit-o cu colțul ochiului. Se uita drept în față, cu capul drept și buzele strânse.

— E bine de știut. Frank.

— Vorbesc serios.

A urmat o tăcere lungă, apoi m-a întrebat.

— Frank, ce ți-a dat Emmie ?

Aveam răspunsul pregătit.

— Nu mi-a dat nimic. Trebuia să-i dea niște hârtii. I le-am luat și am alergat ca' s-o împiedic să te vadă, Nu i le puteam da stewardesei. Ar fi venit să ți le dea și te-ar fi recunoscut. Așa că am întrebat-o dacă aș putea vorbi cu un călător al cărui nume l-am scos din burtă. Emmie nu s-a prins de nimic.

— Și ce era cu hârtiile alea ?

— Niște dosare. Cu liste de nume și adrese. Din momentul în care am fost sigur că nu-i vorba despre bani, le-am aruncat în puț.

— Înțeleg.

Tare aș fi vrut să știu dacă mă credea sau nu.

— Frank ?

— Da ?

— Sunt fericită că a murit.

— Te cred.

— Îmi pare rău că ne-am certat.

— Să nu mai vorbim de asta.

— Te-am ajutat, nu-i așa ? Dacă n-aș fi avut ideea asta, dacă nu i-aș fi luat locul...

— Știu. N-are rost să-mi mai spui.

— Ai fi făcut același lucru pentru mine, Frank ?

M-am gândit la pumnal.

— Și încă-cum !

— Ușor de zis, nu-i așa, Frank ?

Pendula de deasupra șemineului arăta trei fără un sfert. Rita trase perdelele și aprinse lampa de pe masă.

Haina era întinsă pe canapea.

— Așa. Acum să examinăm un pic marfa.

M-am plantat în picioare lângă ea, în timp ce începu să cerceteze pardesiul. Mâinile i se opriră brusc în dreptul buzunarului interior.

— E ceva, Frank.

Am dat-o de-o parte. În grosimea materialului, se simţea ceva suplu.

— Dă-mi o lamă de bărbierit.

— Ia-o singur.

Nici unul dintre noi nu l-ar fi lăsat pe celălalt singur cu haina, nici pentru un imperiu. Mi-am scos briceagul şi am tăiat stofa.

— Bancnote de cinci lire !

Le-am întins pe masă. O sută de bancnote, noi-nouţe.

— Nu-mi place asta. Prea sunt noi.

— Dacă nu le vrei, o să mă mulţumesc eu cu ele. Mie îmi plac, am spus, rânjind. Să vedem mai departe. Pe mine pietrele mă interesează.

Ne-am pierdut o jumătate de oră, dar n-am mai găsit nimic altceva.

— Încet, încet, nu te enerva. Să începem metodic, de data asta.

Aşezaţi unul lângă celălalt pe canapea, cu pardesiul pe genunchi, l-am studiat centimetru cu centimetru, pipăindu-i toate cusăturile şi dublurile.

Tot nimic. Ne-am privit.

— Ajunge. M-am săturat să mă joc de-a baba-oarba. Ai face mai bine să dai cărţile pe faţă, Rita.

— Ce vrei să spui ?

— Înţelegi foarte bine. Doar nu-ţi închipui că o să mă duci cu preşu' ? Ai avut boarfa asta la tine timp de şase ore. Să nu-mi spui că n-ai cotrobăit-o. Şi cum averea nu-i în ea, înseamnă că ai găsit-o deja. Aşa că, scoate-o la iveală !

Figura i se convulsionă de furie.

— Adică ce, vrei să mă faci să cred că nu l-ai buzunărit ? Secătură ce eşti ! Tu ai tot ! Bineînţeles ! Ai găsit ce era, nu-i aşa ? Numai că n-o să mă duci aşa de uşor...

— Dă-mi-i imediat, Rita sau ţi-i iau cu forţa !

Aruncă haina şi se ridică în picioare. Am făcut şi eu la fel.

— Nu fă figuri, dă-mi-i !

— Nu-i am.

Se întoarse cu un aer neglijent şi îşi luă poşeta. Am prins-o de încheietura mâinii şi i-am răsucit-o la spate, smulgându-i poşeta, pe care, cu o lovitură de picior, am trimis-o sub masă.

Timp de un minut sau două, ne-am bătut ca nişte fiare. Deşi era puternică, nu era de talia mea, aşa că am reuşit s-o imobilizez la podea, ţintuind-o acolo cu genunchiul.

— Ai de gând să mă laşi să te controlez, sau trebuie să te pocnesc cu capul de duşumea ?

— În regulă. Controlează-mă, dacă ţii neapărat.

Am dezbrăcat-o, şi i-am pipăit cu grijă fiecare articol de îmbrăcăminte mai înainte de a i le înapoia, dar n-am găsit nici urmă de diamante. I-am golit poşeta, am băgat în buzunar pistolul, şi am aruncat poşeta pe jos.

Începusem să cred că nici nu existau diamante.

Se îmbrăcă, palidă, cu ochii lucind de furie.

— Şi de unde să ştiu că nu le ai tu ?

— Pentru că n-aş mai fi fost aici, dacă le-aş fi avut. M-aş fi cărat deja, cu ele cu tot, te-ai prins ? Foloseşte un pic chestia aia care-ţi serveşte drept cap.

Îşi puse puloverul, îşi trecu mâna prin părul zburlit, şi se aşeză pe canapea. Începu încă o dată să scotocească prin pardesiu, de data asta cu degete tremurânde.

— Îţi pierzi vremea. Mărturiseşte că tu ai scornit toată povestea asta cu diamantele. Voiai să scapi de el, asta-i tot. Şi să-ţi intre bine în cap că ştiu exact de ce ţineai atât la asta.

Ridică ochii.

— Ce vrei să spui ?

— Treaba mea. Te-ai folosit de mine ca să-l lichidezi. Numai că n-a avut niciodată diamante. Mi-ai întins momeala şi eu am muşcat din ea.

— Eşti beat, Frank.

— Nu în asemenea hal.

— Baţi câmpii ! Ştiu că avea diamantele. Le-am văzut.

— Nu sunt obligat să te cred.

Luă teancul de bancnote de cinci lire.

— Foarte bine. Cum vrei. Ia-i şi întinde-o.

— Unde vrei să ajungi ?

— Ia banii ăştia şi să tragem linie. O să găsesc singură diamantele, chiar de-ar fi să-l scot din puţ cu mâna mea, şi când o să le am, n-o să le mai las.

Am privit-o fix.

— Ce tot spui acolo, pentru numele lui Dumnezeu ?

— Ia banii, şterge-o, şi să nu te mai văd.

— Şi tu, o să ţii pentru tine diamantele dacă o să le găseşti, aşa-i ?

— Zici că nu există. Atunci să zicem că îţi cumpăr partea ta ipotetică de diamante cu partea mea reală din bani ăştia. Îmi asum riscul ăsta.

Am înşfăcat sticla de gin şi mi-am turnat un pahar plin ochi.

— Crezi că o să-mi risc pielea pentru cinci sute de lire ?

— Dacă nu există diamantele, aşa cum pretinzi tu, atunci, deja ţi-ai riscat pielea pentru cinci sute de lire.

I-am luat banii din mână, am numărat cincizeci de bancnote, şi i le-am întins.

— Asta-i partea ta. Nu mişc un deget până nu sunt sigur că diamantele nu sunt ascunse aici. N-o să mă păcăleşti tu cu diamantele tale — nici tu, nici altcineva.

— Nu vreau banii, Frank. (Surâse, un surâs care ar fi trimis în iad şi un sfânt). Mi-ai spus că voiai banii şi pe mine, nu-i aşa, Frank ? Bine ? Uite banii. (Făcu un pas spre mine. Şi uite-mă şi pe mine.

Când m-am trezit, plecase de lângă mine, dar am auzit-o învârtindu-se pe jos. Fredona ceva. Capul începu să-mi bubuie, iar gura mi-era la fel de proaspătă ca fundul coliviei unui papagal. O făcusem lată, aseară.

M-am uitat la ceas. Nouă şi un sfert. Razele strălucitoare ale soarelui de iarnă se strecurau printre perdele şi îmi mângâiau pleoapele. M-am întors pe-o parte, năucit de loviturile de ciocan care-mi demolau capul.

După câtva timp, intră cu o tavă în mână.

— Ia uite, te-ai trezit ?

— Am capul cât o baniță.

— Ai tras ceva la măsea aseară, Frank.

— Nu zic nu. Ce mi-ai adus... cafea ?

— Fierbinte și foarte tare. Trebuie să mă ocup de păsări. E târziu. Frank.

Lăsă tava pe noptieră.

— După ce termini, vino încoa'. Avem de discutat o grămadă de lucruri.

— Bine. Vrei o țigară ?

— Pachetul e pe toaletă.

Mi l-a adus.

— Serviciu ultra-rapid.

Zâmbi —, un zâmbet fugar, neînsemnat, care nu exprima nimic precis.

— Când un bărbat mi-a intrat în sânge, mă ocup de el.

M-am întrebat dacă și lui Boris i-a servit gogoși de-astea umflate. Însă, neîndoielnic, ea i-a pus capăt suferințelor.

După ce plecă, am băut două cești de cafea. Capul începu să mă mai lase, și am început să pot gândi.

Acum, că Sarek zăcea pe vecie în fundul puțului, începusem și eu să respir din nou. Uciderea lui nu mă mai impresiona mai mult decât o crimă oarecare dintr-un film cu gangsteri. Nu mai exista pentru mine. Eram sigur că nimeni nu-l va căuta acolo unde era. Chiar dacă poliția ar fi avut bănuieli, exista o probă a plecării lui la Paris, și la Paris trebuiau să încerce să-l găsească, și niciodată în fundul puțului. Mai trebuia însă s-o mai iau și pe Emmie încă în calcul, dar, în privința asta, eram liniștit. Dacă îmi urmam planul, nu se putea îndoi de nimic. Ce mă muncea, erau diamantele. Fuseseră în pardesiu și le găsise ea ? Mă cam îndoiam. Examinasem îndeaproape cusăturile și erau intacte. Sarek n-ar fi îndrăznit să le ducă în buzunar. Le ascunsese într-o centură legată pe piele ? La fel de improbabil. N-avea cum să știe ce s-ar fi întâmplat la vamă. Călătorea întruna și așa ar fi riscat ca într-o bună zi să fie controlat. Și totuși, nu putea să plece din țară fără să le aibă cu el. Aveam senzația că în cele din urmă, trebuia să-l

pescuiesc şi să-l scot la suprafaţă, iar gândul ăsta mă făcu să mă treacă o sudoare rece. Dar cum naiba să ştiu altfel dacă diamantele erau asupra lui sau nu ? M-am înjurat de toţi sfinţii că fusesem atât de cretin şi nu-l verificasem înainte de a-l expedia în fundul puţului. Cum să-l scot de la treizeci de metri adâncime ? În perspectivă, se anunţa o treabă infernală.

Aşa că nu m-a deranjat deloc când am văzut-o pe Rita schimbându-mi gândurile.

— Aşează-te şi ascultă-mă ! Nu trebuie să uităm de Emmie.

Se aşeză pe marginea patului şi îşi fixă asupra mea ochii de smarald.

— Du-te la Londra în dimineaţa asta. Arată-i scrisoarea şi fotografia... Spune-i că ai găsit fotografia în spatele scrinului şi scrisoarea în coşul de hârtii. Trebuie s-o convingi, nu uita, Rita. Este esenţial. Încearcă să afli dacă avea ceva investiţii. Dacă este suficient de dezumflată, poate înghite găluşca. Poate chiar să-ţi dea vreun pont despre diamante.

— Contează pe mine, Frank.

Am privit-o plecând cu maşina, ca să prindă trenul de zece cincizeci şi trei pentru Londra.

De îndată ce zgomotul motorului se stinse în depărtare, m-am repezit asupra pardesiului. Am desfăcut cu o lamă de bărbierit toate cusăturile, am smuls în întregime căptuşeala. Am descusut clapele buzunarelor, umplutura umerilor şi am tăiat reverele. În zădar. Nu existau nici diamante, nici bani, nu exista nimic ascuns în blestemata asta de boarfă.

M-am aşezat, privind fix pardesiul. Planul meu de a pleca în America împreună cu Netta părea la fel de îndepărtat şi de imaterial ca şi zăpezile din iarna trecută. L-am lichidat pe Sarek pentru nimic, sau pentrú o nimica toată. L-am omorât pentru două sute cincizeci de lire... sau cinci sute, dacă intenţionam s-o păstrez pe Rita. Numai că n-aveam nici un chef. Netta mă interesa, Netta, viaţa adevărată şi America. Dacă acum mâinile mele ar fi fost înfipte în gâtul lui Sarek, eram sigur că nu l-aş mai fi omorât cu atâta uşurinţă.

Am făcut din resturile pardesiului un balot, l-am dus în hambar, l-am legat cu sârmă de mânerul unui ciocan de fierărie, și m-am dus să-l arunc în puț.

Balotul se scufundă rapid, abia ridicând luciul apei întunecate. Broasca trebuia să fie pe undeva, ascunsă prin umbră. Mușchiul de pe zid oscilă imperceptibil.

Îmi trecu prin minte o idee că fără îndoială n-o să fie supărat când o să vadă că și-a recuperat pardesiul. Probabil că se simțea destul de singur în fundul găurii aleia.

Rita sosi un pic după ora patru.

Cum am auzit mașina, m-am și repezit să deschid bariera. Avea o figură închisă, tensionată care nu prevestea nimic bun.

— Ce s-a întâmplat ?

— Nu știu. Hai să intrăm, o să-ți spun.

Am intrat în casă și am închis ușa.

— A mușcat ?

— Cred că da.

— Nu ți-am spus că trebuia s-o aiurești în așa hal, încât să fii absolut sigură ?

— Frank, îi merge mintea. După cum mă privea...

— Știu. Nu te mai obosi. N-ar crede-o nici pe maică-sa. Hai, dă-i drumu', ce s-a întâmplat ?

— Frank, mi-am jucat bine rolul. Sunt sigură. Am și plâns ! I-am dat scrisoarea și fotografia. S-a albit. Era groaznic s-o vezi.

— A crezut, da sau nu ?

— Nu imediat. N-a spus nimic. Dar după ce a trecut de primul șoc, a crezut că mințeam precis. I-am spus atunci să sune la hotelul unde trăsese.

— Și a sunat ?

— Da. I s-a spus că era așteptat, dar încă nu sosise. Atunci mi s-a părut că a început să creadă. L-am înjurat și de mamă. I-am spus că nu aveam nici un ban, că-i sacrificasem cei mai frumoși ani ai vieții mele...

— Puțin îmi pasă ce i-ai spus. Ce ți-a răspuns ?

— Tocmai asta mă sâcâie, Frank. N-a spus nimic. A rămas așezată, ca o scroafă, uitându-se pe fereastră. M-a lăsat să mă lamentez, dar n-a deschis gura..

— Şi atunci ?

— Am întrebat-o dacă i-a lăsat ceva bani. Mi-a spus că nu. Am întrebat-o atunci ce-o să fac eu. A zâmbit răutăcios şi mi-a răspuns : „Să aşteptăm niţel. S-ar putea să avem veşti." I-am spus că n-o să dea niciodată vreun semn de viaţă. Replica ei : „Poate", şi am avut impresia că eram sigură că el o să ia legătura rapid cu ea. Ai ghicit-o, Frank. Nu admite că el se poate dispensa de ea. Acum, o să aştepte. Dar după un timp, o să facă valuri. Poţi să fii sigur de asta. Iar noi trebuie să aşteptăm, Frank.

— Doar nu crezi că a bănuit ceva ?

— În nici un caz. E convinsă că m-a părăsit, dar nu poate să creadă că a lăsat-o baltă, tocmai pe ea.

— Nu-ţi fă probleme, Rita, o să se răzgândească !

CAPITOLUL XVII

A trecut o săptămână. Niciodată nu mi s-a părut zilele așa de lungi. În cea mai mare parte a timpului a plouat, și un vânt dezlănțuit dinspre vest a șuierat în permanență în jurul casei. Nu prea era mare lucru de făcut decât să stai în fața focului, să asculți radioul și să aștepți.

Rita îmi ceruse să răscolesc pământul din hambar, dar refuzasem. Eram sigur că diamantele nu se găsesc acolo. Mă pisase să-l scot pe Sarek din puț, dar am refuzat și asta. Ideea de a-l pescui de la adâncimea aia, sub o asemenea ploaie, pur și simplu mă îngheța.

Acum, totul depindea de Emmie. Eram sigur că o să vorbească de îndată ce se va simți într-adevăr abandonată. Ea știa totul în legătură cu diamantele — admițând că existau — și era la curent dacă Sarek plecase sau nu cu ele. Așa că, așteptam. Rita era departe de a fi o companie ideală. Era nervoasă și avea un caracter execrabil. Începusem să ne înțelegem cam cum se înțelege câinele cu pisica, un câine și o pisică din ăia, care nu se pot suferi. Ne arătam colții de dimineață până seara, și în anumite zile, nu schimbăm nici o vorbă.

Nu îndrăzneam să mă hotărăsc să ies. Dacă Emmie ar fi aflat că trăiesc cu Rita, tot planul nostru s-ar fi dus pe apa sâmbetei. De fiecare dată cum auzeam zgomotul unei mașini sau pași pe alee, mă și năpusteam la etaj. După săptămâna asta de așteptare, ajunsesem să mă

satur până-n gât. Şi ca tacâmul să fie complet, am rămas şi fără bani. Ne puseserăm de acord să nu cheltuim din bancnotele de cinci lire până când nu eram siguri că Emmie nu păstrase lista cu seriile lor. S-ar fi putut ca ea să şi flecărit deja la poliţie că Sarek dispăruse. Dacă am fi pus bancnotele în circulaţie, şi ar fi fost depistate, atunci piesa s-ar fi terminat.

Ritei îi mai rămăseseră şase lire, şi eu le aveam pe cele douăzeci pe care Sarek era gata să mi le dea, şi pe care le găsisem în valiza lui. Dar amândoi trăgeam zdravăn la măsea şi banii se topeau rapid. La sfârşitul celei de-a opta zi, ne mai rămăseseră doar două lire. Mă săturasem să mă ascund, mă săturasem de Rita, şi, în plus, mă săturasem de mine.

Am aşteptat să terminăm masa, şi am anunţat-o brusc :

— Mâine plec la Londra.

Tocmai îşi aprindea o ţigară, şi i-am văzut flacăra chibritului cum tremura, de parcă cineva îi scutura braţul.

— De ce ?

— Trebuie să fac rost de bani. În două zile o să fim lefteri.

— Şi cum ai de gând să faci ?

— O cunoştinţă îmi datorează cincizeci de lire. Mă duc să-l caut.

Nu-şi ascunse neîncrederea.

— O să te întorci seara, bineînţeles.

— Sper. Dacă n-o să-l găsesc, s-ar putea să mai întârzii. În orice caz, o să telefonez.

— Frank...

— Ce mai este ?

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus... Dacă mă înşeli...

— Oh ! Termină ! Ce te-a apucat ? Doar n-o să-ţi închipui că mă duc la curve ?

— Nu te sfătuiesc.

— Oh ! La dracu' ! Mă sâcâi de nu se poate. Şi hăndrălăul tău ? Boris ? Ce s-a întâmplat cu el, de fapt ?

— De ce mă întrebi asta ?

— Doar ca să mă asigur că nu dă târcoale prin împrejurimi. Tu îţi închipui că în permanenţă ascund în mânecă vreo gagică, de ce să nu-mi închipui şi eu că-l ascunzi şi tu pe dragul tău de Boris într-o mânecă ?

— A murit, îmi declară ea, fără să mă privească.

— Bănuiesc că n-am decât să te cred pe cuvânt.

— A murit la Cairo, acum şase sau şapte ani.

— Ce-a păţit ? L-ai otrăvit ?

— Ce vrei să spui ?

Îmi lansă o privire neliniştită. Am zâmbit.

— Glumeam. Acum să nu-mi spui că l-ai otrăvit de-adevăratelea.

— Nu spune tâmpenii !

— Bine... Bine... Nu mai face figura asta de Lady Macbeth.

— Oh ! Taci.

Să mergi pe jos, coborând de-a lungul lui Picadilly ; să te zgâieşti la vitrinele de lux ; să admiri gagicile de lux în hainele lor de blană ; să respiri din nou mirosul gazelor de eşapament, să auzi zgomotul circulaţiei ; ce senzaţii minunate, după atmosfera calmă şi periculoasă de la „Patru Vânturi."

Am intrat într-un bar din Jermyn Street, şi m-am tratat cu trei whisky-uri duble, în timp ce am citit ediţia de prânz din „Standard."

Aveam timp berechet şi intenţionam să profit din plin. Numai că aveam nevoie de ceva marafeţi. Ieşind din bar, aveam doar o bancnotă de zece şilingi pe sufletul meu.

Apartamentul Nettei din Lannx Street, se afla deasupra prăvălioarei unui anticar. Am ajuns acolo fix la douăsprezece şi jumătate. Am aşteptat ceva la uşă. Apoi Netta mi-a deschis. Era îmbrăcată într-un pulover bleu deschis şi o fustă neagră. Părul blond şi buclat îi era legat la ceafă cu o panglică bleu. Era la fel de tentantă ca o cover-girl.

— D-ra Netta Garsten locuieşte cumva aici ?

— Frankie ! Oh ! Frankie, iubitule !

— Ei, ce mai faci, micuţo ?

— Oh ! Intră odată, Frankie. Te-am aşteptat întruna. De ce nu mi-ai scris sau telefonat, sau nu mi-ai dat un semn de viaţă oarecare ?

Se agăţă de braţul meu ca şi cum s-ar fi temut că o să plec, şi mă târî în sufragerie.

— Am fost teribil de ocupat. Am vrut să-ţi scriu dar mă ştii... Ce mai, iată-mă. Şi dacă eşti şi dulcică, o să dorm la noapte aici.

— Întotdeauna sunt dulce, Frankie.

M-am aşezat. Mi s-a instalat pe genunchi, mi-a înlănţuit gâtul cu braţul, şi şi-a lipit obrazul de al meu. Am început să-i mângâi încetişor genunchiul prin ciorapul de mătase. Ştiam că-i place asta, la fel de mult ca şi mie.

— Ce-ai făcut tot timpul ăsta, Frankie ?

N-aveam de gând să-i povestesc că omorâsem un bărbat, şi că-l aruncasem la fundul unui puţ. Efectul ar fi fost dezastruos.

— Nu mai am slujba aia, Netta.

— Oh ! Frankie...

— Nu trebuie să te necăjeşti. Se mai întâmplă chestii de-astea. Sarek a plecat la Paris. Nu mai are nevoie de bodyguard, aşa că deocamdată îmi cam fluieră vântul prin buzunare.

— Şi afacerea despre care mi-ai vorbit, Frankie... n-a mers ?

— Nu, încă nu. Dar a rămas valabilă, Sarek trebuie s-o încheie la Paris. Cum o să fie totul gata, o să-mi iau partea. Trebuie numai să aştept.

Ochii ei mari şi albaştri se fixară asupra mea, uimiţi.

— Şi ce, te încrezi în el, Frankie ? N-o să te tragă pe sfoară ?

— Nici vorbă. El a avut ideea să mă bage în afacere. E vorba de cel mult o lună. După care, o să ne luăm zborul.

— Chiar vrei să mă iei cu tine ?

— Sigur că da. Să nu crezi că totul o să fie ca pe roze, cum am crezut, dar poţi să fii liniştită, o să plecăm.

— Frankie...

— Ce-i micuţo ?

— O să rămâi aici până o să se termine afacerea aia ?

— Tare aş vrea, dar s-au bulucit treburile. Am ceva de făcut la Manchester, din care aş putea câştiga din gros. Trebuie să plec mâine.

— Ce anume, Frank ?

— O chestie provizorie. N-o să înţelegi. Afaceri, ce mai.

— Frank, ai aerul îngrijorat. Nu-mi place asta.

— Nu sunt deloc îngrijorat... Ba da, de fapt, sunt, Netta. Mă cam jenez să-ţi spun asta, dar ai fi dulce dacă mi-ai împrumuta nişte bani.

Se ridică în picioare şi mă privi drept în faţă.

— Păi iubitule, bineînţeles. Ştii bine că nu trebuie decât să-mi ceri. Ori de câte ori am vrut să te ajut, m-ai refuzat întotdeauna.

— Acum chiar că sunt lefter, dar asta n-o să dureze. O să ţi-i dau la sfârşitul lunii, Netta.

— Cât vrei, iubitule ? Zece lire ? Cred că am o bancnotă de zece lire în poşetă.

— Să fiu sincer, mi-ar trebui mai mult. Cincizeci de lire te-ar ruina, ce zici ?

Luă un aer surprins.

— Trebuie să-i scot de la bancă.

— Dar îţi poţi permite asta, nu ?

Am încercat să fiu glumeţ, dar nu m-am simţit deloc mândru de mine.

— Sau nu poţi să scoţi atâţia bani dintr-o dată ?

— Ba da, Frankie. Nu-i nici o problemă.

— Dacă poţi, aş vrea să-i am cât mai repede.

Mi se ridică de pe genunchi.

— Hai acum la bancă, Frankie. Pe urmă o să luăm masa în oraş, după care o să ne întoarcem aici. Ce zici ?

— Perfect. Diseară am putea să mergem şi la cinema.

Se aşeză ca să completeze cecul.

— Frankie...

— Da...

— Nu mi-ai vorbit niciodată de ea. Cum arată doamna Sarek ?

I-am privit perplex capul blond. Părea foarte absorbită de completarea ceculuí, dar nu mă păcălea ea pe mine. Nu încetase să se gândească la soţia lui Sarek chiar de când îmi începusem slujba.

— E foarte corectă. Pare să fie soţia ideală pentru Sarek.

— E drăguţă, Frank ?

— Probabil că a fost... acum vreo douăzeci de ani. Habar n-am.

— Oh ! Atunci e în vârstă ?

— E în floarea vârstei, micuţo ; cincizeci de anişori bătuţi pe muche, şi o gropiţă în bărbie cu trei perişori drăgălaşi ca nişte paratrăsnete. E o şahistă de prima mână, şi îi place să discute filosofie. Sarek are aerul că o apreciază.

Uscă cecul cu o sugativă şi ridică ochii spre mine.

Am luat cu delicateţe cecul de pe masă şi l-am îndoit cu grijă.

— Hai să mâncăm.

După ce am ieşit de la cinema, am intrat într-un bar din Charing Cross Road şi am băut o bere. Încep întotdeauna cu o bere când se anunţă în perspectivă o noapte agitată. De la bere la gin, apoi whisky, şi iar la bere.

Ne-am mutat în continuare în alt băruleţ din Cambridge Circus şi am luat câte un gin.

— Ai mai văzut-o, din când în când, pe secretara lui, cum o chema... d-ra Pearl ?

Nu mă aşteptam la întrebarea asta. Uitasem deja de Emmie. Nici măcar nu mă mai gândeam la Sarek, şi remarca asta, neaşteptată, a făcut ca amândoi să-mi revină în memorie şi să-mi strice tot cheful.

— Ascultă, micuţo. Nu vrei să schimbi placa ? Să nu-ţi închipui că eşti şmecheră. Nici pomeneală de aşa ceva. Gândeşti ca o cizmă, şi asta mă enervează la culme. Ce mai tura-vura, vrei să-mi scoţi ochii fiindcă eşti geloasă pe d-ra Pearl şi pe bătătâia de nevastă a lui Sarek. Poţi s-o laşi baltă. Ele amândouă nu mă interesează mai mult decât motanul ăla de-acolo ; şi, chiar poate mai puţin.

— Scuză-mă, Frankie. Voiam doar să spun ceva, zău așa.

— Ei bine ! Dacă atât ai găsit să scoți pe gură, atunci păstreaz-o pentru tine.

Mi-au trebuit trei rânduri de gin ca să-mi recapăt buna dispoziție, dar de fiecare dată când ne opream din băut pentru a schimba localul, mă trezeam că Sarek mă urmărea în continuare.

— Frankie, nu mâncăm nimic ? Mor de foame.

— Iată o idee bună. Unde mergem ?

— Știu eu o bombă, la capătul lui Athens Street. Sunt prietenă cu patronul de-acolo.

— Vrei să spui că o să ne dea niște chestii care nu sunt pe lista de bucate ?

— Bineînțeles. O să ne dea niște fripturi a-ntâia.

Nu mințise. Ne-am îndopat cu niște fripturi formidabile. N-am mai băgat așa ceva în mine de dinainte de război. Am mai luat și niște stridii și un Bordeaux vechi de când lumea.

Mă simțeam în plină formă. Netta se distra la nebunie. Își tot socotea ce avea să-și cumpere pentru trusoul ei și își făcea planuri pentru sejurul nostru la New York.

Nu auzeam un cuvânt din tot ce spunea. Înțepenisem pe scaun, cu o bucată de friptură în vârful furculiței, la jumătatea drumului către gură. Un fior îmi străbătu șira spinării. Emmie Pearl tocmai intra. Arbora în continuare pana aia de fazan veștejită și mantoul ei de iepure. Era însoțită de un mărunțel dolofan în haină neagră și pantaloni cu dungi. Avea aceeași conformație ca și Emmie și îi semăna ca un frate, dar mai urâțel. Putea să fi fost chiar frate-său. Nu putea fi decât el. Cine altcineva ar fi acceptat să iasă cu ea ?

— Ce ai, Frankie ?

— Nimic.

— Ești de-a dreptul verde.

— Gura !

Emmie și frate-său se instalară la o masă, cam la vreo cincisprezece metri de noi. Le-am întors spatele, dar îi vedeam în oglindă. Netta se afla cu fața la ei.

— Frankie, iubitule...

— Vrei să mă lași în pace ? Imi vine să leșin. Asta o să se și întâmple dacă o să continui să mă bârâi în loc să stai potolită.

— Bea un coniac, Frankie.

— Oh ! Pentru Dumnezeu, tacă-ți gura !

Emmie privea în jur, în timp ce fratele ei făcea comanda. Se întoarse spre noi, îi aruncă o privire Nettei, apoi ochii i se opriră asupra unei alte femei de la o masă învecinată cu a noastră. Începusem să sper că nu o remarcase pe Netta, când, privirea îi reveni brusc înapoi. Pe fața ei adipoasă se întipări o expresie de surpriză totală. Am simțit cum un pârâiaș de sudoare îmi curgea de-a lungul tâmplei. Dacă o recunoștea pe Netta, fata din fotografie, fata cu care Sarek era bănuit că o întinsese, atunci o băgasem pe mânecă.

Netta înhățată de mânecă un chelner care trecu pe lângă noi.

— Un coniac mare, vă rog, și repede de tot.

— Nu vreau.

— Dar iubitule, arăți groaznic.

Cred că chelnerul era de aceeași părere, întrucât reveni aproape imediat cu coniacul cerut. L-am dat pe gât dintr-o înghițitură. Am avut impresia că beau apă.

— Hai să plecăm de-aici !

Știam că era periculos să ne mișcăm, dar mi-era o frică cumplită ca nu cumva Emmie să mă zărească și să vină la masa noastră.

Tocmai începuse să mănânce. Își păstrase aerul surprins, dar părea că se concentrează asupra farfuriei.

— Chelner, nota !

— E ceva ce nu e în regulă, domnule ?

— Nu, dar nu mă simt prea bine.

Mi-a făcut nota și am plătit.

Nu trebuia neapărat să trec prin fața lui Emmie. Masa ei era în spate. N-aveam decât să mă ridic și să plec. Am luat-o pe Netta de braț, și am ajuns la ușă, dar am avut senzația certă că am fost remarcat. Mă frigea pe mațe să mă uit în spate, dar n-am îndrăznit.

Fusesem într-o dungă să ies cu Netta — şi încă şi mai şi, să mă folosesc de fotografia ei. Era aşa de atrăgătoare, că putea fi recunoscută oriunde.

Cum am ajuns afară, în întuneric, am fost cuprins de o asemenea panică, încât aproape că mi s-a făcut rău.

— Frankie, în fond şi la urma urmelor, ce ai ?

— Vrei să mă laşi în pace, da sau nu ?

Tocmai mă gândeam că lumea cade în plasă exact aşa, făcând o prostie de genul ăsta. Dar poate că Emmie n-a recunoscut-o pe Netta ! Am încercat să-mi amintesc fotografia. Netta era goală puşcă şi părul îi cădea pe umeri. Tot timpul şi-l petrecea schimbându-şi coafura. În seara asta, purta o tocă din castor, iar părul îi era ridicat de la ceafă. Poate că temerile mele erau total gratuite.

Un taxi se apropie şi Netta îi făcu semn. A fost obligată să mă ajute să urc înăuntru. Şoferul nu se mişcă din locul său. Privea drept în faţă, pe strada întunecată, şi nu scotea o vorbă. Avea aerul că ne dispreţuieşte.

Pentru prima oară de când s-a întâmplat nenorocirea, l-am visat pe Sarek. Jucam şah, lângă puţ, sub un clar de lună. Tabla de şah se afla între noi, pe capacul metalic al puţului. Era îmbrăcat în pardesiul său infernal, care şiroia de apă, dar el nu părea să-şi dea seama de asta. Figura îi era acoperită de un bandaj, şi arăta oribil sub lumina palidă a lunii.

Conduceam de departe : îi luasem o tură, un nebun şi regina. Nu mai aveam de făcut decât o mişcare pentru a-i da şah-mat, dar tocmai înainte de a întinde mâna, răsună o lovitură în capacul de pe gura puţului.

— Nu-i da atenţie, spuse Sarek. E broasca. Vrea să iasă.

Loviturile deveniră din ce în ce mai puternice, până când piesele de şah începură să ţopăie pe tablă. Am simţit cum capacul se ridică uşor, după care a căzut cu zgomot, pentru ca apoi să se ridice din nou, şi dintr-o dată mi-am pierdut echilibrul şi, terorizat, am început să strig :

— N-o lăsaţi să iasă ! N-o lăsaţi să iasă !

M-am regăsit în pat, ascultându-mi inima care bătea să-mi spargă pieptul, și având încă urechile pline de propriile mele strigăte. Lumina se aprinse și Netta mă luă de braț.

— Frankie, iubitule ! Oh ! Frankie, ce ai ?

Am căzut înapoi pe pernă, șiroind de sudoare.

— Am visat... un coșmar... Stinge lumina ! Nu trebuia să beau berea aia.

— N-ai nevoie de nimic ?

— Stinge-o odată !

Mă ascultă și mă luă în brațe. Mi-era bine s-o simt alături de mine.

— Păreai așa de înspăimântat, Frankie... Ești sigur că n-ai probleme ?

— Doar ți-am spus că visam.

— Dormi, iubitule. În brațele mele, n-o să mai visezi.

Dar n-am închis ochii. Mi-era prea frică să nu adorm.

CAPITOLUL XVIII

Am urcat încet cele trei etaje, oprindu-mă de mai multe ori ca să-mi recapăt suflul. În dimineaţa asta gâfâiam uşor, iar inima îmi era într-o stare de plâns.

Ştiam că nu trebuia să mă duc s-o văd. Ştiam că fac o greşeală cumplită, dar crima atrage indiscutabil după sine gafe de genul ăsta. Făcusem deja câteva, una în plus sau în minus, nu mai conta.

De altfel, eram obligat s-o văd. Trebuia să ştiu dacă o recunoscuse pe Netta. N-aş fi ajuns să dorm şi să mă debarasez de teroarea care-mi mânca ficaţii, decât dacă mă lămuream de chestia asta. Mă hotărâsem ce să fac ; dacă se arăta cât de cât bănuitoare, era limpede ca lumina zilei că o recunoscuse pe Netta, aşa că trăgeam linie. O ştergeam cu Netta şi cu banii pe care-i avea. Şi mai înainte ca Emmie să anunţe poliţia, am fi fost departe. Cel puţin, aşa mă gândeam eu.

Mergând de-a lungul culoarului, n-am mai auzit maşina de scris. M-am întrebat dacă o fi acolo. În spatele geamului ăla mat, ascultând zgomotul circulaţiei din stradă şi al avioanelor de deasupra oraşului, tot aşteptând un telefon de la Sarek.

Am pus mâna pe clanţă, am apăsat, şi am împins uşa.

Era acolo, aşezată lângă radiatorul electric, cu ochii aţintiţi pe fereastră. Era îmbrăcată în mantoul de iepure, iar picioarele ei minuscule se bâţâiau la câţiva centimetri de sol.

Biroul jalnic şi prăfui era gol. Maşina de scris dormea în husa ei. Firma „Entreprises Modernes" se afla într-un

punct mort. Fără activitate, fără scrisori de scris, fără telefoane de dat, nimic.

Întoarse capul și mă privi.

— Așadar, continui să fii fidelă firmei. Mă întrebam dacă o să te găsesc aici. Ce mai faci ?

— Dorești ceva ?

Am privit-o cu atenție. Din porii figurii ei clisoase nu transpira nimic. Chiar și ochii ei mici, miopi erau văduviți de orice expresie. Am înaintat un pas în cameră și am închis ușa. Îmi venea să-i fac felul. La etajul ăsta se mai afla doar un singur birou, la capătul celălalt al culoarului. Puteam s-o omor, și s-o las aici, în vizuina lui Sarek. Ar fi fost descoperită abia după săptămâni de zile. Dar îmi lipsea curajul să-mi înfig degetele în gâtul ei adipos. Și, în loc să-i sar deasupra și s-o sugrum, m-am mulțumit s-o privesc ca un idiot și să încerc să mă dau cât mai subtil.

— Sunt în trecere pe-aici, în amintirea vremurilor bune de altă dată, și să te întreb dacă nu ai noutăți. Nu cumva te-am văzut aseară cu iubitul tău ?

— Tot ce e posibil.

— Nu m-ai văzut ? Și totuși ți-am zâmbit.

— Nu, nu te-am văzut.

Oare mințea ? Imposibil de spus. Figura îi era de nedescifrat. Totuși aveam impresia că n-o recunoscuse pe Netta. Altminteri nu și-ar fi putut ascunde un licăr de triumf sau de ură. Începusem să respir ca lumea.

— Oricum, nu mi s-a părut că te plictiseai. Era frate-tău ?

— Nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala.

— Din ce aluat oi fi făcută ? Chiar nu poți să ștergi cu buretele ?

Privirea mi se opri pe birou.

— Așadar, e adevărat ?

— Ce ?

— Acu câteva zile am întâlnit-o pe doamna Sarek. Mi-a spus că bărbatu-său a întins-o cu o altă gagică. Nu mi-a venit să cred.

— Nu te privește chestia asta.

În orice caz, nu negase.

— Poate. (M-am așezat pe marginea biroului și mi-am aprins o țigară.) Orișicât, am lucrat aici, așa că mă interesează cât de cât persoana lui.

Își păstră aerul încăpățânat și nu-mi răspunse.

— Nu cred că este foarte amuzant pentru tine să rămâi pe-aici, singură-singurică. Din ce trăiești ? Ți-a lăsat ceva bani ?

Buzele ei înguste i se strânseră.

— Nu mi-a lăsat nimic. Și acum, te rog să pleci !

— Vrei să spui că după ce ai lucrat pentru el aproape zece ani, te-a plantat aici, fără să-ți dea un bănuț. N-o cred pe-asta în ruptul capului. N-am fost surprins să aflu că nu i-a lăsat nevesti-si nici o lețcaie, dar cu tine... e cu totul altceva.

Dintr-o dată deveni atentă.

— Cum adică ? De ce e altceva ?

— Păi nu știi ? Înainte să plece, s-au certat. I-am auzit cum se înjurau ca la ușa cortului. Sarek s-a prins că nevastă-sa era la fel de însărcinată ca și mine. Era turbat de furie. După mintea mea, din cauza asta s-a și cărat. Probabil că gagica ailaltă o să-i dea satisfacție în privința asta.

Întoarse capul spre fereastră ca să-mi ascundă chipul, dar am văzut-o cum și-a strâns pumnii.

— Doar nu te aștepți să-l vezi întorcându-se, hm ?

— Ba da, chiar așa.

— Sper să nu fii dezamăgită ! Poate că o să-ți trimită o mică atenție.

Nu reacționă de fel.

— I-am spus doamnei Sarek, că, după mine, n-avea o para chioară. În fond și la urma urmei, nu era decât un bișnițar, nu-i așa ?

De data asta, îi căzu tavanul în cap, așa cum mă și așteptam. Se întoarse brusc, iar ochii ei mici și miopi îi luceau de furie.

— Aici te înșeli amarnic. Era foarte bogat.

— Mă cam îndoiesc. Ce înțelegi prin „bogat", în fond ? Totul este relativ. Cât avea, de fapt !

— Asta nu te privește.

— Așa mă gândesc și eu. Nu este decât un bișnițar prăpădit. Și este și pe drojdie, fiindcă nu ești în stare să-mi dai nici o cifră.

Roși violent, iar bărbia începu să-i tremure.

— Este mai bogat decât ai putea să-ți închipui vreodată !

— Asta nu spune mare lucru. Am toată viața înainte. Pot să pariez că n-are mai mult de două sute de lire capital.

— Are mai mult de cinci zeci de mii de lire. Și mi-a promis zece mii de lire pentru toate serviciile pe care i le-am făcut. Și pot să-ți spun că mi-am dat toată osteneala. Fără mine, n-ar fi adunat niciodată toată averea asta.

Începuse să facă nazuri.

— Zece mii de lire ! Și n-am primit nici o lețcaie !

— Haide, nu te enerva. N-a putut pleca din țară cu atâta bănet. Știi unde se află banii, nu ? De ce nu te servești singură ?

Plângea, cu fața îngropată în batistă.

— I-a luat cu el pe toți ! Băgase totul în diamante. Și acum, pleacă !

Mi-am controlat respirația și vocea cu cea mai mare dificultate. Îmi atinsesem țelul. Încă un mic efort, și aș fi aflat ceea ce voiam.

— Haida de ! N-ar fi îndrăznit să treacă niciodată cu diamantele pe la vamă. Se speria și de umbra lui. Indivizii de genul ăsta sar în ochi de la o poștă. O știa foarte bine. Dacă l-ar fi prins, ar fi primit cinș'pe ani. N-avea tupeul să riște o asemenea chestie.

— Atunci ce, crezi că era un amărât ca tine ! schelălăi ea, sărind în picioare.

Trebuie să mă credeți pe cuvânt că arăta hidos, cu fața aia lucitoare și ochii mici, înroșiți de lacrimi.

— Ani de zile a tot cărat diamante la Paris. Le ascundea în nasturii de la pardesiu.

Am simțit cum pălesc și am fost pe punctul de a leșina. Singura parte din haina aia pe care n-o verificasem, bineînțeles. Nasturii. Brusc, mi-am adus aminte de niște nasturi mari din os, groși, dispuși în două rânduri câte trei atât pe față cât și pe dos, și câte patru pe fiecare mânecă.

— Nu-i prea rău ! am zis pe o voce care părea ieşită din fundul unui tunel.

— Şi eu cred că nu era prost deloc. Şi acum, întinde-o ! Nu vreau să te mai văd pe aici. Pleacă şi să nu te mai întorci !

— Foarte bine. Dacă ţii morţiş. (Am deschis uşa). În orice caz, îţi urez noroc, Emmie, am senzaţia că o să ai nevoie.

Am lăsat-o pe scaun, suspinând în continuare cu faţa în batistă.

Am intrat într-un bar din Shaftesbury Avenue şi am băut un whisky mare. Încă nu-mi revenisem din şoc, şi aveam nevoie să mă liniştesc ca să mă pot gândi.

Nu mai era timp de pierdut. Îmi trebuia neapărat un fel de ancoră mică şi vreo treizeci de metri de nailon de pescuit. Mai departe, trebuia să-i fac vânt Ritei de-acasă, să pescuiesc pardesiul, să-i scot nasturii şi să-i cos la trenciul meu. Apoi trebuia să telefonez după un taxi ca să mă ducă la gară. Odată ajuns la Londra, aş fi zorit-o pe Netta să-şi facă bagajele, şi aş fi luat două locuri pentru avionul de New York.

Pentru mine a fost o baftă de necrezut că Emmie şi-a deşertat sacul. Dar mă îndoiam al naibii că din moment ce se convinsese de plecarea definitivă a lui Sarek avea să-şi dea drumul la gură.

M-am mai drăcuit încă o dată că-l expediasem în fundul puţului fără să-i controlez nasturii. Dar cu ceva ca o ancoră, aş reuşi să-l scot la suprafaţă. În orice caz, ar fi mult mai uşor decât s-o trimit pe Rita pe lumea ailaltă.

M-am hotărât să iau legătura cu Netta, fără să mai aştept nici o clipă, aşa că am sunat-o din prima cabină telefonică.

— Sunt eu, Frank...

— Oh ! Iubitule...

— Lasă-mă să vorbesc. Cred că afacerea e pe ţeavă, Ascultă-mă bine. Vrei să iei biletele de avion pentru New York ? Ocupă-te de asta cât poţi de repede. Dacă am

putea pleca poimâine, ar fi perfect. Vreau să o întindem în două sau trei zile, cel mai târziu.

Am auzit-o cum şi-a tras sufletul.

— Dar, iubitule...

— Fă ce ţi-am spus şi lasă prostiile.

— Foarte bine, iubitule, o să rezolv eu.

— Ia biletele. O să-ţi dau eu banii. O să te sun mâine să văd ce-ai făcut. Dacă n-o să fie locuri în avion, o să luăm vaporul. În orice caz, trebuie neapărat să plecăm înainte de sâmbătă.

— Frank ! Sper că nu s-a întâmplat nimic... Vreau să zic... nu ai probleme ?

Am rânjit în sinea mea. Cuvântul „probleme" era un eufemism încântător.

— Nu-ţi complica viaţa. Totul e în regulă. Numai că atunci când iau o hotărâre, devin nerăbdător.

— Dar te-ai hotărât aşa... brusc !

— Vrei să pleci cu mine, da sau nu ?

— Bineînţeles că da, Frank.

— Atunci fă ce ţi-am spus, şi termină, da ? N-am nici o clipă de pierdut. O să te sun mâine.

Şi cu asta, am închis.

Am ajuns la „Patru Vânturi" către ora trei. N-a venit să-mi deschidă bariera, şi nici n-a apărut când am intrat cu maşina. Era greşeala mea. Uitasem s-o sun. Era mai mult decât ar fi trebuit ca s-o înfurii şi să-i trezesc bănuielile. Am deschis uşa şi am intrat în salon. Stătea ghemuită pe canapea, cu ochii fixaţi asupra focului, şi cu faţa de piatră.

— Mă întrebam dacă te vei întoarce.

— Să nu începem să ne certăm. Am încercat să te sun, dar n-am avut noroc. E culmea, dar când vrei să dai un telefon din Londra nu poţi să găseşti unul liber.

— Minciunile tale nu rezolvă nimic.

— Nu mint. Nu mai fii aşa de susceptibilă !

Mi-am scos trenciul, mi l-am aruncat pe speteaza unui scaun, şi m-am aşezat în faţa ei.

— Am încercat să fac rost de nişte parale. Ştiam foarte bine că trebuie să-ţi telefonez. Îmi pare rău că n-am făcut-o, dar nimic n-a mers cum aş fi vrut, şi de

fiecare dată când voiam să te sun, nu găseam vreun telefon liber.

— Să înțeleg că te-ai întors fără un ban ?

— Cam așa ceva. Nu l-am găsit pe tipul ăla pe care mă bazam. L-am așteptat până la miezul nopții. M-am întors și în dimineața asta ; dar n-a venit. Cred că se ferește de mine, știind ce vreau de la el.

— Deci, ai venit cu mâinile goale ? Așa-i ?

— Da.

M-a răsplătit cu un mic rânjet disprețuitor.

— Nu prea ai fost drăguț cu ea dacă te-a trimis la plimbare.

— Ah ! Termină ! Pentru Dumnezeu ! Nu poți să te gândești și la altceva ? Suntem în găleată, nu înțelegi ?

Se ridică brusc.

— Secătură ce ești !

I-aș fi altoit una să mă pomenească, dar știam că nu este cea mai bună metodă.

— Rita, ascultă, fii înțelegătoare, te rog. Știu la ce te gândești. Îți faci nervi de pomană. Îți dau cuvântul meu că nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta. Tot timpul n-am făcut nimic altceva decât să alerg după parale.

— Și noaptea la fel ?

— La dracu' ! Dacă nu poți schimba placa, atunci nu mai scot o vorbă.

Rămase pe loc, fixându-mă, dar am fost în stare să-i suport privirea, așa că după câtva timp, și-a dat seama că n-o să ajungă nicăieri.

— Dacă vreodată o să aflu...

— Da, da, știu. Mi-ai mai spus-o. Ce facem cu banii ?

— Trebuie să dăm drumul la bancnotele alea de cinci lire. Ar fi trebuit să le iei cu tine la Londra.

— Ești nebună. Asta-i ultimul dintre lucruri. Vreau mai întâi să fiu sigur că Emmie n-are lista cu serile. Poți intra la pușcărie pentru mult mai puțin decât asta.

— Atunci, scoate-l din puț și vezi dacă nu are diamantele la el. Ce te împiedică să faci una ca asta ?

— Nu vreau să mă înham la asta netam-nesam. Gândește-te și tu nițel. O să fie o treabă nasoală de tot să-l scot de-acolo. Ascultă, Rita, tu poți să lămurești povestea asta cu diamantele.

— Nu zău ?

— Ba chiar-aşa. Te duci mâine la Emmie. O aiureşti tu. Îi spui că ai rămas fără un sfanţ. Întreab-o ce poţi să faci, şi dacă Sarek i-a lăsat ceva. Încearcă s-o tapezi. Poate o să vorbească. Spune-i că l-ai văzut punând bancnote de cinci lire în pardesiu, şi întreab-o dacă ştie ceva.

Mă măsură din cap până-n picioare, o clipă lungă de tot.

— Bine. În fond, s-ar putea să fie o idee.

Mai târziu, în timpul serii, am urcat în camera mea să iau ultimul pachet de ţigări. Am deschis sertarul, şi dintr-o privire, mi-am dat seama că fusese răscolit. Le-am deschis şi pe celelalte. Toate fuseseră controlate. M-am uitat prin cameră. O slăbiciune care se accentua punea stăpânire pe mine. Am încuiat uşa cu cheia, m-am apropiat de pat, şi am ridicat colţul saltelei.

Aici ascunsesem pumnalul ; pumnalul cu care îl omorâse pe Boris. Mi-am vârât braţul în despicătura pe care o făcusem în pânză. Degetele mi se înfundară printre ghemotoacele de lână, din ce în ce mai febril. Pumnalul dispăruse.

CAPITOLUL XIX

Am sperat că o să ia trenul de opt și cincizeci și cinci, dar mi-a spus că și ăla de unsprezece și un sfert e destul de devreme. Avea de gând să se ducă direct la birou și să se întoarcă imediat ce ar fi vorbit cu Emmie.

— N-are rost să ajung acolo prea devreme, mi-a spus.

Am așteptat-o să plece, fierbând de nerăbdare. Nu prea aveam mult timp la dispoziție pentru a recupera pardesiul.

Nu părea deloc grăbită să plece. S-a ocupat de păsări, a curățat cotețul gâștelor, a făcut patul, a șters praful prin salon, a spălat vasele după micul dejun. Acele ceasului se învârteau, iar nerăbdarea mea creștea.

— Dacă nu vrei să pierzi trenul, ar fi bine să te pregătești.

— Pari grăbit să mă vezi plecată.

S-a oprit din râșnit cafeaua și m-a privit răutăcios.

— Mai am încă o oră.

— Sunt grăbit. Nu ți-o ascund. Dacă Emmie...

— Lasă-mă în pace !

Am intrat în hambar și am început să sparg lemne. Aș fi înnebunit, dacă nu făceam nimic. Îmi ștergeam fără încetare sudoarea rece care mi se prelingea pe tâmple, și îmi simțeam stomacul drept în gât. Mă obseda Sarek, care putrezea la fundul celor treizeci de metri ai puțului. Și dacă ancora îl agăța pe el, în loc să agațe pardesiul ?

Pe la unsprezece fără douăzeci, ieși din casă, îmbrăcată în haina de blană și pantalonii ei cei negri. O eșarfă verde îi lega părul arămiu. Era arătoasă, nici nu încăpea

vorbă. Cum se aranja un pic, cum îţi lua ochii, dar acum eram în temă cu şmecheriile astea. Mi-era frică de ea, şi nu prea-ţi vine să te culci cu o femeie de care ţi-e frică. Tot ceea ce voiam era s-o ştiu plecată adică dispărută definitiv din orizontul meu.

Am ieşit din hambar să-i deschid bariera.

— Probabil că o să mă întorc cu trenul de trei fără un sfert.

Abia îmi lăsa cinci ore.

— Du-te, Rita. Descoase-o !

Făcu contactul şi porni motorul.

— Contează pe mine. (Îmi lansă un surâs veninos). Încearcă să fii cuminte cât lipsesc.

Am reuşit să-i zâmbesc şi eu.

— Nu prea am ce prostii să fac aici.

— Trebuie să vină lăptarul. Şi măcelarul. Să nu iei decât o fărâmă.

Am simţit cum mi s-au încleştat fălcile, numai că ea nu mă privea. Uitasem de furnizorii ăştia blestemaţi. Lăptarul venea pe la unsprezece şi jumătate şi măcelarul pe la două.

— În regulă. Atunci, baftă, Rita şi pe curând.

Pe curând. La dracu', adică să nu te mai văd niciodată.

— La revedere, Frank.

La revedere. De acord, într-o altă viaţă, poate mai bună.

Demară brusc pe alee. Am auzit-o cum a schimbat în a treia când a trecut de porţile de la intrare. Zgomotul motorului se pierdu în depărtare. M-am năpustit în hambar unde ascunsesem ancora cumpărată de la Londra. Îmi mai rămăsese o jumătate de oră până la sosirea lăptarului.

Puteam începe operaţiunea. Am luat ancora şi firul de nailon şi am dat ocol casei pentru a ajunge la puţ. Era prima oară când veneam acolo de când îl aruncasem pe Sarek. Am rămas o clipă nemişcat, privind fix. Mă lua cu frig, şi nu mă simţeam deloc în apele mele.

Continuam să mă întreb cum naiba o fi arătând acolo, la fundul apei, când deodată, mi-am zis că poate sârma o fi alunecat, şi că pluteşte la suprafaţă.

Am pus ancora și nailonul lângă puț, și am ridicat capacul. Mâinile îmi erau umede și tremuram ca o frunză. Din puț îmi răbufni în față o duhoare de aer împuțit. Ingrețoșat la culme, m-am aplecat deasupra găurii ălcia ținându-mi respirația. Suprafața apei întunecate, ca de sticlă, reflecta crengile arborilor de deasupra mea. Broasca era tot acolo. Plutea pe spate, cu burta galbenă, umflată ca o minge de tenis, și cu labele înțepenite, moartă de-a binelea. Aproape că m-am înfricoșat, de parcă l-aș fi văzut pe Sarek. Chiar și moartă, m-a făcut să mă gândesc la un fel de santinelă care păzea cadavrul din fundul puțului.

Trebuia s-o scot de acolo. Nu puteam începe manevra cu dihania aia moartă plutindu-mi sub nas, iar gândul că trebuia s-o ating, mă îmbolnăvea, pur și simplu.

M-am întors în casă. Trebuia să beau ceva. Știam că pierd minute prețioase, dar dacă n-aș fi dat nimic pe gât, n-aș fi fost în stare să mă apuc de treabă.

Pe fundul unei sticle de gin mai rămăseseră două degete. Le-am înghițit într-o secundă, fără să simt nimic. Am mai descoperit în bufet o altă sticlă, în care mai erau, tot așa, vreo doi centimetri de lichid. L-am înghițit și pe-ăla. Am luat o mătură din dulapul din bucătărie, și în clipa în care mă pregăteam să deschid ușa din spate, am auzit camioneta lăptarului. Cu sufletul la gură, am ascultat, fără să mișc. Plecă. M-am dus să iau laptele de pe barieră. Apoi am dat din nou ocol casei, cu mătura în mână. Cu un genunchi pe marginea puțului, am băgat încetișor mătura în apă. Broasca se deplasă spre perete. Am încercat s-o prind între paie, dar la fiecare încercare, se înfunda un pic în apă. Până la urmă, dispăru de tot. Am așteptat, dar n-a mai apărut. Duhoarea puțului mă făcea să vomit, și aveam impresia că la fiecare mișcare a măturii, putoarea se accentua. M-am hotărât să las naibii broasca unde se afla, și să folosesc ancora. Avea vârfurile ascuțite ca niște pumnale. Erau în total cinci, separate între ele cu câte două tije de oțel. Am legat un capăt al nailonului de cârligul ancorei și am lăsat-o ușurel să cadă în apă. Era destul de grea, și se înfundă rapid.

— Bună ziua, prietene. Ce meșterești acolo ?

Am sărit înapoi, tremurând din cap până-n picioare. Mi-era așa de frică, încât nici măcar n-am încercat să văd cu cine am de-a face.

— Ce miros neplăcut. Ia spune-mi, nu crezi că ar trebui să faci ceva să nu te-mbolnăvească ?

Am întors încet capul, și am privit peste umăr : era acolo, la câțiva metri de mine. Gulerul său mi se părea neobișnuit de alb în soarele palid al iernii.

— Sper că nu te-am speriat ? Am sunat la ușă, dar nu mi-a răspuns nimeni.

N-am scos o vorbă. Eram incapabil de așa ceva. Îmi simțeam limba încleștată în gură, ca o bucată de piele uscată.

— Ți-a scăpat ceva înăuntru ?

Trebuia cu orice chip să-i răspund. Am deschis gura, am închis-o, am redeschis-o și am reușit să îngăim :

— Da.

— Să știi că trebuie să ai grijă. Mirosul ăsta este dăunător. Dintr-o apă ca asta ai putea să faci febră tifoidă. Pot să te ajut cu ceva ?

— Mulțumesc. Nu-i nevoie.

Începuse să se simtă în plus. Calmul meu nu i-a prea plăcut.

— Deci totul e în regulă, da ?

M-am ridicat în picioare.

— Da. M-ai luat prin surprindere, asta-i tot.

— Da, îmi dau seama, scuză-mă. Am greșit. Chiar nu-mi închipuiam să te găsesc aici. Apropo de apa asta ; nu m-ar mira să se fi înecat aici vreun câine. Îmi amintesc că atunci când eram la Nairobi, un cal căzuse într-un puț. Un puț mult mai mare ca ăsta, bineînțeles. Eram pe-acolo. Săracul animal se urcase pe capacul puțului, care s-a prăbușit cu el. N-o să uit niciodată cum a căzut. Și, culmea, un prieten de-al meu a fost martor la o întâmplare similară în Patagonia. Mi-a spus că au reușit să scoată calul : bineînțeles, au trebuit să-l omoare.

Rămăsesem pe loc, nemișcat, ca un manechin, pe jumătate sufocat de inima care bătea să-mi spargă pieptul, incapabil de cea mai mică reflecție, și cu spiritul golit de o panică terorizantă.

Veni lângă mine, și se aplecă deasupra puțului.

— Să mă ierte Dumnezeu, dar văd o broască. Ce exemplar uriaș ! Asta-i undița ta ?

Înainte să pot face eu vreun gest, îmi luă nailonul din mână și-l scutură rapid.

— La naiba ! Cred că am agățat ceva. Drace. Câta mai greutatea !

I-am smuls firul din mână. Atingerea pielii mele reci și umede îl surprinse, fiindcă sări brusc înapoi.

— Ce vrei ?

Vocea mi-era la fel de umană ca cea a unui ventrilog.

— Poftim ?

— Ce vrei ? Sunt ocupat. Nu-ți dai seama ?

— Ba da, sigur. Ce ți-a scăpat acolo ? Ceva greu, normal. Pot să te ajut s-o scoți ?

— Nu. O să mă descurc și singur. E un sac cu cartofi. Spune-mi ce vrei, în fond ?

— Păi... voiam s-o văd pe doamna Sarek !

— Domnul și doamna Sarek sunt la Paris.

— Zău ? Mi s-a părut că am văzut-o dimineață, prin sat, în mașină.

— Se ducea la aeroport.

— Ce frumos trebuie să fie Parisul iarna. Imi amintesc că episcopul îmi spunea că... .

— Nu țin neapărat să aflu ce-ți spunea episcopul. Sunt ocupat.

— Oh ! Foarte bine... nu vreau să te deranjez.

— La revedere. O să-i spun doamnei Sarek că ai venit .

— Ești foarte amabil. N-am avut niciodată norocul s-o găsesc acasă. De fapt voiam s-o întreb dacă n-ar consimți să facă o donație pentru instalarea orgii. Mi-ar părea tare bine dacă aș putea să-i spun despre planurile noastre. Intenționam să...

— Am pierdut destulă vreme flecărind. Scuză-mă. La revedere.

Luasem un ton certăreț. Era mai tare ca mine.

— Dar n-are rost să ridici tonul de maniera asta !

— Oh ! Întinde-o odată !

— Dar, prietene...

— La naiba ! Ai de gând s-o ștergi ?

Eram la un pas să nu-i sar în cap, şi cred că-şi dăduse seama de asta, fiindcă se albise. Bătu în retragere cu un pas rapid, cu umerii încovoiaţi, fără să privească în urma sa.

L-am urmărit cu privirea până la porţile de intrare, şi l-am văzut cum s-a îndepărtat. Avea aerul îmbătrânit şi speriat. Cum a dispărut, m-am pus pe treabă.

Ancora ţinea bine. Pisălogul ăsta o agăţase de ceva care refuza să se mişte. Am încercat în zadar mai bine de-o oră să-i degajez ţepii, şi începusem să-mi pierd capul. Scuturam din toate puterile firul care-mi tăia degetele, dar fără nici un rezultat.

Oare cadavrul lui Sarek se găsea la capătul nailonului ? Mi-am şters sudoarea care-mi curgea peste ochi şi am reînceput să trag. Nimic. Am tras cu forţă, variind înclinarea firului. De data asta, eram sigur că era vorba de Sarek. Pardesiul n-ar fi cântărit atât. Brusc, am renunţat. Nu puteam să-l scot la suprafaţă. Nu eram în stare să-i văd figura... Am rămas aşezat pe marginea puţului, întrebându-mă ce-o să fac. Trebuia să eliberez ţepii ancorei pentru o nouă încercare. Am tras de fir cu zvâcnituri, dar probabil că ţepii se prinseseră bine de tot. Metoda cea mai rapidă era de a-l scoate la suprafaţă şi de a elibera ancora, dar refuzam o asemenea soluţie.

Preferam chiar să renunţ la diamante.

Am apucat din nou firul, şi l-am scuturat brutal, feroce. Apoi am repetat figura, înjurând, trăgând, smucind, înfigând ţepii tot mai mult, în speranţa că bucata în care se prinseseră va ceda.

Nu-mi dau seama exact cât timp m-am îndârjit : cel puţin o jumătate de oră.

Cu piciorul proptit de peretele puţului, am mai smucit o dată frenetic, disperat, şi dintr-o dată, cârligele se eliberară. Le-am simţit degajându-se încetul cu încetul, şi m-am cutremurat gândindu-mă la ce-ar fi putut rămâne agăţat de ele. Probabil că-l sfâşiaseră de-a binelea.

Dar n-aveam de gând să mă opresc. Am înlăturat ancora cu o mişcare bruscă, şi am ghidat-o cu grijă către fundul puţului, cu muşchii încordaţi să-mi plesnească.

Dintr-o dată, ancora se atinse de ceva. Am tras într-o parte, la noroc. Firul se mișcă, dar ancora rămase imobilă. Am scuturat de fir încetișor : de data asta, cârligele se agățară. Am tras cu putere. Cârligele se înfundară mai mult. Să fie oare pardesiul ? Am tras. Ancora se ridică. Firul se întinse. Am continuat să trag încet, progresiv. Operațiunea mi-a luat câteva minute bune. Firul, ud se încolăcea la picioarele mele. M-am aplecat înainte, ațintindu-mi ochii asupra apei negre, vălurite, așteptând să văd, în sfârșit, ancora ieșind.

Încă zece metri de fir, și am văzut-o. Exact sub suprafața apei.

Da, era chiar pardesiul.

Pendula de deasupra șemineului arăta două și cinci minute. Nasturii erau răsfirați pe masă, doisprezece mari și opt mai mici. Bucățile de pardesiu zăceau într-un colț al șemineului sub forma unei grămezi puturoase, îmbibate în apă. Simțeam că în curând o să dau în primire. Îmi clănțăneau dinții în gură iar mâinile îmi tremurau în așa hal încât n-am reușit să-mi aprind țigara care-mi tresălta între buze.

Până la întoarcerea ei mai aveam vreo două ore. Încă mai era mult de făcut, dar înainte de orice, muream să văd diamantele. Aplecat deasupra mesei examinam nasturii. Am apucat unul, dar mâinile mi-erau așa de șontoroage, că abia puteam să-l țin.

Am luat cleștele de spart nuci din sertarul bufetului. Am pus nasturele între cele două fălci, am apăsat, dar nasturele alunecă și se rostogoli sub masă.

M-am pus în patru labe mormăind de zor, l-am căutat, l-am culeș și l-am pus pe masă.

Din nou am încercat să sparg nasturele cu cleștele pe care-l țineam strâns în palmă. Nasturele trosni. Bucățile mi se lipiră de pielea umedă. Le-am privit : nici urmă de diamant.

Am luat un alt nasture și l-am spart : tot nimic.

Năpădit de o furie și o spaimă crescânde, am zdrobit toți nasturii, până la ultimul.

Pe masă se adună o grămăjoară de bucățele de os, dar nici un diamant. Nici măcar un briliant, cât de mic,

pentru a compensa orele terifiante pe care le petrecusem pescuind grozăvia aia.

Trebuia s-o întind de-aici, fără să mai pierd nici o clipă. Emmie mă dusese cu preşul. Eram ultimul papagal. Acum îmi dădusem seama. Probabil că a bănuit că i se întâmplase ceva lui Sarek. De ce să-mi fi spus ea că diamantele se aflau în nasturi, dacă nu ca să mă prindă în cursă şi să mă facă să scot la iveală pardesiul ? Fiindcă precis bănuieşc că Sarek se găsea în acelaşi loc cu haina lui cu tot.

Nu mai aveam nici o clipă de pierdut. Putea să apară aici, din clipă-n clipă, cu poliţia.

Am urcat la etaj, sărind treptele câte patru, şi am început să-mi azvârl lucrurile în valiză. Trebuia să risc să schimb bancnotele alea de cinci lire : din moment ce treceam graniţa, înainte de a se afla de proveniența lor, restul nu mai conta. Trebuia musai să le schimb. Erau singurii bani care-mi rămăseseră.

Mi-am închis valiza în culmea agitaţiei, când în spatele meu o treaptă trosni. M-am întors brusc. Rita stătea în pragul uşii. Zâmbea. Un mic zâmbet feroce, care-i ridica în sus colţurile gurii. În mâna dreaptă ţinea pistolul lui Sarek : îl îndreptase spre pieptul meu.

— Bună, Frank.

Am vrut să-i răspund, dar n-am găsit nimic de spus s-o fac să nu tragă.

Ştiam că o să tragă, citisem asta în ochii ei verzi şi implacabili.

— Nu mişca. Am să-ţi spun ceva. Te-a jucat în foi de viţă, Frank. N-am putut rezista tentaţiei de a te vedea pescuind pardesiul. Ţi-a spus că se găseau în nasturi, nu ? Şi tu te-ai gândit că o să pui mâna pe ei şi o să mă laşi cu ochii în soare, aşa-i ? Trebuia s-o cunoşti mai bine pe Emmie ; şi, de asemenea, şi pe mine, ca să-ţi poţi închipui că o să te las s-o ştergi. Ştiam că numai la asta te gândeai. Prea erai grăbit să mă vezi plecată. Am lăsat maşina la trei sute de metri de aici, şi m-am întors să te văd la treabă. Puteam să te scutesc de tot chinul ăsta,

dar mi-am spus că, după tot ce s-a întâmplat, merita să te las să te amuzi pentru ultima dată.

— Ascultă, Rita.

— Taci, Frank, şi nu mişca ! Diamantele sunt la mine. M-ai auzit ? Eu le am. Le-am găsit aseară în salteaua ta. Erau ascunse în mânerul pumnalului. E pumnalul meu. Ştiam că mânerul era scobit şi că se deşuruba. Ştiam că diamantele puteau fi ascunse acolo, dar n-am vrut să-ţi spun de pumnal, Frank. Nădăjduiam să pun mâna pe el înaintea ta.

Mi-am umezit buzele uscate.

— Bine, atunci nu mai sunt în combinaţie, Rita. Poţi să le păstrezi. N-o să te mai bat la cap cu asta...

— Nu, tu n-o să mă mai baţi la cap, Frank, fiindcă o să-l întâlneşti în fundul puţului. M-am întors special pentru asta. Te-aş fi lăsat să pleci, dacă n-ai fi găsit pumnalul ăsta. L-aş fi omorât, tocmai fiindcă deţinea proba asta. Bănuiesc că te gândeai ca el, să mă ai la mână ? O să-i ţii companie, Frank...

Câteva lovituri violente zguduiră uşa din spate. Rita tresări şi aruncă o privire peste umăr. Am ţâşnit înainte, i-am aruncat pistolul din mână, şi am prins-o. Se zbătea în toate părţile şi muşca în gol. Timp de-o clipă, ne-am luptat ca nişte disperaţi. Apoi reuşi să-şi elibereze o mână, pe care şi-o duse la spate. Am încercat s-o prind de încheietură în clipa în care se pregătea să mă înjunghie. Lama devie, spintecându-mi mâneca de la haină, şi o durere ascuţită mă fulgeră în braţ. Am îmbrâncit-o violent, de-a zburat prin cameră. Ne-am privit fix. Sângele îmi curgea de sub mânecă şi pica pe podea din vârful degetelor.

— Acum e rândul meu, Rita. E măcelarul. L-ai uitat ? El este. N-ai fost chiar aşa de ageră.

Am fentat brusc spre dreapta. Pumnalul porni spre mine ; m-am înălţat pe vârfuri şi am apucat-o de încheietura mâinii. I-am răsucit braţul, obligând-o să se răsucească şi i-am băgat genunchiul în spate. Pumnalul căzu pe podea, şi i-am tras un picior.

Încercă să-mi pună piedică, dar prevăzusem figura asta. M-am agăţat de ea, şi ne-am prăvălit amândoi la podea. Se zvârcolea şi dădea din mâini şi picioare ca o apucată, dar o ţineam ţintuită. Aveam senzaţia că prinsesem o viperă.

I-am dat drumul la mână, am întors-o pe spate, şi înainte să se poată agăţa de mine, i-am întins mâinile şi i le-am fixat cu genunchiul.

Îşi dădu seama că aşteptase prea mult ca să mă mai poată înjunghia. Teroarea îi invadă privirile ; deschise gura să urle. Am prins-o de gât cu amândouă mâinile şi am făcut-o să-şi înghită strigătul.

— N-o să fii singură, acolo jos, Rita, i-am spus rânjind. Cu bărbatu-tău şi cu broasca aia, o să ai o companie excelentă !

Se albăstri, iar limba i se ivi printre dinţi. Nu mai era deloc drăguţă. Mi-am înfundat degetele în gâtul ei ; degetele mari se izbiră de trahee.

Am auzit imediat paşi grăbiţi pe scară, şi dintr-o dată, uşa sări din ţâţâni. Am lăsat-o pe Rita şi-am înhăţat pistolul, dar un picior îmi zdrobi brutal palma.

Camera se umplu imediat de poliţai.

Stăteam unul lângă celălalt pe canapea.

Doi poliţişti ne supravegheau în picioare, în spatele nostru. Un tip în civil stătea plantat în faţa focului. Emmie plângea lângă fereastră ; figura ei învineţită şi adipoasă era scăldată în lacrimi.

Iar noi stăteam amândoi acolo, fără să scoatem vreo vorbă. Aşteptam să-l scoată din puţ. Împotriva noastră nu putea exista nici o acuzare, atâta timp cât nu l-ar fi pescuit. Aşa că aşteptam. Toată lumea tăcea. Doar ticăitul pendulei de deasupra şemineului şi trosnetul lemnelor din foc tulbura liniştea.

Pe masă stătea pumnalul, şi lângă el se aflau opt dintre cele mai frumoase diamante pe care le văzusem vreodată. Omorâsem pe cineva din cauza lor. Mi-am riscat viaţa pentru ele, şi acum, nu îndrăzneam să le privesc pentru a doua oară.

Suspinele înfundate ale lui Emmie mă enervau. Începuse să plângă de când recunoscuse pardesiul, și de atunci nu se mai oprise.

Se scurgeau clipe lungi. Am auzit o voce strigând în grădină. Tipul în civil făcu o mișcare contrariată.

Urmă o liniște apăsătoare, apoi ușa se întredeschise, și un polițai intră fără zgomot. Avea un aer verde.

— Șefule, vreți să veniți o clipă ?

Tipul în civil ieși din cameră, urmându-l.

Știam că așteptarea noastră luase sfârșit.

SFÂRȘIT